

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

5 maart 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1121
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1122
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1160
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1162
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1165
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1179
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1188
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1188
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	1216
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1217
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1221
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1228

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1230
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1231
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1232
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1234
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1236

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1237
----------------	------

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 53
van 15 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Infolijn – Samenwerking met Ombudsdienst

Eerlang gaat de Vlaamse Infolijn van start, waar alle burgers terecht kunnen voor concrete vragen over tal van aangelegenheden die tot de Vlaamse bevoegdheden behoren.

Het is zeer waarschijnlijk dat deze Infolijn oproepen krijgt die in feite bestemd zijn voor de Ombudsdienst, net zoals dat omgekeerd ook het geval is.

Teneinde van meetaf aan de indruk te vermijden dat oproepers van het kastje naar de muur worden gestuurd, lijkt het mij aangewezen dat telefonische oproepen rechtstreeks van de Infolijn naar de Ombudsdienst kunnen worden doorgeschakeld en omgekeerd.

Ik neem aan dat zo'n doorschakeling technisch mogelijk is.

Werd een dergelijke maatregel reeds overwogen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Gecoördineerd antwoord

Bij de implementatie van het project Vlaamse Infolijn heeft inderdaad reeds een eerste contact plaatsgevonden tussen de verantwoordelijken van de Vlaamse Infolijn en de door het Vlaams Parle-

ment aangestelde ombudsman. Bij dit contact is aan beide zijden de volledige bereidheid gebleken om nauw samen te werken, met het oog op de beste dienstverlening aan de burger die telefonisch hetzij een vraag stelt, hetzij een klacht formuleert. Gepland wordt dat operationele afspraken zullen worden gemaakt zodra de ombudsman daadwerkelijk in dienst treedt op 1 maart 1999.

De doorschakeling van de Infolijn naar de Ombudsdienst van het Vlaams Parlement wordt op zijn technische en budgettaire mogelijkheden getoetst. Rekening houdende met het feit dat de Infolijn een gratis 0800-nummer is, zal met het Vlaams Parlement overleg worden gepleegd om dit doorschakelen mogelijk te maken en om in dit verband voor elke partij tot duidelijke en (ook financieel) verantwoorde afspraken te komen.

Eveneens zal worden onderzocht of het technisch mogelijk is mensen die bellen naar de ombudsdienst met oproepen die veeleer informatievragen dan klachten blijken te zijn, rechtstreeks door te verbinden met de Vlaamse Infolijn.

**Vraag nr. 55
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE**

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

1. Kan de minister-president een overzicht geven van de resultaten van de evaluaties 1996, 1997 en 1998 van de leidinggevende ambtenaren van de Vlaamse openbare instellingen (VOI) waarvoor hij bevoegd is en van de gevolgen die daaraan werden gekoppeld voor de betrokken ambtenaren ?
2. Wat was de budgettaire weerslag van die gevolgen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina De-meester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Pee-

ters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 108
van 4 januari 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN

N111 Stabroek – Herstelling

De bewoners van Driehoek en Hoogeind in Stabroek hebben zich verenigd in het actiecomité Graag Traag om hun klachten kenbaar te maken omtrent de slechte toestand van het wegdek en de enorme lawaaihinder van het voorbijrazende verkeer, die zij dag en nacht ondervinden.

De bewoners kregen in 1997 te horen dat het wegdek van de gewestweg N111 uiterlijk in 1999 zou worden hersteld. Onlangs vernamen zij dat deze wegenwerken opnieuw met één jaar zullen worden uitgesteld.

De gemeente Stabroek wil wel, maar kan hieraan weinig doen aangezien de gewestweg volledig buiten de gemeentelijke verantwoordelijkheid valt.

1. Voor wanneer worden de herstellingswerken aan het wegdek gepland? Zijn de middelen hiervoor ingeschreven in de begroting 1999?
2. Wordt het voorstel om gedeelten van de gewestwegen over te dragen aan de gemeenten eerlang in de praktijk omgezet?

Komt het gedeelte van de gewestweg N111 op het grondgebied Stabroek hiervoor in aanmerking?

Zo ja, in welke financiële compensaties wordt hiervoor voorzien?

Antwoord

De betonverharding van de rijbaan van de gewestweg N111 in Stabroek is in slechte staat. Dat dit geluidshinder met zich meebrengt, zal ik geenszins tegenspreken. De enige goede herstellingswijze bestaat erin de verharding op te breken en te vernieuwen.

De planning van de werken is uiteraard afhankelijk van de prioriteit van deze en andere noodzakelijke infrastructuurwerken en van de ter beschikking gestelde kredieten.

1. In het huidige driejarenprogramma is er 35 miljoen ingeschreven voor het jaar 2000.
2. Er is geen sprake van een overdracht van de N111 aan de gemeente, omdat dit wegvak van gewestelijk belang is gezien de aansluiting ter hoogte van de A12 (complex Laageind).

Vraag nr. 109
van 7 januari 1999
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Openbaar vervoer – Samenwerkingsakkoord met Brussels Gewest

In de Beleidsbrief Beleidsprioriteiten 1998-1999, Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening (*Stuk 1171 (1998-1999) – Nr. 1, blz. 12-13 – red.*), somt de minister vice-president de krachtlijnen op van het samenwerkingsakkoord voor het openbaar vervoer met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

In dat verband zou ik de minister vice-president een aantal vragen willen stellen.

1. *De opmaak van het globaal masterplan*

Wie is er betrokken bij de opmaak van het masterplan? Welke ambtenaren, kabinetsmedewerkers, eventueel privé-groepen zijn erbij betrokken?

Zijn er reeds bijeenkomsten geweest voor de opstelling van dergelijk masterplan ? Zo ja, wanneer ? Bestaan daar verslagen van ?

Welke zijn de specifieke moeilijkheden ?

Wanneer wordt het masterplan afgerond ?

Wie gaat de uitvoering ervan controleren ?

Hoe evalueert de minister vice-president de betrokkenheid van zijn partner, namelijk het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ?

2. *Tariefintegratie*

Zijn er reeds bijeenkomsten geweest met de maatschappijen NMBS, VVM (Vlaamse Vervoermaatschappij), MIVB (Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel), TEC (Transport en Commun) ? Zo ja, wanneer ? Bestaan daarvan verslagen ?

Welke moeilijkheden treden er op in de realisatie van tariefintegratie ?

Wanneer denkt de minister vice-president een akkoord te bereiken voor die tariefintegratie ?

3. *Betere doorstroming door vrije tram- en busbanen*

Welke plannen zijn er reeds concreet uitgewerkt ?

Welke moeilijkheden ervaart men in de opstelling van dit plan tot "betere doorstroming" ?

Wanneer denkt de minister vice-president een akkoord te bereiken ?

4. *"Nader uit te werken principes over de financiering van de tramlijnen rond Brussel (cfr. Lijn Tervuren-Vilvoorde, ...)"*

Wie is belast met de concrete gesprekken over die financiering ?

Welke moeilijkheden ondervindt men ?

Wanneer is er omtrent deze principes een concreet akkoord ?

5. *Uitwisseling van lijnen tussen VVM en MIVB*

Er wordt gesproken over "afspraken in verband met exploitatie".

Worden daarover onderhandelingen gevoerd ?

Welke moeilijkheden ondervindt men ?

Wanneer denkt men tot definitieve afspraken te komen ?

Antwoord

1. In het kader van het principiële akkoord tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ter regeling van de samenwerking inzake gemeenschappelijke mobiliteitsproblemen, afgesloten op 10 juni 1998, werd ook besloten tot de opmaak van een masterplan voor Brussel.

Naar analogie van het masterplan Antwerpen werd in juni 1998 een werkgroep opgericht om een overeenkomst uit te werken met betrekking tot de opmaak van een masterplan Brussel. In de werkgroep zitten afgevaardigden van het Vlaams Gewest en van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de afdeling Wegen Vlaams-Brabant, Openbare Werken van het Brussels Gewest, de VVM De Lijn en de MIVB.

Er werd een overheidsopdracht uitgeschreven om het masterplan effectief op te maken.

De begeleidende stuurgroep, die werd opgericht in uitvoering van het principiële akkoord, moet de uitvoering van het masterplan controleren.

Momenteel wordt er zeer constructief samengewerkt.

Deze werkgroep zal blijvend de grensoverschrijdende projecten coördineren.

2. *Tariefintegratie*

Een eerste bijeenkomst van de werkgroep Tariefintegratie heeft plaatsgevonden op 7 november 1997.

De werkgroep bestaat uit afgevaardigden van het federale ministerie van Verkeer en Infrastructuur, de NMBS, VVM, TEC, MIVB, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest en afgevaardigden van de verschillende kabinetten.

Het oorspronkelijk akkoord voor de invoering van een beperkte tariefintegratie per 1 februari 1999 gaat niet door wegens bezwaren van de MIVB. Er wordt momenteel nog gezocht naar een oplossing van het probleem.

3. Zowel door het Vlaams Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de MIVB, als de VVM De Lijn werden voorstellen geformuleerd om de doorstroming te verbeteren.

Een aantal doorstromingsmaatregelen werd reeds genomen. Momenteel wordt, samen met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, een aantal studies uitgevoerd ter voorbereiding van de creatie van een aantal openbaarvervoercorridors vanuit Vlaanderen naar het centrum van Brussel.

4. Voor de financiering van de modernisering van de tramlijnen rond Brussel gelegen op Vlaams grondgebied, waaronder de lijn naar Tervuren, werd in het budget 1999 van de Vlaamse Gemeenschap een bedrag van 100 miljoen frank ingeschreven.

Momenteel worden de teksten met betrekking tot de concrete uitvoering opgemaakt. Ondertussen loopt de concrete voorbereiding van het dossier.

5. De voorstellen voor uitwisselingen van lijnen, geformuleerd zowel door de MIVB als door de VVM, worden verder uitgewerkt en verfijnd. Beide maatschappijen zijn vragende partij om hun aanbod maximaal op elkaar af te stemmen.

De onderhandelingen hieromtrent lopen.

Vraag nr. 111
van 7 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Publicaties De Lijn – Politici

Geregeld worden in diverse publicaties van De Lijn (o.a. de Mobiliteitsbrief) politici aan het woord gelaten.

1. Aan welke modaliteiten moet een mandataris voldoen om in aanmerking te komen voor een interview of een toelichting?
2. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de verschillende politici die met foto

aan bod komen/kwamen in diverse publicaties van De Lijn?

3. In welke mate strookt dit met de wet op de verkiezingsuitgaven?

Antwoord

1. De twee voornaamste publicaties die door De Lijn worden uitgegeven, gericht op eigen personeel en op derden, zijn het personeelsblad "Tussen de Lijnen" en de campagnekrant "Op 1 Lijn".

De publicatie "Tussen de Lijnen" wordt maandelijks aan alle personeelsleden (actieve en gepensioneerden) van De Lijn toegestuurd. De foto's die als illustratie worden gehanteerd, moeten de leesbaarheid van deze publicaties ondersteunen. Uiteraard is de inhoud van het artikel bepalend voor de bijbehorende illustratie.

De campagnekrant "Op 1 Lijn" is bedoeld als informatie- en sensibilisatiekanaal voor de lokale overheden. Zij past in de campagne "Op 1 Lijn". Ook hier wordt, afhankelijk van de inhoud van het artikel, al dan niet illustratiemateriaal gebruikt.

2. De **bijlage** geeft een overzicht van de politici wier foto een artikel illustreerde.
3. Er is geen tegenspraak met de wet op de verkiezingsuitgaven. Beide publicaties gaan uit van De Lijn en het is De Lijn die de inhoud en illustraties van beide uitgaven bepaalt.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 112
van 7 januari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Schipdonkkanaal – Verbredingsplannen

Reeds meerdere malen werd gesproken over de verbreding van het Schipdonkkanaal, deel Knokke-Heist-Merendree.

Aangezien deze verbreding belangrijke consequenties zal hebben voor gemeenten uit het Meetjes-

land, had ik graag ter verduidelijking een antwoord gekregen op volgende vragen.

1. Gaf de minister vice-president reeds opdracht om een onderzoek te starten naar de behoefte voor de uitbouw van deze optie ?

Zo ja, wat is het resultaat ?

2. Worden er voor dit of volgend jaar budgetten voorbehouden voor deze werken ?

Zo neen, voor wanneer worden deze werken dan gepland ?

3. Een aantal jaren geleden werden omwonenden ervan op de hoogte gebracht dat hun eigendom zich bevond in de onteigeningszone. Hierdoor werden zij noodgedwongen beperkt in hun doen en laten. Verbouwingen en uitbreidingen werden niet meer toegelaten. Verkopen mag, doch geen mens wil een woning in een onteigeningszone aankopen.

Waarom wordt er, rekening houdende met de onzekerheid waarin deze mensen (vooral ouderen) leven, geen spoedige regeling getroffen waardoor zij vervroegd kunnen worden onteigend ?

Antwoord

1. Ik gaf inderdaad de opdracht een studie uit te voeren betreffende de ontsluiting van de haven van Zeebrugge voor de binnenvaart. De studie omvat alle mogelijke oplossingen, zowel rechtstreekse ontsluiting op het binnenwaterwegennet als via de Westerschelde (estuaire vaart, zee-gaande duwbakken, dokschip, ...).

De resultaten van de studie worden verwacht tegen eind 1999.

2. De werken zijn nog niet budgettair gepland. Het is nu nog niet mogelijk een termijn voor de aanvang der werken te bepalen.
3. Zodra een consensus bestaat over de uit te voeren oplossing zal er worden nagegaan of een vervroegde onteigening mogelijk is.

Vraag nr. 114 van 7 januari 1999 van de heer LEO CANNAERTS

Ambachtelijke zones in kleine gemeenten – Aanbod

De ervaring wijst uit dat heel wat bedrijven die zich kandidaat stellen om te worden opgenomen in een sectoraal bijzonder plan van aanleg (BPA) zonevreemde bedrijven, niet in hun opzet slagen en verplicht worden om naar een andere vestiging uit te kijken.

Vooraf voor de kleine ondernemingen, die vrij sterk zijn verbonden met de plaatselijke samenleving, is er op dat ogenblik een immens probleem, vermits het aanbod aan kleinere industriegronden voor ambachtelijke doeleinden zo goed als nihil is.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen voorziet in de mogelijkheid voor kleinere gemeenten die niet als economisch knooppunt zijn erkend, om dergelijke zones aan te leggen, beperkt tot 5 hectare per woonkern.

De druk die op de zonevreemde ondernemingen wordt gezet om te herlokalisieren, is evenwel dermate groot dat zij onmogelijk kunnen wachten op de uitvoeringsplannen die de gemeentebesturen zullen opmaken ter invulling van het Ruimtelijk Structuurplan.

Welk instrumentarium kan de minister vice-president de gemeentebesturen aanreiken die de intentie hebben om op korte termijn deze problematiek te verhelpen ?

Antwoord

In eerste instantie moet worden gewezen op een belangrijk gegeven opgenomen binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Een van de ontwikkelingsperspectieven binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, zowel in het buitengebied als in het stedelijk gebied, is **het versterken van de multifunctionaliteit en de verweving van functies**.

Dit betekent concreet dat het niet de bedoeling kan zijn dat alle economische bedrijvigheid uit de stedelijke gebieden en de landelijke kernen dient

te worden verdreven, om te worden geherlokaliseerd op regionale of lokale bedrijventerreinen. Alleen wanneer de uitoefening van sommige activiteiten wegens hinder, schaal, ... niet aanvaardbaar is, moeten zij zich elders vestigen. Verweving moet de regel zijn, scheiding de uitzondering.

Verder kan worden gewezen op de **ruimtebalans** opgemaakt in het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (blz. 443), waaruit blijkt dat er in de vastgestelde plannen van aanleg nog een beschikbaar aanbod is aan bedrijventerreinen.

Voor de planningstermijn van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (tot 2007) wordt de berekende vraag beleidsmatig vastgesteld op 10.000 ha, waarvan 4.000 ha als reservegebieden worden aangeduid. In feite werd deze ruimtebalans opgemaakt op basis van drie groeiscenario's, die uiteindelijk hebben geleid tot een te realiseren pakket (in ha) bedrijventerreinen die de ruimtelijke vraag voor de planperiode van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen overschrijdt. Dit pakket vormt de basis voor beoordeling van de lagere ruimtelijke structuurplannen en van de plannen van aanleg voor de planperiode van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

De verdere differentiatie en toewijzing van dit pakket naar de provincies en gemeenten is gebaseerd op inhoudelijke ruimtelijke beleidsopties die uitvoerig werden omschreven binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen bevat een aantal aanknopingspunten omtrent de versterking van de multifunctionaliteit (blz. 360), omtrent de differentiatie van bebouwingmogelijkheden in de agrarische structuur (blz. 394) en omtrent de ontwikkelings- en uitbreidingsmogelijkheden voor bestaande bedrijven buiten de bedrijventerreinen (blz. 453).

Ten derde moet worden gewezen op de bestaande mogelijkheden zoals omschreven in **artikel 43 van de gecoördineerde stedenbouwwet**. Dit artikel, en inzonderheid § 2, § 6 - § 9, omschrijft de randvoorwaarden waarbinnen het vergunningenbeleid situaties van zonevreemdheid kan aanpakken. In de omzendbrief RO 94/01 wordt uitvoerig ingegaan op deze mogelijkheden van artikel 43 (het vroegere artikel 79).

Problemen die volgens deze regelgeving niet kunnen worden opgelost, kunnen leiden tot opname binnen de hierna besproken instrumenten. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de randvoorwaarden van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Vooreerst dient te worden gesteld dat er in het kader van de uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen reeds een aantal recente **herzieningen van gewestplannen** werd doorgevoerd. Het betreft hier voornamelijk wijzigingen in de stedelijke gebieden of economische knooppunten die betrekking hebben op het bijkomend voorzien in bedrijventerreinen die het lokale niveau overstijgen (groter dan 5 ha). De wijzigingen van het gewestplan kunnen een oplossing betekenen voor bepaalde probleemsituaties van regionaal niveau.

Voor de problemen op lokaal niveau worden gemeenten aangezet om binnen een globaal gemeentelijk kader oplossingen te zoeken. Vanwege de **verantwoordelijkheid van de gemeente** inzake verlening en/of advisering van de milieuvergunning, de kennis en inschatting van de plaatselijke toestand en met name de bepaling van de draagkracht van de ruimte, komt het de gemeente toe om ontwikkelingsperspectieven te formuleren voor de bestaande bedrijven en economische activiteiten (ook agrarische bedrijven) buiten de bedrijventerreinen. De principes die vooropstaan bij de beoordeling van de ontwikkelings- en uitbreidingsmogelijkheden van bestaande bedrijven buiten de bedrijventerreinen worden omschreven in hoofdstuk III.3., punt 3.2.6. van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Hiervan uitgaande wordt de gemeenten **een aantal instrumenten** aangeboden om de problematiek aan te pakken.

Vooreerst kunnen lokale problemen worden aangepakt via de opmaak van een **afwijkings-BPA**, dat afwijkt van de bepalingen van het gewestplan. In de omzendbrief RO 93/01 werden reeds de criteria aangegeven waarbinnen een afwijking verantwoord is.

Een tweede middel toegespitst op de problematiek van zonevreemdheid, is de uitwerking van een **BPA zonevreemde bedrijven** of zogenaamd **sectoraal BPA**. De werkwijze bij dit instrument wordt omschreven in de omzendbrief RO 97/01. Het spreekt voor zich dat elk BPA tot op heden wordt getoetst aan de hogere plannen van aanleg en de hogere structuurplannen. Dit betekent dat deze BPA's een globale gemeentelijke beleidsvisie moeten bevatten die wordt getoetst aan de principes en bepalingen van de hogere plannen, ook wat het vooropgestelde pakket te realiseren bedrijventerreinen betreft.

Hierbij aansluitend kan worden gesteld dat de Vlaamse regering bij besluit van 7 juli 1998 heeft

beslist het sectoraal BPA als hoofdinstrument te gebruiken voor de zonevremde uitbreidingen van ambachtelijke, industriële, agrarisch toeleverende of agrarisch verwerkende bedrijven. Er werd tevens beslist om de werkwijze en de procedure voor de opmaak en behandeling van het sectoraal BPA te optimaliseren door vooroverleg, afgesproken termijnen en ingebouwde kwaliteit.

Afgezien van de huidige mogelijkheden die gemeenten heden reeds hebben (omzendbrief RO 93/01), wordt hiermee expliciet tegemoetgekomen aan de noden van zonevremde bedrijven. Het zijn echter de gemeenten die het initiatief dienen te nemen om lokale situaties van zonevreemdheid op te vangen.

Afgezien van vermelde instrumenten biedt uiteraard ook de opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan een oplossing voor zonevremde bedrijven. Gemeenten kunnen in uitvoering van de bepalingen van hun **gemeentelijk ruimtelijk structuurplan** (met hierin een samenhangende visie op de lokale economie) uitvoeringsplannen goedkeuren die bijvoorbeeld de ontwikkeling van een lokaal bedrijventerrein mogelijk maken, of oplossingen bieden voor bedrijven die willen uitbreiden tot buiten het bedrijventerrein.

Gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen hebben een wettelijke basis sinds de goedkeuring van het Planningsdecreet van 24 juli 1996. Voor de gemeenten die reeds bezig waren met de opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, werden overgangsbepalingen opgenomen in het decreet. Voor de toelichting bij de opmaak van gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen wordt verwezen naar de omzendbrief RO 97/02 en naar de uitvoerige brochure "Structuurplanning : een handleiding voor gemeenten", een uitgave uit 1994 van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Tot slot dient nog melding te worden gemaakt van de mogelijkheden binnen het artikel 163 van het **ontwerp van nieuw decreet op de ruimtelijke ordening**. In dit artikel wordt in een aantal overgangsbepalingen voorzien voor gemeenten die nog niet beschikken over een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Onder meer worden hier de mogelijkheden van het vroegere artikel 43 met betrekking tot de uitbreidingen om milieutechnische redenen in de gecoördineerde stedenbouwwet uitgebreid tot voorwaarden vanuit andere sectorale wetgevingen, zoals volksgezondheid, arbeidsinspectie en dergelijke.

Vraag nr. 115
van 8 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Zeekanaal Brussel-Schelde – Industrierreinen

Eind 1997 verstrekke de toenmalige minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening Eddy Baldewijns mij een opsomming van onbenutte industrierreinen langs het Zeekanaal Brussel-Schelde (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 13 maart 1998, blz. 1301 – red.*). Niet opgenomen waren de industrierreinen die ingevolge een bijzonder plan van aanleg (BPA) een andere bestemming hebben gekregen.

In het licht van het feit dat deze terreinen potentieel of reëel zijn vervuild of nog bezet met oude bedrijfsgebouwen, had ik graag volgende gegevens verkregen.

1. Om hoeveel hectare gaat het hier ?
2. Werd reeds nagegaan in hoeverre de potentieel vervuilde terreinen ook effectief zijn vervuild ?
3. Welke terreinen hebben ingevolge een BPA een andere bestemming gekregen en om welke bestemming gaat het ?
4. Ten slotte, werden in de loop van het jaar 1998 onbenutte bedrijfsterreinen langs het Zeekanaal in gebruik genomen ?

Antwoord

Industrierreinen langs het Zeekanaal Brussel-Schelde die ingevolge een bijzonder plan van aanleg een andere bestemming hebben gekregen, beslaan in totaal een oppervlakte van circa 121,5 ha :

1. Noordelijk Eiland	40 ha
2. deel Zuidelijk Eiland	16,5 ha
3. Broek De Naeyer	65 ha

Het betreft hier in hoofdzaak :

- het zogenaamde Noordelijk Eiland in Bornem, dat is omgezet in natuurgebied ;
- een deel van het zogenaamde Zuidelijk Eiland in Bornem, dat is omgezet in groenzone ;
- het gebied op de rechteroever van de oude kanaalarm in Willebroek, dat is omgezet in groten-

deels natuurgebied en een beperkte recreatiezone.

Er werd tot op heden geen onderzoek verricht naar de potentiële vervuiling van deze terreinen.

In de loop van 1998 werden verlaten bedrijfsterreinen opnieuw in gebruik genomen in Puurs, Willebroek en Vilvoorde.

**Vraag nr. 116
van 8 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Mobiliteit – Klein-Brabant

1. Tijdens zijn bezoek aan de regio Klein-Brabant in de loop van 1997 verklaarde de toenmalige minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening Eddy Baldewijns dat aan de mogelijke bouw van een tweede brug over de Schelde tussen Bornem en Temse studies moeten voorafgaan.

Kan de minister meedelen of er terzake al enig studiewerk werd verricht of aanbesteed ?

2. Minister Eddy Baldewijns verklaarde toen ook meer te voelen voor een oplossing van het mobiliteitsprobleem in de regio Klein-Brabant en meer bepaald van de N16, door middel van de uitbouw van het openbaar vervoer en voornamelijk van het spoor.

Kan de minister meedelen welke stappen in dat verband sedertdien werden ondernomen ?

Antwoord

1. De N16 wordt gebruikt als een alternatieve route om de ring rond Antwerpen te vermijden. De drukte op de N16 en de Scheldebrug in Temse is dan ook verbonden met de verkeerssituatie op de ring rond Antwerpen.

Onderzoek heeft aangetoond dat het vooral noodzakelijk is om de verkeersproblemen op de ring rond Antwerpen aan te pakken indien men de mobiliteit in de Antwerpse regio wil verbeteren. Ik heb hiertoe een aanzet gegeven via de opmaak van het "Masterplan Antwerpen", dat in de regio welbekend is en een aanzienlijk draagvlak heeft. Het sluiten van de kleine ring

rond Antwerpen is een belangrijke component van het Masterplan. Hierdoor neemt het verkeer in de Kennedytunnel aanzienlijk af. Als gevolg zal ook het verkeer via de alternatieve route N16 verminderen.

Op basis van hetzelfde onderzoek werd ook aangetoond dat een ontubbeling van de Scheldebrug een minder goede aanpak is voor het oplossen van de verkeersproblemen in de Antwerpse regio. De ontubbeling van de Scheldebrug in Temse wordt momenteel dan ook niet in aanmerking genomen in de meerjareninvesteringsprogramma's. Er is inzake de bouw van een tweede Scheldebrug in Temse tot nu toe dan ook geen concreet studiewerk verricht of aanbesteed.

2. Oplossingen voor de verkeersproblemen dienen vooral te worden gezocht in het stimuleren van de alternatieven voor het autoverkeer.

De uitbouw van het openbaar vervoer in de regio Klein-Brabant komt onder meer aan bod bij de opmaak van de mobiliteitsplannen van de gemeenten Bornem en Puurs, evenals in de zopas gestarte opmaak van een ontwerp van Mobiliteitsplan Vlaanderen.

In het kader van het Masterplan Antwerpen is tevens in de studie van een openbaarvervoerconcept voor de regio Antwerpen voorzien.

**Vraag nr. 117
van 8 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Project jachthaven St.-Amands – Bezwaren

De natuurvereniging De Wielewaal heeft recentelijk een aantal bezwaren geuit tegen de aanleg van een jachthaven aan de Schelde in Sint-Amands.

De bouw zou indruisen tegen twee Europese richtlijnen (onder meer de Habitatrictlijn) en tegen het gewestplan, vermits een deel van de geplande haven in natuurgebied komt te liggen. Tevens zou het beschermde dorpsgezicht van Sint-Amands worden aangetast.

Welk standpunt heeft de Vlaamse regering terzake ingenomen ?

Antwoord

Gezien de aard van de vraag is het niet mogelijk binnen de gestelde termijn te antwoorden.

Zodra de nodige gegevens beschikbaar zijn, zal ik via de diensten van het Vlaams Parlement een aanvullend antwoord verstrekken.

**Vraag nr. 119
van 8 januari 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN**

Afbraak illegale gebouwen – Milieuprincipes

De laatste maanden werd een aantal woningen ambtshalve afgebroken op last van de Vlaamse regering. De afbraken gebeurden telkens op een zeer snelle en plotse manier door bulldozers, waarbij het afbraakmateriaal ongeselecteerd door vrachtwagens werd afgevoerd.

Nochtans is het bij afbraakwerken de regel dat het afbraakmateriaal selectief wordt afgevoerd en maximaal wordt hergebruikt. Het lijkt er dus op dat de Vlaamse overheid in geval van ambtshalve afbraak in uitvoering van een gerechtelijk vonnis haar eigen principes niet naleeft.

1. Zijn afbraken van ambtswege eveneens onderworpen aan de regels met betrekking tot het milieuvriendelijk afbreken van bouwwerken ? Zo ja, waarom gebeurde dit dan niet bij afbraken die gebeurden op last van de Vlaamse overheid ?
2. Op welke wijze werd het afbraakmateriaal verwerkt dat afkomstig was van de woningen die onlangs ambtshalve werden afgebroken ? Zo dit niet gebeurde op een selectieve wijze, waarom niet ?
3. Wordt materiaal van de afbraken hergebruikt ? Zo ja, welk percentage en zo neen, waarom niet ?
4. Wordt door de minister van Ruimtelijke Ordening overleg gepleegd rond deze aangelegenheid met de minister bevoegd voor Leefmilieu ? Zo neen, waarom niet ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

1 en 2. Uiteraard is de Vlaamse overheid gehouden haar eigen regelgeving na te leven. Dit geldt ook voor de ambtshalve afbraak van wederrechtelijke constructies in het kader van de tenuitvoerlegging van een gerechtelijke beslissing.

Gelet op de manifeste veiligheidsrisico's die aan dergelijke uitvoeringen zijn verbonden, is het evenwel noodzakelijk gebleken het herstel van de plaats zo snel mogelijk door te voeren. Het beveiligen van de betrokken site vergt immers een enorme inspanning vanwege de ordediensten, die onmogelijk dagenlang kan worden volgehouden. Dat het veiligheidsrisico telkens weer reëel is, mag trouwens blijken uit het feit dat ondanks de massale aanwezigheid van rijkswacht en politie toch nog pogingen tot sabotage worden vastgesteld.

Er wordt met andere woorden naar gestreefd de feitelijke afbraak en vervolgens de afvoer van de materialen zo snel mogelijk te laten verlopen. Vermits enkel deze fase zich voor het oog van de publieke opinie afspeelt, kan hierdoor de indruk ontstaan dat de door de overheid geëngageerde aannemer zich bezondigt aan het ongeselecteerd storten van afbraakmateriaal.

De aannemer, aangesteld overeenkomstig de reglementering op de overheidsopdrachten, is echter gehouden de werken uit te voeren volgens de regels van de kunst, wat onder meer het respecteren van alle relevante bepalingen impliceert. Hoewel de afbraakmaterialen ter plaatse niet-selectief worden afgevoerd, dient de aannemer bijgevolg het afval, eens afgevoerd naar een veilige locatie, te scheiden en reglementair te verwerken.

Bij een niet-correcte uitvoering van de werken kan de administratie op grond van de overeenkomst met de aannemer beslissen tot het nemen van maatregelen tegen deze laatste.

3. De procedure die door de Vlaamse administratie werd ontwikkeld met oog op de ambtshalve uitvoeringen van vonnissen en arresten, is erop gericht de veroordeelde te overtuigen het rechterlijk bevel *zelf* na te leven.

Daartoe wordt aan de veroordeelde, na het verstrijken van de door de rechter bepaalde ter-

mijn, een extra termijn toegestaan om alsnog tot uitvoering over te gaan. Deze extra termijn bedraagt zes maanden voor woningen of bedrijfsgebouwen, en drie maanden voor andere (kleinere) constructies.

De meeste overtreders gaan uiteindelijk zelf over tot afbraak, wat hen toelaat maximaal de in de constructie verwerkte materialen te recupereren. Van de 212 dossiers waarvan de uitvoering in het kader van deze procedure reeds werd verkregen, was het slechts in een tiental gevallen nodig het herstel van de plaats via een door het Vlaams Gewest aangestelde aannemer te verzekeren.

4. Zoals hierboven reeds werd vermeld, is de betrokken aannemer gehouden het afval reglementair te verwerken. Bovendien gaat het gemiddeld om minder dan vijf gevallen per jaar.

Hoewel uiteraard zinvol, lijkt een overleg met de minister bevoegd voor Leefmilieu aangaande deze materie niet echt noodzakelijk.

Vraag nr. 120
van 8 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Beschermd abdijlandschap Westmalle – Verankering in gewestplan

De omgeving van de Trappistenabdij van Westmalle heeft al aan duizenden wandelaars de nodige stilte en verpozing geboden. Toch sleept een dossier om de bestemming van dit gebied van woonzone om te zetten in een meer groene bestemming al jaren aan, zodat het betrokken gebied in de feiten nog steeds rood is ingekleurd op het gewestplan en in principe nog altijd als bouwgrond kan worden verkaveld.

Op 3 januari 1992 ondertekende de toenmalige gemeenschapsminister bevoegd voor Leefmilieu Louis Walt Niel de voorlopige bescherming van de omgeving van de Trappistenabdij van Westmalle, een gebied van zo'n 200 ha, als beschermd landschap. Op 16 december 1992 stelde de toenmalige Vlaamse Executieve het gewestplan in herziening. In aansluiting op deze beslissing ging de toenmalige gemeenschapsminister Johan Sauwens op 11 februari 1993 over tot de ondertekening van de definitieve bescherming. Nadien heeft de Vlaamse regering evenwel geen ontwerpbesluit tot gedeeltelijke herziening van het betrokken gewestplan Turn-

hout goedgekeurd, waardoor allicht de hele procedure inmiddels opnieuw moet worden begonnen.

Hoe verklaart de minister dit onbegrijpelijke gestuntel en de vertraging die daardoor werd opgelopen in dit dossier? Blijft de Vlaamse regering bij de principiële stellingname van de Vlaamse Executieve in 1992?

Welke initiatieven heeft de minister vice-president genomen om de bescherming van dit gebied zo snel mogelijk via een gedeeltelijke wijziging van het gewestplan te verankeren? Is er ondertussen enig gevaar voor aanspraken op percelen binnen dit gebied als bouwgrond?

Antwoord

Na de voorlopige bescherming als landschap van de omgeving van de Trappistenabdij in Westmalle werd het gewestplan Turnhout bij besluit van de Vlaamse regering van 16 december 1992 in herziening gesteld voor de gronden die ingevolge de bescherming niet langer mogen worden bebouwd.

Ik stel vast dat mijn geachte voorgangers de procedures van de gewestplanwijziging niet hebben voortgezet. Inmiddels werden deze procedures gewijzigd bij decreet van 22 december 1993 en daardoor vervielen op 1 januari 1995 al de vóór 1 januari 1994 begonnen procedures.

Sedert de vaststelling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen worden de gewestplannen op een meer systematische wijze herzien volgens de afspraken die daarover binnen de Vlaamse regering worden gemaakt.

Het is mijn bedoeling de betrokken gronden in Westmalle op te nemen in de eerstvolgende wijziging van het gewestplan Turnhout.

Vraag nr. 121
van 8 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Beschermd landschap Kemmelberg – Speelbos

Het provinciebestuur van West-Vlaanderen is eigenaar van de bij koninklijk besluit van 24 december 1979 als landschap beschermde Kemmelberg in de West-Vlaamse gemeente Heuvelland. Dit landschap is daarenboven een erkend en planologisch vastgelegd natuurgebied, dat omwille van de her

opbouw van zijn natuurwaarden bijna volledig werd afgesloten.

Ingaande op het voorstel van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, aan de openbare besturen om een deel van het openbaar domein te bestemmen als "speelbos", wenst het West-Vlaamse provinciebestuur een ten behoeve van de natuurheropbouw afgesloten deel van de Kemmelberg, namelijk hoek Kattekerkerkhofstraat-Bergstraat, open te stellen en als "speelzone" in te richten vanaf 2001. Bovendien wenst het provinciebestuur dit gebied zo snel mogelijk tot 31 december 2000 voorlopig toegankelijk te stellen als tijdelijke speelzone.

Daartoe werd door de provincie nu reeds een politieel toegankelijkheidsreglement goedgekeurd, na gunstig advies van de gemeente Heuvelland, van de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal), en in de adviescommissie van 15 december 1998, zonder melding te maken van het advies van Monumenten en Landschappen. Want omdat het om een beschermd landschap gaat, werd uiteraard ook het advies van Monumenten en Landschappen gevraagd. Maar aangezien dit advies negatief en bindend was, werd dit door het provinciebestuur gewoon genegeerd en niet in de overwegingen van het ontwerpreglement voor de provincieraadsleden vermeld.

Is het advies van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Aroh) noodzakelijk en werd het ook gevraagd, aangezien er duidelijk van een "inrichting" als speelbos sprake is ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Het hiernavolgend antwoord betreft de relevantie van de wetgeving en reglementering ruimtelijke ordening en stedenbouw voor de beslissing tot het openstellen van een natuurgebied voor het publiek en een politiereglement daarover.

De bestemming van het bewuste gebied als natuurgebied heeft in principe slechts doorwerking zodra vergunningplichtige werken, handelingen of activiteiten worden uitgevoerd. Een bestemming als

natuurgebied heeft verordenend karakter en moet dus worden gerespecteerd bij individuele beslissingen over stedenbouwkundige vergunningsaanvragen.

Volgende werken zouden, bijvoorbeeld, stedenbouwkundig vergunningplichtig zijn : aanmerkelijke reliëfwijzigingen, ontbossing, plaatsen van afsluitingen, plaatsen van speeltoestellen en dergelijke.

Indien men dergelijke werken of activiteiten op het oog heeft, moet een vergunning worden aangevraagd en zal de bestemming als natuurgebied bepalend zijn voor de beslissing daarover.

Stedenbouwkundige vergunningsaanvragen die betrekking hebben op gebouwen of gronden beschermd als monument of als landschap, worden voor advies voorgelegd aan de diensten bevoegd voor Monumenten en Landschappen.

Het louter openstellen van een gebied voor het publiek zonder meer, is niet stedenbouwkundig vergunningplichtig. Een beslissing om een gebied al dan niet toegankelijk te maken voor publiek wordt dus in principe niet getoetst aan het stedenbouwkundig bestemmingsvoorschrift "natuurgebied". Anderzijds moet een provinciaal politiereglement daarover als verordenend document worden bekeken vanuit de klassieke hiërarchie van de normen. Het mag niet in strijd zijn met verordenende bepalingen van een hoger niveau, waaronder het stedenbouwkundig voorschrift dat is verbonden met een bestemming als natuurgebied. Het louter regelen van de toegankelijkheid van een gebied is op zich nog niet in strijd met het voorschrift.

Het antwoord op de vraag naar de relevantie van de wetgeving en reglementering inzake monumenten en landschappen en het antwoord op de vragen omtrent het in de vraagstelling vermelde advies van Monumenten en Landschappen behoren niet tot mijn bevoegdheid. Het vermelde advies betrof blijkbaar geen stedenbouwkundige vergunningsaanvraag.

(Antwoord Luc Martens : blz. 1200 – red.)

**Vraag nr. 122
van 8 januari 1999
van de heer PETER DESMET**

N43 Waregem-Kortrijk – Onderhoud fietspad

Op de N43 tussen Sint-Eloois-Vijve en Kortrijk ligt een fietspad waarvan de toestand echter van zeer bedenkelijke kwaliteit is, om niet te zeggen zeer slecht. Het ligt er over al die kilometers oneffen en verzakt bij. Ook de aanwezige wegbedekking varieert nagenoeg om de 20 meter.

Dergelijke toestand is voor fietsers zeer gevaarlijk, zeker als men bedenkt dat de N43 een zeer drukbereden weg is, waar heel wat zwaar verkeer passeert.

In 1997 heeft de werkgroep HOOP 19 (Homogene Organisatie- en Ontwikkelingsplannen) de fietspaden in Vlaanderen geïnspecteerd.

Welke waren de bevindingen en besluiten van deze inspectie in verband met dit fietspad tussen Sint-Eloois-Vijve en Kortrijk ?

Werd er reeds onderzoek gedaan omtrent de intensiteit van het fietsverkeer op dit fietspad ? Zo ja, wat is het resultaat van dit onderzoek ?

Kan de minister vice-president een geactualiseerde en concrete planning meedelen omtrent de uit te voeren noodzakelijke onderhoudswerkzaamheden aan dit fietspad, samen met een nadere omschrijving van de geplande werken tussen Sint-Eloois-Vijve en Kortrijk ?

Antwoord

Gezien de aard van de vraag is het niet mogelijk binnen de gestelde termijn te antwoorden.

Zodra de nodige gegevens beschikbaar zijn, zal ik via de diensten van het Vlaams Parlement een aanvullend antwoord verstrekken.

Vraag nr. 123 van 8 januari 1999 van de heer JOS DE MEYER

Kanaal Gent-Terneuzen – Studie waterpeilverhoging

Via besturen van verschillende polders en wateringen en via gemeentebesturen verneem ik dat een studieopdracht voor het bepalen van de gevolgen van een waterpeilverhoging in het kanaal Gent-Terneuzen zou zijn gegund.

Deze gemeentebesturen en polders en wateringen zijn bijzonder bezorgd indien deze plannen ooit

worden gerealiseerd : zij vrezen dat eenzelfde waterpeilverhoging zich zou voordoen in de Moervaart, de Durme, de Stekense Vaart. Bij zeer hoog waterpeil komt het water nu reeds op diverse plaatsen tot aan de kruin van de dijken langs genoemde waterlopen.

Meerdere dijken zullen moeten worden verhoogd en verstevigd om overstromingen te voorkomen. De gevolgen voor de waterlopen en overstorten die uitkomen in de Durme/Moervaart zullen immens zijn. De risico's voor de lagergelegen aangelanden, ook in sommige dorpen en steden, zullen sterk toenemen.

1. Is deze studie gegund ? Zo ja, wanneer, aan wie, met welke uitvoeringstermijnen ?

Wat is de kostprijs van de studie ?

2. Wat is de juiste omschrijving van de studieopdracht ?

3. Waarom wordt deze studie uitgevoerd ? Is het correct dat dit gebeurt ten behoeve van de scheepvaart naar de haven van Gent ? Of is er een andere motivatie ?

4. Was hierover overleg met betrokken steden en gemeenten en polders en wateringen ? Zo ja, wanneer, met wie, met welke afspraken ? Wordt dit nog gepland ?

5. Zijn de minister en zijn administratie zich bewust van de risico's voor de veiligheid van de lagergelegen aangelanden, mochten deze plannen ooit worden gerealiseerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Gecoördineerd antwoord

De administratie Waterwegen en Zeewezen heeft een studie uitgeschreven om de impact van een geringe waterverhoging op het kanaal te bepalen.

1. De studie waterpeilverhoging is gegund aan het studiebureau Belgroma/Bravanboer & Scheers. De kostprijs bedraagt 2,45 miljoen frank, exclusief BTW.

2. De omschrijving van de studieopdracht is het bestuderen van de gevolgen (voor- en nadelen) en de effecten van een eventuele waterpeilver-

hoging van respectievelijk 10 cm, 20 cm en 25 cm op : scheepvaart, waterafvoer, grondwaters-tanden en waterhuishouding naast de vaarweg, zoutbewaar, zoute kwel, voorzieningen langs de waterweg en de zijkanalen, kunstwerken.

3. De voornaamste motivatie voor het uitvoeren van de studie is het feit dat de haven van Gent door een waterpeilverhoging toegankelijk wordt voor schepen met grotere diepgang.

Dit heeft gunstige gevolgen voor de bedrijven die via de waterweg worden bevoorraad.

4. Het is precies om alle betrokken steden, gemeenten, polders en wateringten te betrekken, dat de studie wordt uitgeschreven.

Zonder studie kunnen de eventuele nadelige gevolgen niet op een wetenschappelijke basis worden onderkend.

5. De momenteel toegelaten schommeling bepaald in het protocol bedraagt 25 cm. Aangezien het kanaal Gent-Terneuzen tevens wordt gebruikt voor de afvoer van overtollig water van Leie en Schelde bij hoge wassen, is een van de randvoorwaarden voor het doorvoeren van een kanaalwaterpeilverhoging dat het hoogwater niet mag verhogen.

In dit verband wordt gedacht aan het bouwen van een overlaat in de dam in Lokeren, die bij hoogwater in het Durmekanaal water afvoert naar de Durme.

De onderzochte peilverhogingen vallen binnen de tolerantie gesteld in het protocol met Nederland. Er worden dus geen veiligheidsrisico's genomen.

Het moet duidelijk zijn dat de studie precies tot doel heeft eventuele nadelige gevolgen te onderkennen. Indien die er zijn, zal het laagwaterpeil niet worden verhoogd of zullen in elk geval vooraf maatregelen worden genomen om nadelige gevolgen te voorkomen.

Vraag nr. 124
van 11 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

De Mosterdpothoeve (Duffel) – Bouwvergunning

Moet of kan bij het al dan niet toekennen van een bouwvergunning ook rekening worden gehouden met de voorgeschiedenis van het dossier, in casu wetsovertredingen die in verband staan met de nieuwe aanvraag ? Dit is de vraag die buurtbewoners zich stellen naar aanleiding van de toekenning door het gemeentebestuur van Duffel van een bouwvergunning aan de VZW Covabé voor de bouw van een verzorgingsinstelling in een landschappelijk waardevol gebied in Duffel.

De nieuwe instelling zou immers worden gebouwd in de weide waar vroeger illegaal werd overgegaan tot de afbraak van een beschermd monument, met name de Mosterdpothoeve, waarvan de bakoven en de schuur bij koninklijk besluit nr. 944 van 26 maart 1976 wettelijk werden beschermd. De buurtbewoners gaan ervan uit dat de VZW Covabé, eigenaar van de gronden, ook hierin de hand had, omdat men klaarblijkelijk andere plannen koesterde met het betrokken gebied.

Monumenten en Landschappen stelde bij de inspectie vast dat de beschermde gebouwen wederrechtelijk waren afgebroken : een duidelijke overtreding dus van het decreet ter bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten. Het dossier is inmiddels overgezonden aan de procureur des konings van Mechelen. Voorzover bekend, werd in deze zaak sindsdien geen enkele voortgang meer gemaakt. Een nieuwe vraag van de buurtbewoners om dan de rest van het landschappelijk waardevol gebied alsnog te beschermen, kreeg als antwoord dat een bescherming als dorpsgezicht niet meer kon worden overwogen, aangezien de belangrijkste historische kern (zij het op illegale wijze) nu verdwenen is ...

Intussen is er de nieuwe bouwvergunning en is het gevaar dus zeer groot dat een flagrante overtreding van de wet niet alleen ongestraft zal blijven, maar in de feiten ook nog eens door de overheid zal worden beloond. Wat in schrill contrast staat met de strenge benadering van andere bouwvoertredingen, ook al gaat het in dit geval om een illegale afbraak ...

De buurtbewoners hebben vooral vanwege deze cynische voorgeschiedenis beroep aangetekend tegen de beslissing van het gemeentebestuur om de nieuwe bouw te vergunnen. Bouwaanvrager en gemeente kunnen zich uiteraard beroepen op het gewestplan, waarin het betrokken gebied is ingekleurd als "zone voor gemeenschapsvoorzieningen".

Kan de minister vice-president of zijn administratie in dit soort gevallen de voorgeschiedenis alsnog in rekening brengen ? Zou het niet geheel onbillijk zijn die buiten beschouwing te laten ?

Meent de minister vice-president dat het oppor- tuun is de illegale afbraak van een beschermd mo- nument in Duffel buiten beschouwing te laten bij de definitieve besluitvorming over de opportuniteit van een nieuwe bouwvergunning ?

Antwoord

Bij het beoordelen van een bouwaanvraag dient de gemachtigde ambtenaar rekening te houden met de fysieke realiteit en de te verwachten ruimtelijke ontwikkelingen op het bouwperceel en op de om- gevende percelen uit de directe stedenbouwkundi- ge invloedssfeer. De bouwaanvraag dient eveneens te worden getoetst aan de geldende plannen van aanleg en de regelgeving, dit op het moment van het uitbrengen van het advies of de beslissing en niet op een vroeger moment.

Bij de beoordeling van de bouwaanvraag voor het psychiatrisch verzorgingstehuis aan de Mechelse- baan in Duffel beschrijft de gemachtigde ambte- naar de bouwplaats, de omgeving en het project in het overwegende gedeelte als volgt :

"Het eigendom is gelegen in een open en groene omgeving. De betreffende percelen behoorden oorspronkelijk bij de "Mosterdpothoeve". Deze voormalige hoeve (oorspronkelijke functie : boer- derij), ligt op meer dan 180 meter verwijderd uit het actuele bebouwingsvoorstel. Gelet op deze af- stand, gelet op de omgeving en gelet op het inge- diende bebouwingsvoorstel, is deze hoeve niet rele- vant voor de beoordeling van voorliggende bouw- aanvraag. Met betrekking tot deze bouwaanvraag is het eigendom, los van het oorspronkelijke ge- bruik (boerderijgronden), gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen volgens het vastgestelde gewest- plan, vastgesteld op 5 augustus 1976".

Bij de beoordeling van het stedenbouwkundig at- test voor het ernaast te bouwen dagverblijf voor ernstig en diep mentaal en/of meervoudig gehandi- capte personen "de Maretak", beschrijft de ge- machtigde ambtenaar de bouwplaats, de omgeving en het project in het overwegende gedeelte als volgt :

"Het eigendom is gelegen in een open en groene omgeving. De betreffende percelen behoorden

oorspronkelijk bij de "Mosterdpothoeve". Deze voormalige hoeve (oorspronkelijke functie : boer- derij), ligt op meer dan 150 meter verwijderd uit het actuele bebouwingsvoorstel. Gelet op deze af- stand, gelet op de omgeving en gelet op het inge- diende bebouwingsvoorstel, is deze hoeve niet rele- vant voor de beoordeling van voorliggende bouw- aanvraag.

Met betrekking tot deze bouwaanvraag is het ei- gendom, los van het oorspronkelijke gebruik (boerderijgronden), gelegen in een gebied voor ge- meenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoor- zieningen volgens het vastgestelde gewestplan, vastgesteld op 5 augustus 1976".

Voor beide gevallen werd bijgevolg geoordeeld dat de Mosterdpothoeve niet tot de directe steden- bouwkundige invloedssfeer behoorde. Of deze hoeve al dan niet illegaal werd gesloopt of op na- tuurlijke wijze telooring, doet dan ook niet terza- ke en speelt geen rol bij de beoordeling van de projecten.

Los hiervan kan worden vermeld dat de schuur en het bakhuis van de Mosterdpothoeve werden be- schermd bij koninklijk besluit van 26 maart 1976.

De toelating tot afbraak van de oude hoeve, stal- ling en schuur werd aangevraagd op 21 januari 1992, maar geweigerd op 10 juni 1992, omdat de af- braak van de hoeve de noodzakelijke context ont- nam voor de aanpalende beschermde gebouwen (schuur en bakhuis) en omdat het advies van de af- deling Monumenten en Landschappen negatief was.

Op 19 juli 1996 kondigde de procureur des konings aan dat een opsporingsonderzoek werd ingesteld inzake een mogelijke bouwovertreiding in verband met de hoeve.

Vraag nr. 125 van 14 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Dienst voor de Scheepvaart – Voorzitterschap en burgerrechten

Naar aanleiding van de recente uitspraak van het Hof van Cassatie had ik graag vernomen of de functie van voorzitter van de Dienst voor de Scheepvaart kan worden waargenomen door een persoon die niet over zijn burgerrechten beschikt.

Antwoord

De heer Willy Claes heeft zijn ontslag aangeboden als voorzitter van de raad van bestuur van de Dienst voor de Scheepvaart. De ondervoorzitter, de heer Paul Kumpen, neemt thans als plaatsvervanger deze taak over. Er is terzake geen probleem bij de dienst.

De vraag is dus zonder voorwerp.

Vraag nr. 126
van 14 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

E17 Kortrijk-Franse grens – Derde rijvak

Reeds jaren is er sprake van de aanleg van een derde rijvak voor de E17 tussen Kortrijk en de Franse grens wegens de toenemende mobiliteit en de verkeersveiligheid.

1. Werden voor de aanleg van een derde rijstrook reeds concrete onteigeningen doorgevoerd ?
2. Zo ja, welk bedrag werd hiervoor reeds neergegeld en welk bedrag is eventueel nog nodig voor de volledige onteigening ?
3. Wat is de geraamde kostprijs voor de aanleg van een derde rijvak en wanneer worden deze middelen ingeschreven in het investeringsprogramma ?

Antwoord

Niet alleen tussen Kortrijk en de Franse grens (beide richtingen), maar ook tussen Kortrijk-Oost en Waregem (richting Gent) beschikt de autosnelweg E17 maar over twee rijstroken.

Gelet op de laatste telgegevens (automatische verkeerstelling 1996) is het gedeelte Kortrijk-Waregem (56.900 voertuigen/dag) drukker dan het vak Kortrijk-Franse grens (35.700 voertuigen/dag), zodat het eerstgenoemd gedeelte eerder in aanmerking komt voor aanleg van een derde rijstrook (de gegeven intensiteiten zijn werkdaggemiddelden tussen 6 uur en 22 uur voor beide richtingen samen).

Met betrekking tot het gedeelte van de autosnelweg E17 tussen Kortrijk en de Franse grens kan het volgende worden gesteld.

1. Er zijn geen onteigeningen meer nodig voor de aanleg van de derde rijstrook. Deze kan worden aangelegd in de bestaande (brede) middenberm.
2. Er zijn uiteraard geen kredieten meer nodig voor onteigening.
3. De aanleg van de derde rijstrook tussen Kortrijk en Waregem is in het driejarenprogramma 1999-2000-2001 ingeschreven na het jaar 2001 en kan dus in principe worden opgenomen op het investeringsprogramma vanaf het jaar 2002. De kostprijs wordt geraamd op 150 miljoen frank. Voor deze verbreding zijn evenmin onteigeningen nodig.

De derde rijstrook tussen Kortrijk en de Franse grens is momenteel nog niet geprogrammeerd. De kostprijs voor beide richtingen samen mag worden geraamd op 300 miljoen frank.

Vraag nr. 127
van 14 januari 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Dienst voor de Scheepvaart – Lidmaatschap Europese binnenhavens

Er bestaat een Europese federatie van binnenhavens met zetel in Brussel.

Het blijkt dat naast de haven van Brussel ook de havens van Luik, Charleroi en Namen lid zijn, als ook de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen.

Waarom is de Dienst voor de Scheepvaart niet aangesloten bij deze vereniging die de belangen verdedigt van de Europese binnenhavens ?

Antwoord

Het is inderdaad juist dat de Dienst voor de Scheepvaart op dit ogenblik niet is aangesloten bij de Europese vereniging van binnenhavens.

De Dienst voor de Scheepvaart heeft inmiddels de statuten en bijkomende informatie over de structuur en de werking van de vereniging opgevraagd.

Na onderzoek van deze informatie zal de raad van bestuur beslissen of de Dienst voor de Scheepvaart al dan niet zijn kandidatuur zal stellen voor het lid-

maatschap van de Europese vereniging van binnenhavens.

Vraag nr. 128
van 14 januari 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Project tolheffing A2 Maastricht – Verkeerseffect voor Limburg

Op vraag van het Nederlandse kabinet heeft de gemeente Maastricht een studie laten uitvoeren naar de haalbaarheid van tolheffing op de A2.

Dit tracé, dat dwars door het centrum loopt, telt verschillende stoplichten en ligt op de noord-zuid-as die door heel wat Nederlanders wordt gebruikt op weg naar of terugkerende van hun vakantiebestemming.

Dit leidt dagelijks tot ellenlange files.

Het knelpunt werd echter niet opgenomen in het meerjarenprogramma infrastructuur en transport.

Met de tol zou Maastricht een ondertunneling van het tracé willen financieren. De kosten voor zo'n ondertunneling worden op 450 à 600 miljoen Nederlandse gulden geraamd.

Is er betreffende een eventuele invoering van een tolheffing op de A2 in Maastricht overleg geweest met de bevoegde Vlaamse minister of zijn diensten ?

Ik ben ervan overtuigd dat zo'n tolheffing ook een verschuiving zou betekenen van verkeer van de Nederlandse autosnelwegen naar het Vlaams-Limburgse gewestwegennet (N76 Maaseik-Tongeren).

Bestaan hierover studies ?

Wat is het standpunt van de minister vice-president terzake ?

Wat is nu reeds het aandeel van het Nederlands doorgaand verkeer op de Limburgse gewestwegen ?

Wordt dit door de administratie Wegen en Verkeer opgevolgd ?

Antwoord

De administratie Wegen en Verkeer is niet op de hoogte van het project tolheffing A2 Maastricht. Er is hierover geen overleg geweest.

Er zijn mij ook geen studies bekend over een mogelijke verschuiving van het verkeer van de Nederlandse autosnelwegen naar het Vlaams-Limburgse gewestwegennet ten gevolge van zulke tolheffing.

Alvorens hierover een standpunt kan worden ingenomen, dienen gegevens te worden gevraagd aan de stad Maastricht en dient er een verkeerssimulatie met het Multimodaal Verkeersmodel Limburg te worden uitgevoerd. Ik geef hiertoe de nodige opdracht aan de administratie.

Vraag nr. 129
van 14 januari 1999
van de heer JAN PENRIS

Loodswezen – Consultancy-opdracht

In het kader van het loodsendossier werd het bedrijf Andersen Consulting aangewezen als externe consultant voor de verdere verzelfstandiging, met name voor de oprichting van de zogenaamde Vlaamse Nautische Autoriteit (VNA).

Wat was de juiste inhoud van deze "consultant"-opdracht ?

Welk bedrag ontvangt Andersen Consulting hiervoor ?

Hoe lang loopt de opdracht van de consultant ?

Antwoord

1. De juiste inhoud van deze opdracht is drieledig.
 - *Het formuleren van visie, missie, strategische doelen en organisatiestructuur voor de Vlaamse Nautische Autoriteit (VNA), onderverdeeld in enerzijds aandacht voor de rol die de VNA kan spelen in een ruimere scheepvaartcontext en anderzijds de ontwikkeling van een operationele en financiële blauwdruk (inclusief personeelsplan) gekoppeld aan een groeipad.*

Deze blauwdruk zal gedetailleerder zijn voor het "loodsen"-gerelateerde deel van de VNA.

- *Het opstellen van Service Level Agreements (SLA) en Operational Level Agreements (OLA) met betrekking tot het Loodswezen, met aandacht voor de interne werking van het Loodswezen bij de installatie van de SLA's en OLA's ; het opstellen van een raamwerk voor de SLA's en OLA's ten aanzien van alle over te dragen processen ; het uitwerken van een meer gedetailleerd voorstel van SLA's en OLA's voor die processen welke tijdens het tijdsbestek van de opdracht daadwerkelijk worden overgedragen ; en de begeleiding van de VNA tijdens de eigenlijke onderhandelingen rond de opstelling van de SLA's en OLA's.*
- *Het voorbereiden en begeleiden van de eerste overdracht van processen van de afdeling*

Loodswezen naar het inwendig verzelfstandigd Loodswezen, met name een dienstnet afzonderlijk beheer, waarbij het initieel veranderingsprogramma dat Andersen Consulting in een vorige studie heeft opgesteld, wordt aangepast en verder gedetailleerd, een operationeel-organisatorisch transitieprogramma wordt opgesteld en de VNA (Nautische Cel) bij de eerste feitelijke overdracht wordt ondersteund.

2. De totale kostprijs voor de uitvoering van deze opdracht ligt vast op een maximum bedrag van 15.953.850 frank, inclusief BTW en kosten. Dit bedrag kan worden aangerekend op programma 64.20, basisallocatie 12.21.
3. De opdracht verloopt in fasen. Hierna volgt de datum en duurtijd voor iedere fase van de opdracht.

Fase van de opdracht	Inhoud van de rapportering	Datum
Eerste deelrapport "Missie, visie en strategische doelstellingen van de VNA"	<ul style="list-style-type: none"> – Missie, visie en waarden van de VNA – Strategische doelen per mogelijke organisatie-eenheid van de VNA – Operationele en financiële blauwdruk van het personeelsplan en van de organisatiestructuur op een groeipad 	1 maart 1999
Tweede deelrapport "Bepalen van de SLA's en OLA's"	<ul style="list-style-type: none"> – Raamwerk voor de SLA's en OLA's – SLA's en OLA's voor de tijdens de opdracht over te dragen processen 	31 mei 1999 of na 6 maanden na aanvang
Derde deelrapport "Voorbereiden en begeleiden van de overdracht van processen"	<ul style="list-style-type: none"> – Aanpassing en detaillering van het veranderingsprogramma – Opmaak van een operationeel-organisatorisch transitieprogramma 	30 juni 1999 of na 7 maanden na aanvang

Vraag nr. 130
van 14 januari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

De Lijn Limburg – Impact wijziging NMBS-dienstregeling

In mei 1999 wil de NMBS haar treindienst aanpassen. De plannen zijn bekend en zullen ongetwijfeld een impact hebben op De Lijn. Niet alleen zullen uurregelingen moeten worden aangepast, ook zal de aantrekkelijkheid van De Lijn worden beïn-

vloed door het al dan niet kunnen gebruikmaken van gecombineerd vervoer.

In bepaalde regio's kan dit een grote impact hebben. Daar het aanbod van de NMBS voor Limburg nog slechter wordt, zal De Lijn als partner in gecombineerd vervoer ook minder klanten hebben. Zo zouden bijvoorbeeld in Hasselt drie treinen kort na mekaar vertrekken (binnen 20 minuten), terwijl er dan weer 40 minuten geen aanbod zal zijn. Zo zullen de twee rechtstreekse treinen vanuit Tongeren-Hasselt naar Brussel met een interval van slechts een kwartier vertrekken. De Lijn zal

haar bussen nooit op een dergelijk geconcentreerd aanbod kunnen laten aansluiten.

Dit zal zeker reizigers kosten, ook voor De Lijn.

1. Is De Lijn betrokken bij de voorgestelde wijzigingen van mei 1999? Wanneer en hoe werd ze betrokken?
2. Welke standpunten heeft De Lijn ingenomen tegenover de voorgestelde veranderingen in de verbinding Limburg-Brussel vanaf mei 1999?

Werd er door De Lijn rekening gehouden met de vroegere bezwaren van het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering over het aanbod in Limburg?

Is er in het nu voorliggende resultaat rekening gehouden met deze visie?

Antwoord

De Lijn Limburg is totnogtoe niet officieel in kennis gesteld van de nieuwe dienstregeling van de NMBS die geldig zal zijn vanaf 24 mei 1999. Normaliter en conform de overeenkomst van 15 juni 1993 moet dit op voorhand worden besproken in de Provinciale Vervoerscommissie van Limburg onder voorzitterschap van de NMBS.

Deze overeenkomst heeft betrekking op de coördinatie van de diensten van het spoorvervoer met die van het streek- en stadsvervoer. Deze overeenkomst werd afgesloten tussen de NMBS, MIVB (Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel), TEC (Transport en Commun) en De Lijn.

Uit deze overeenkomst vloeit voort dat voor bepaalde stations de aansluitingen worden verzekerd. De Provinciale Vervoerscommissie kan deze lijst te allen tijde aanpassen. Naast het verzekeren van de aansluitingen wordt ook gezorgd voor de nodige informatie.

Met andere woorden, op niveau van de Provinciale Vervoerscommissie, die naargelang het geval bestaat uit vertegenwoordigers van de vier vervoerbedrijven, worden alle aspecten geregeld die te maken hebben met voorgestelde wijzigingen.

De gesignaleerde problemen zullen ter sprake worden gebracht in de Provinciale Vervoerscommissie.

Vraag nr. 131 van 14 januari 1999 van de heer CARL DECALUWE

Ring Lendeledede – Planning

Bij een recent voorstel van het bijzonder plan van aanleg Bergkapel (BPA) was er sprake van een nog aan te leggen wegtracé ten noorden van betrokken BPA, dat zou fungeren als deel van "de ring rond Lendeledede".

Bestaan er nog plannen om dit gedeelte van "de ring rond Lendeledede" te realiseren?

Zo ja, wat is de geraamde kostprijs en zijn hiervoor reeds middelen uitgetrokken?

Welke criteria (mobiliteitsconvenant, ...) moeten eventueel worden vervuld?

Antwoord

Op het grondgebied van de gemeente Lendeledede is enkel de N36 een gewestweg.

Bij het Vlaams Gewest bestaan er geen plannen voor de aanleg van een ring rond Lendeledede.

Het BPA "Bergkapel" is nog in de fase van het voorontwerp. De afdeling Ruimtelijke Planning van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) heeft ten aanzien van dit voorontwerp advies verleend op 21 april 1998. In dit voorontwerp is echter geen sprake van een ringweg.

Vraag nr. 132 van 15 januari 1999 van de heer JOHAN MALCORPS

Vellen van bomen – Natuurvergunningplicht

De toepassing van het regeringsbesluit van 23 juli 1998 ter uitvoering van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, waarbij in gevolge de artikels 9 en 10 een natuurvergunningplicht wordt ingesteld voor vegetatiewijzigingen, vormt voor een aantal gemeenten een probleem wat de kapvergunningen voor bomen betreft.

Tot nu toe vonden een aantal gemeenten, zoals Diksmuide, de rechtsgrond voor hun kapvergunningen.

ningen in het ministerieel besluit van 26 maart 1984 inzake bouwvergunningen, en dit voor hun volledige grondgebied. Dit was een zeer eenvoudige en kortlopende administratieve procedure.

Voornoemd regeringsbesluit legt nu ook een natuurvergunningplicht op voor vegetatiewijzigingen in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, en overlapt of vervangt derhalve de vroegere kapvergunningen in die delen van de gemeenten waar landschappelijk waardevol agrarisch gebied aanwezig is.

1. Blijft het bovenvermeld ministerieel besluit zijn uitwerking inzake kapvergunningen behouden voor het hele gemeentelijk grondgebied, of geldt het enkel nog voor de delen van de gemeente die niet tot het landschappelijk waardevol agrarisch gebied behoren, en waarom ?
2. Behoort het tot de beleidsopties van de minister vice-president de gemeenten daarover duidelijkheid te verschaffen via een rondschriven nopens de kapvergunningen en zo ja, binnen welke termijn ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Gecoördineerd antwoord

Vooreerst dient de aandacht erop te worden gevestigd dat het ministerieel besluit van 26 maart 1984, waarnaar wordt verwezen, het goedkeuringsbesluit betreft van de beplantingsverordening van Diksmuide. De beplantingsverordeningen van de gemeenten in het algemeen vinden hun rechtsgrond in artikel 60 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarbij aan de gemeenteraad de bevoegdheid wordt gegeven om bouwverordeningen vast te stellen overeenkomstig de wettelijk vastgestelde doelstellingen, werken en handelingen (onder meer beplantingen, cfr. artikel 58 van het vermelde decreet).

Een bij ministerieel besluit goedgekeurde gemeentelijke bouwverordening blijft geldig voor de gedeelten van het grondgebied waarop de bouwvergunning overeenkomstig de bepalingen van die bouwverordening zelf betrekking heeft.

In het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, is

bepaald dat voor regelmatige bouwvergunningen een vrijstelling geldt inzake de verbodsbepalingen in artikel 7, inzake de natuurvergunningplicht in de artikels 9 en 10 en inzake de meldingsplicht in artikel 18 van hetzelfde besluit.

Die bouwvergunningen moeten volgens de voornoemde bepalingen dan wel zijn afgeleverd met het advies van de afdeling Natuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en er moet uitdrukkelijk zijn voldaan aan de bepalingen van artikel 16, § 1 van het natuurdecreet van 21 oktober 1997.

Dat artikel 16, § 1 houdt in dat, als voor een activiteit een vergunning of toestemming van de overheid dan wel een kennisgeving of melding aan de overheid vereist is, die overheid er zorg voor moet dragen dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning of toestemming.

Overigens moet ook uitdrukkelijk zijn voldaan aan de zorgplicht opgelegd door het artikel 14 van het natuurdecreet. Dat artikel 14 bepaalt dat iedereen die handelingen verricht of hiertoe opdracht verleent, en die weet of redelijkerwijze kan vermoeden dat de elementen van de natuur in de onmiddellijke omgeving daardoor kunnen worden vernietigd of ernstig geschaad, verplicht is om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijze van hem kunnen worden gevergd om de vernietiging of schade te voorkomen, te beperken of te herstellen.

Kappingen vallen onder de wijziging van kleine landschapselementen. Artikel 11, § 1 van het besluit van 23 juli 1998 van de Vlaamse regering ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, legt een natuurvergunningplicht op voor de wijziging van kleine landschapselementen in een aantal gebieden met een bepaalde bestemming (cfr. artikel 9.1° van het besluit van 23 juli 1998) en in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden (artikel 11, § 1 van het besluit van 23 juli 1998).

Wanneer een gemeente een beplantingsverordening heeft die kappingen regelt over het gehele grondgebied van de gemeente, dan blijft deze verordening van toepassing en vervangt ze de natuurvergunningplicht. Met andere woorden, de procedure zoals ze wordt omschreven in de bouwverordening geldt voor alle kapvergunningen, ongeacht voor welk gebied in de gemeente. Dit is terug te vinden in artikel 11, § 2.2° van het besluit van 23 juli 1998 :

"Voor zover uitdrukkelijk voldaan is aan de zorgplicht opgelegd door artikel 14 van het decreet, geldt de in § 1 bedoelde vergunningsplicht niet wanneer de activiteiten tot wijziging van vegetatie :

2° hetzij wordt uitgevoerd op basis van een regelmatige bouwvergunning afgeleverd met toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening na advies van de afdeling en voor zover uitdrukkelijk is voldaan aan de bepalingen van artikel 16 van het decreet inzake het tegengaan van vermijdbare schade."

Uit deze bepalingen blijkt wel dat bij de beoordeling van de bouwvergunning de zorgplicht, zoals gesteld in artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997, steeds dient te worden nageleefd. De zorgplicht bestaat erin dat de overheid telkens als ze een vergunning verleent, er zorg voor draagt dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning.

Bovendien is het nog belangrijk te vermelden dat artikel 11, § 2.1° van het besluit van 23 juli 1998 een vrijstelling verleent van natuurvergunningplicht bij uitvoering op huiskavels van een vergunde bewoonde woning en/of bedrijfsgebouw in gebruik binnen een straal van maximum 100 meter (50 meter in geval van ligging in groen-, park-, buffer- of bosgebied).

De hogere waarde van een bouwverordening geldt niet alleen ten aanzien van de natuurvergunningplichtige, doch ook ten aanzien van de meldingsplichtige (artikel 18, § 1 van het besluit van 23 juli 1998). Deze laatste zijn, toegepast in het kader van de vraag, alle kappingen in andere gebieden (bv. in recreatiegebied) dan deze vermeld in artikel 9 van het besluit van 23 juli 1998, landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, woon- en industriegebieden.

Indien de gemeenteraad de bouwverordening op beplantingen zou opheffen, of indien de voor de Ruimtelijke Ordening bevoegde minister de goedkeuring zou intrekken, dan vervallen ipso facto de mogelijkheden tot vrijstelling van natuurvergunningplicht of meldingsplicht aangezien geen bouwvergunningen meer kunnen worden verleend op grond van een dan onbestaande bouwverordening.

Op 10 november 1998 heeft de minister bevoegd voor Leefmilieu de omzendbrief betreffende de algemene maatregelen inzake natuurbehoud en wat de voorwaarden voor het wijzigen van vegetatie en kleine landschapselementen betreft, meegedeeld

aan de Vlaamse regering. Zijn voorstel is intussen aanvaard. De inhoud van deze omzendbrief is op verscheidene informatiedagen over de nieuwe natuurwetgeving voor de gemeenten en op de openbare besturen in de loop van december 1998 al meegedeeld. Tegelijk werd er opdracht gegeven voor publicatie van de omzendbrief in het Belgisch Staatsblad, hetgeen eerlang zal gebeuren.

Binnen de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) werden de belangrijkste aandachtspunten van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en het uitvoeringsbesluit van 23 juli 1998 van de Vlaamse regering, reeds ten behoeve van de gemachtigde ambtenaren verspreid.

**Vraag nr. 133
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE**

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Sedert een aantal jaren worden de leidende ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks geëvalueerd door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering laat zich hierbij adviseren door een extern bureau. Dit extern bureau werd door de Vlaamse regering belast met een opdracht van drie jaar. In de loop van 1999 moet dus worden beslist of deze opdracht al dan niet wordt verlengd.

Bij sommige instellingen gebeurt de evaluatie niet door de Vlaamse regering, maar valt zij onder de verantwoordelijkheid van de raad van bestuur. De raad van bestuur kan zich hiervoor laten bijstaan door een extern bureau of door externe deskundigen.

1. Kan de minister een overzicht geven van de externe bureaus die zijn aangesteld bij de Vlaamse Gemeenschap en haar openbare instellingen en van de respectieve kostprijs ervan ?
2. Werden deze externe bureaus reeds zelf geëvalueerd met het oog op een mogelijke verlenging van hun contract ?
3. Bij welke diensten en/of openbare instellingen evalueert de Vlaamse Gemeenschap (via een extern bureau) zelf en bij welke gebeurt dit door de raad van bestuur, en waarom werd bij de ene gekozen voor een extern bureau en bij de andere voor evaluatie door de raad van bestuur ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina De-meester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 134 van 18 januari 1999 van de heer CARL DECALUWE

Wegenwerken – Schadevergoeding

De uitvoering van wegenwerken – vooral in stadscentra – kan oorzaak zijn van heel wat narigheden voor de buurtbewoners. Zo kan de toegang tot de woning worden bemoeilijkt, kunnen er problemen ontstaan met de afvoer van het huishoudelijk afvalwater, kan het licht en/of het uitzicht vanuit de woning – al of niet tijdelijk – worden verhinderd, enzovoort.

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat er heel wat rechtspraak te sprokkelen valt over deze problematiek.

1. Hoeveel rechtszaken lopen er thans tegen het Vlaams Gewest m.b.t. schade ten gevolge van wegenwerken ?
2. Hoeveel schadevergoeding werd er reeds uitbetaald tijdens deze legislatuur ten gevolge van oordelingen van het Vlaams Gewest ?

Antwoord

In de formulering van zijn vraag laat de Vlaamse volksvertegenwoordiger na het opzet van zijn vraagstelling te omschrijven. Onder het begrip "narigheid" kan zowel ongemak, nadeel, materiële schade als commerciële schade worden verstaan, en dit zowel op grond van fout van de bouwheer of de aannemer, als op grond van artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek (abnormale burenhinder).

Aangezien de administratie (afdeling) belast met het schadebeheer niet over een repertorium beschikt dat schade aan derden onderverdeelt volgens de precieze oorzaak (werken of gebrekkige toestand of nalatigheid), zouden honderden dossiers een voor een uit de archieven moeten worden uitgetrokken en geanalyseerd door ervaren medewerkers.

Dit kan onmogelijk binnen de gestelde termijn.

Vraag nr. 135 van 18 januari 1999 van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 55

van 18 januari 1999

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 1121

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 136 van 18 januari 1999 van de heer JOHAN MALCORPS

Luchthaven Oostende – Zondagsvluchten en geluidshinder

Op zondag 27 december 1998 werd op de luchthaven van Oostende flink geoefend. Een tweemotorig schroeftoestel van Sabena maakte een reeks van touch and go's. Dit rond 11 uur in de voormid-

dag (vluchtnummer Sabena-301). Het geluidsniveau in de omliggende buurt "Nieuw Koerswijk" bedroeg zo'n 90 dBA (A-gewogen decibel). Op zondagmorgen kan dat tellen.

Nochtans zijn dergelijke vluchten volgens de geluidsreglementering in België verboden. Bovendien zou niet mogen worden gevlogen op zondagen of in de vakanties (kerstperiode). Dus het gaat om een dubbele overtreding.

Hoe lang zullen de bevoegde ministers voor het milieu en voor de luchthavens dit soort toestanden nog dulden ?

Welke maatregelen worden genomen om dit soort overtredingen in de toekomst te voorkomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Gecoördineerd antwoord

Vooreerst merk ik op dat een algemene Belgische geluidsreglementering voor oefenvluchten ("touch en go") niet bestaat.

De lokale verkeersregeling die door de luchthaven Oostende is uitgevaardigd en die is opgenomen in de AIP België-Luxemburg (Aeronautical Information Publication, bindend voor de piloten), bepaalt dat voor trainingsvluchten het volgende geldt :

- trainingsvluchten met schroefvliegtuigen (aangedreven door zuigermotoren of turbinemotoren) zijn toegelaten tussen 8.00 uur en 21.00 uur ;
- trainingsvluchten met straalvliegtuigen zijn, indien ze ICAO (Organisatie van de Internationale Burgerlijke Luchtvaart) gecertificeerd zijn, toegelaten tussen 8.00 uur en 19.00 uur, doch verboden van 1 juni tot 31 augustus, tijdens het weekeinde, op feestdagen en tijdens de kerst- en paasvakantie.

Aangezien in de vraag sprake is van een tweemotorig schroeftoestel, ging het vermoedelijk om een vlucht die toegelaten is.

Bij de oefenvluchten van het Sabena-toestel op 27 december 1998 werd geen enkel reglement overtreden.

Vraag nr. 137 van 20 januari 1999 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Openbaar vervoer – Samenwerkingsakkoord met Brussels Gewest

Op 10 juni 1998 werd een principieel akkoord afgesloten tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor de regeling van de samenwerking inzake gemeenschappelijke mobiliteitsproblemen.

Gezien de situatie vonden wij dit akkoord zowel dringend als nuttig en dus een goede zaak. Ondertussen zijn we zeven maanden verder en zou dit akkoord toch al vruchten moeten afwerpen die zichtbaar zijn in het straatbeeld.

Zelf heb ik één ingreep gemerkt die dan eigenlijk nog maar gedeeltelijk voldoet aan de prioritaire actie inzake het openbaar vervoer. Het betreft de bus AL. Bij het verlaten van Brussel richting Aalst, vlak voor zij de Keizer Karellaan in Ganshoren oprijdt, ter hoogte van de basiliek van Koekelberg, krijgt zij een honderdtal meter vrije busbaan tot aan een verkeerslicht. Aan dit verkeerslicht krijgen evenwel de auto's voorrang, en niet de bus.

1. Kan de minister vice-president een stand van zaken meedelen van bovengenoemd akkoord, inclusief de concrete realisaties ?
2. Voor wanneer worden er vrije banen gepland voor bussen over hun hele traject, met voorrang aan de verkeerslichten, teneinde de vlotte doorstroming van het openbaar vervoer te realiseren ?

Antwoord

1. Stand van zaken

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger graag naar het antwoord dat ik terzake heb gegeven aan de heer Michiel Vandebussche naar aanleiding van zijn schriftelijke vraag nr. 109 van 7 januari 1999 (zie : blz. 1122 – red.).

In aanvulling daarop kan ik nog het volgende meedelen met betrekking tot de stand van zaken van de in dat antwoord niet vermelde dossiers.

Het eventueel inleggen van een pendeldienst tussen parking C (Heizel) en de metro (gebruik van parking C voor park and ride) botst op problemen met de beheerders van het Tentoonstellingspark. Gehoopt wordt deze besprekingen binnen enkele weken te kunnen afronden. Binnen twee maanden na het bereiken van een regeling kan de Maatschappij voor Intercommunale Vervoer Brussel (MIVB) een frequentie pendeldienst aanbieden tussen de parking en de metro. Om de doorstroming te verbeteren, werd gedacht aan een vrije busbaan op de Magnolia-laan, maar hiervoor kon geen toelating worden verkregen.

De verlenging van metrolijn 1A naar het algemeen ziekenhuis van de Vrije Universiteit Brussel maakt het voorwerp uit van een studiecontract dat ter goedkeuring aan de bevoegde minister werd voorgelegd.

2. Vrije busbanen

Het gedeelte vrije busbaan voor lijn AL nabij de basiliek van Koekelberg is slechts een klein onderdeel van de doorstromingsmaatregelen op de as Brussel-Asse. Zoals reeds vermeld in antwoord op bovenvermelde vraag nr. 109, maakt de as Brussel-Asse voorwerp uit van een studie naar verbeterde doorstroming die eind februari 1999 zal worden toegewezen.

Vraag nr. 138 van 20 januari 1999 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Bouwproject OCMW Linkebeek – Stand van zaken

Het OCMW plant een vrij groot immobiëlenproject in het Hess de Lilezpark in Linkebeek.

Op 2 oktober 1998 vond op het gemeentehuis van Linkebeek een overleg plaats tussen het OCMW, de architecten van bovengenoemd project, het gemeentebestuur en medewerkers van de gemachtigde ambtenaar Stedenbouw in Leuven.

Er werd besloten de betwiste bouwaanvraag in te trekken en een nieuwe bouwaanvraag in te dienen. Hiervoor komt een nieuw openbaar onderzoek.

Graag vernam ik de stand van dit dossier.

Antwoord

Na de intrekking van de eerdere aanvraag werd een nieuwe bouwaanvraag ingediend die bij de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen, afdeling Vlaams-Brabant, werd ontvangen op 3 november 1998.

Op 29 januari 1999 heeft de gemachtigde ambtenaar de bouwvergunning verleend.

Vraag nr. 139 van 20 januari 1999 van de heer CARL DECALUWE

Verkeerswisselaar E17/N58 Lauwe – Veiligheid

Op de op- en afritten van de E17 aan de N58 in Lauwe (Menen), nabij het transportcentrum LAR, zijn recentelijk weer verschillende zware en zelfs dodelijke ongevallen gebeurd (laatst twee doden en diverse gewonden).

Vooraf aan de afrit van de E17 voor het verkeer in de richting van Moeskroen zijn er op de piekmomenten dikwijls opstoppingen tot op de autosnelweg. Dit komt doordat dit verkeer de expresweg N58 moet dwarsen. Dit feit zorgt ook voor de gevaarlijkste verkeerssituaties.

Aan de oprit van de E17 voor het verkeer komende van de Dronckaertstraat rijst hetzelfde probleem, wat oorzaak is van de meeste ongevallen die daar gebeuren.

1. Bestaan er plannen voor het aanpassen van de op- en afritten van de E17 aan de N58 zodat de grootste verkeersstromen de expresweg niet meer zouden moeten dwarsen wanneer ze de E17 op- en afrijden? Ik verwijs naar het recente ongeval waarbij weerom doden te betreuren waren.
2. Zo ja, wat is de geplande uitvoeringstermijn voor deze werken?

Antwoord

De problematiek aan de op- en afritten van de autosnelweg E17 ter hoogte van de gewestweg N58 is bekend.

Er werd verwacht dat met de ingebruikname van de autosnelweg A17, tussen de E17 in Kortrijk en de grens met Henegouwen (richting Doornik), de problemen gedeeltelijk zouden opgelost zijn. Er werd dan ook gewacht met fundamentele aanpassingswerken.

Inderdaad, de E17-N58 werd gebruikt als alternatief richting Doornik voor de nog niet opengestelde autosnelweg A17. De intensiteiten op de afrit E17-N58 komende van Kortrijk, zijn effectief sterk verminderd sedert de ingebruikname van de autosnelweg A17 op 12 juni 1998.

Het blijft echter een probleem, vooral voor de vrachtwagens komende van de autosnelweg E17, om de N58 te dwarsen (richting Moeskroen). De situatie wordt thans opnieuw onderzocht teneinde de gepaste maatregelen te nemen. Die kunnen in principe tweërlei zijn, namelijk het plaatsen van driekleurige lichten en/of maatregelen om de snelheid van het verkeer op de gewestweg N58 af te remmen, zodat de vrachtwagens met minder risico deze gewestweg kunnen dwarsen.

Concrete werken zijn er op het ogenblik evenwel nog niet gepland.

Vraag nr. 140
van 20 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Stedenbouw Antwerpen – Onderzoek

In zijn antwoord op de verschillende interpellaties inzake de werking van de stedenbouwkundige diensten, deelde de minister mee dat hij de Antwerpse bestendig afgevaardigde Helsen zou vragen concrete voorbeelden te geven om diens bewering te staven dat door de Dienst voor Stedenbouwkunde in Antwerpen represaillemaatregelen zouden worden getroffen ten aanzien van mensen die klagen over de slechte werking van de dienst (*Handelingen C35 van 9 december 1998, blz. 1-8 – red.*).

Heeft de minister vice-president sedertdien de gevraagde gegevens verkregen ?

Zijn die eventueel bezwarend genoeg om tot een nader onderzoek over te gaan ?

Antwoord

Tot op heden heb ik vanwege de heer Ludo Helsen, bestendig afgevaardigde van de provincie Ant-

werpen, nog geen concrete voorbeelden mogen ontvangen van represaillemaatregelen die door de dienst Ruimtelijke Ordening in Antwerpen zouden worden genomen ten aanzien van mensen die klagen over slechte dienstverlening.

Vraag nr. 141
van 20 januari 1999
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Zwartrijders – Regionale verschillen

Grasduinend in het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 18 december 1998, wordt mijn aandacht gewekt door de thematiek die de heer Etienne Van Vaerenbergh aansnijdt inzake het zwartrijden op De Lijn (blz. 757-758).

Uit het meegedeelde fraudeonderzoek voor 1998 blijkt namelijk dat het niveau een fractie hoger ligt dan dit in 1996 het geval was. Afgerond komt dit uit op 1,8 % , tegenover 1,7 % twee jaar voordien.

Opvallend zijn evenwel de enorme regionale verschillen zoals ze uit het fraudeonderzoek voor 1998 naar voren komen. Zo is namelijk sprake van een niveau van 2,9 % voor West-Vlaanderen en van liefst 8,9 % voor Vlaams-Brabant.

Opvallend zijn verder, en gelijktijdig met de voorgaande vaststelling, het geringe aantal doorgevoerde controles in zowel West-Vlaanderen als Vlaams-Brabant.

Hoe is deze disproportie te verklaren en wat ligt aan de basis van de hoge frequentie zwartrijden in beide regio's ?

Antwoord

Bij het interpreteren van de fraudecijfers bij De Lijn, is het belangrijk dat men het onderscheid voor ogen houdt tussen de fraudemetingen en de acties ter bestrijding van de fraude.

De fraudemeting is een onderzoek dat minstens éénmaal per jaar gebeurt, op basis van een representatieve steekproef van ritten die worden gecontroleerd. Deze metingen laten toe om op een uniforme en statistisch verantwoorde manier de fraudecijfers te verzamelen en te analyseren.

In 1996 werd zo voor het eerst een grootscheepse fraudemeting uitgevoerd, waaruit toen bleek dat het fraudeniveau voor gans De Lijn op 1,7 % lag,

of anders gezegd, 1,7 % van de reizigers van De Lijn fraudeert. Jaarlijks worden er met dezelfde methodologie controlemetingen uitgevoerd, die de resultaten uit 1996 bevestigen. Omdat er wordt gewerkt met representatieve steekproeven kan men achteraf ook conclusies trekken over het fraudeniveau voor gans De Lijn.

Naast deze fraudemetingen die De Lijn jaarlijks tijdens een bepaalde periode uitvoert, gebeuren er het hele jaar door ook acties ter bestrijding van de fraude. Ook hier wordt er geregistreerd hoeveel reizigers en ritten er worden gecontroleerd, en hoeveel fraudeurs er worden ontdekt.

Het grote verschil met de fraudemetingen is echter dat er hier niet wordt vertrokken van een representatieve steekproef van ritten. Bijgevolg zijn de resultaten van deze controles niet representatief voor het fraudeniveau bij De Lijn. Het is mogelijk dat een bepaalde entiteit bijvoorbeeld zeer veel controles heeft uitgevoerd op ritten die in het algemeen erg fraudegevoelig zijn, zoals bijvoorbeeld een rit met een gekoppelde tram. Bijgevolg zal het aantal betrapte fraudeurs relatief hoog liggen. Het omgekeerde scenario leidt dan weer tot relatief lage fraudecijfers.

Om deze reden is het niet correct om uit de resultaten van het totaal aantal fraudecontroles in 1998 conclusies te gaan trekken over het fraudeniveau bij De Lijn.

Bovendien geeft het ook geen juist beeld wanneer men de entiteiten met elkaar gaat vergelijken, vermits sommige entiteiten zich bij hun controles misschien meer op de sterk fraudegevoelige ritten hebben geconcentreerd.

Vraag nr. 142
van 20 januari 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Grensovergang Putte (Kapellen) – Verkeersveiligheid

Ten gevolge van het afschaffen van de controle aan de grensovergang tussen België en Nederland in Putte in 1992 (Schengen-akkoord) en het daarmee gepaard gaande verdwijnen van het douanekantoor en de verplichte "stop"-tekens, is het kruispunt van de NI 1 met de Grensstraat, de Puttestraat en de Antwerpsestraat (Nederland) niet meer veilig.

Op Belgisch grondgebied loopt er een fietspad langs de Ertbrandstraat tot aan het kruispunt. Op het grondgebied van Woensdrecht werd de Puttestraat eveneens heraangelegd en werden er fiets-suggestiestroken aangebracht. Beide fietspaden zijn niet met elkaar verbonden. Er zijn ook geen verkeerslichten geplaatst en geen zebrapaden aangebracht.

Na een veeleer moeilijke periode voor de handelaars aan de grens, wegens het wegvallen van de grenscontrole en het drastisch verminderen van het vrachtverkeer, wordt de grenszone in Putte door private investeringen in nieuwe horecavoorzieningen en shoppingfaciliteiten opnieuw erg attractief. Een grens behoudt blijkbaar een magische aantrekkingskracht op het publiek.

Vandaar de dringende noodzaak van infrastructuurele ingrepen.

1. Werden er reeds besprekingen met de Nederlandse autoriteiten gevoerd over de heraanleg van de grensovergang met het oog op het verbeteren van de verkeersveiligheid ?
2. Wordt het aanbrengen van waarschuwingslichten, bi-flashes of verkeerslichten overwogen ?
3. Werden er reeds besprekingen gevoerd met de gemeente Stabroek die het "douaneplein" heeft aangekocht en de heraanleg ervan voorbereidt, teneinde in gezamenlijk overleg de verkeersveiligheid te verbeteren ?
4. Wordt er op korte termijn een zebrapad aangelegd (ingeschilderd) op de Ertbrandstraat ter hoogte van de grensovergang, zodat voetgangers beschermd kunnen oversteken ?

Antwoord

Gezien de aard van de vraag is het niet mogelijk binnen de gestelde termijn te antwoorden.

Zodra de nodige gegevens beschikbaar zijn, zal ik via de diensten van het Vlaams Parlement een aanvullend antwoord verstrekken.

Vraag nr. 143
van 20 januari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Afbraakvonnissen – Stand van zaken

De afgelopen maanden werd de bevolking overspoeld door mediaberichten over het nieuwe afbraakbeleid van de minister.

1. Hoeveel vonnissen hebben de afgelopen vijf jaar geleid tot afbraak van het goed ? Ging het daarbij om een woning, garage, tuinhuis, oprit of iets anders en kan de opsplitsing worden gemaakt per provincie ?
2. Hoeveel vonnissen worden nog uitgevoerd in 1999, opgesplitst per provincie ?
3. Hoeveel processen waarbij een overtreding werd vastgesteld, zijn momenteel nog lopende, eveneens opgesplitst per provincie

Antwoord

1. De gevraagde statistische gegevens worden niet systematisch verzameld, en zijn derhalve niet beschikbaar.
2. De plicht tot het uitvoeren van een vonnis of arrest inzake stedenbouw rust in de eerste plaats op de veroordeelde, die gehouden is het bevolen herstel te verwezenlijken binnen de door de rechter bepaalde termijn van maximaal één jaar. Voorzover na afloop van de termijn voor vrijwillig herstel wordt vastgesteld dat de veroordeelde het rechterlijk bevel niet heeft nageleefd, wordt ofwel de procedure tot inning van de dwangsom (voorzover toegekend), ofwel de procedure tot ambtshalve uitvoering opgestart.

Beide procedures zijn erop gericht de veroordeelde te overtuigen alsnog zelf over te gaan tot de uitvoering van het vonnis of arrest, en blijken zeer effectief te zijn. Het is hoogst uitzonderlijk dat de gemachtigde ambtenaar overeenkomstig artikel 68 § 2 van het decreet op de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, daadwerkelijk ambtshalve tot uitvoering moet overgaan.

Vermits het optreden van de administratie bijgevolg volledig wordt bepaald door de houding van de veroordeelde, is het onmogelijk op voorhand te voorzien in welke gevallen een effectieve ambtshalve uitvoering noodzakelijk zal zijn.

3. De herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar wordt geacht deel uit te maken van de publieke vordering, die autonoom wordt ingesteld én uitgeoefend door het Openbaar Ministerie. Bovendien kunnen de gemachtigde ambtenaar

of het Vlaams Gewest zich volgens een eensgezinde rechtspraak geen burgerlijke partij stellen, nu zij niet optreden ter verdediging van particuliere belangen, maar handelen met het oog op het algemeen belang. De administratie is met andere woorden geen partij in het geding, en wordt in principe eerst na de gerechtelijke uitspraak op de hoogte gesteld van het resultaat van haar herstellvordering, in de vorm van een afschrift van het vonnis of arrest.

Niettegenstaande er zowel op Vlaams als op arrondissementeel niveau overleg wordt gepleegd tussen het Openbaar Ministerie en de administratie op het vlak van de afstemming van het algemeen beleid, krijgt de administratie nog geen stelselmatige melding van vervolging of van sepot.

Dit punt staat overigens op de dagorde van het volgende handhavingsoverleg.

Vraag nr. 144 van 20 januari 1999 van de heer PATRICK LACHAERT

Gewestplanwijziging Gentse en Kanaalzone – Onteigeningen

Aansluitend bij mijn vraag om uitleg betreffende de gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Gentse en Kanaalzone en het antwoord van de minister vice-president in de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer van 9 december 1998, zou ik graag vernemen of reeds een timing en uitvoeringsplannen werden vooropgezet voor de onteigeningen ten behoeve van de realisatie van het tracé van het Rodenhuize-complex (*Handelingen C35 van 9 december 1998, blz. 13-14 – red.*).

Zo ja, welke timing en wat zijn de concrete uitvoeringsplannen ?

Zo neen, wanneer mogen terzake concrete initiatieven worden verwacht ?

Antwoord

Ten gevolge van nieuwe ontwikkelingen in het havengebied, onder meer het Rodenhuizedok, industriezone Moervaart, industriezone J. Kennedypark (Skaldenstraat), Kluizendok (linkeroever) en de geplande industriezone Doornzele-Kerkbrugge (De Nest), wordt de verkeersdruk op de bestaande

oost-westverbinding (linker-rechteroever van het kanaal) steeds groter.

De resultaten van de verkeersstudie wijzen uit dat een behoefte bestaat aan een bijkomende oeververbinding voor het wegverkeer.

Rekening houdende met alle aspecten van planologie, verkeersleefbaarheid, verkeersveiligheid en budgettaire haalbaarheid, werd de aanleg van een tunnel ter hoogte van Rodenhuijze goedgekeurd. Op het gewestplan Gentse en Kanaalzone is een reservatiezone aangebracht.

Voor dit project werd een MER-studie (milieueffectrapport) opgestart. Het uitvoeren van een economische studie is gepland voor 1999.

Aangezien de uitvoering van de werken voor de aanleg van de N497 niet voorkomt op het driejarenprogramma, werden nog geen onteigeningsplannen opgemaakt. Op dit ogenblik is het nog te voorbarig om een streefdatum op te geven voor de start van de onteigeningsprocedure.

**Vraag nr. 145
van 20 januari 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Luchthaven Oostende – Veiligheidsomheining

In het Ostend International Airport Masterplan (Spiekermannrapport) kunnen we op blz. 24 onder titel 3.3.8. "Veiligheid aan de luchtzijde" lezen : "De beveiliging van de luchthaven door een veiligheidsomheining die overeenstemt met de internationale normen, ontbreekt voor de luchthaven van Oostende op vele plaatsen. In het noordelijk gelegen deel van de luchthaven bestaat de veiligheidsomheining uit een staalconstructie die beantwoordt aan de norm. In het zuiden en zuidwesten van de luchthaven is er een houten omheining van ongeveer 1,5 m hoog, die gedeeltelijk sterk verweerd, stuk en niet meer effectief is. In het gedeelte gelegen in het zuidoosten, in de buurt van zender 26 voor de naderingsbaan, is er helemaal geen omheining. Men kan er zonder meer het terrein van de luchthaven betreden. Een ring rond de luchthaven voor de controle van de begrenzing van de luchthaven ontbreekt volkomen."

In het kader van de bovenvermelde internationale veiligheidsnormen in het algemeen en de veiligheid van en op de Oostendse luchthaveninstallaties in het bijzonder had ik graag het volgende van de minister vice-president vernomen.

1. Op welke termijn krijgen de problemen op het gebied van deze elementaire veiligheidsvoorschriften qua omheining van de luchthaven een oplossing ? Heeft de minister vice-president hiertoe reeds maatregelen getroffen en zo ja, welke ? Zo neen, waarom niet ?
2. Op welke wijze en door wie gebeurt in afwachting van een oplossing voor deze problematiek de controle op en aan de grenzen van de luchthaven van Oostende ?

Wat is de frequentie van de controles ?

Hoeveel en welke inbreuken werden bij deze controles reeds vastgesteld ?

Wat zijn de gevolgen of eventuele sancties geweest die werden getroffen bij vaststellingen van het ongeoorloofd betreden van het grondgebied van de luchthaven van Oostende ?

Antwoord

1. De problematiek rond de beveiliging van de Vlaamse regionale luchthavens is genoegzaam bekend bij de administratie. Hij vormde het onderwerp van een uitvoerige studie, opgesteld eind 1996. Dit document besteedde onder meer ruime aandacht aan de lacunes in de fysieke beveiliging van de luchthaven Oostende ten gevolge van de verouderde en in slechte staat verkerende omheining.

Hierbij wordt evenwel gewezen op het feit dat deze omheining in dergelijke staat reeds bestond bij de overname van het beheer van de luchthavens in 1992 door het Vlaams Gewest. Gelet op de beperkte investeringsmiddelen die de luchthaven ter beschikking krijgt en de daaruit voortvloeiende prioriteiten en keuzes die dienen te worden gemaakt, was het onmogelijk de niet-reglementaire gedeelten van de omheining onmiddellijk te vervangen. Het gaat hier over een perimeter van ettelijke kilometers die moet worden beveiligd, overeenkomstig de geldende ICAO-normen (Organisatie van de Internationale Burgerlijke Luchtvaart) en aanbevelingen, met een 2,5 meter hoge en vrijstaande omheining, voorzien van een integrale ringbaan met verlichting. Daarenboven moeten bepaalde gedeelten van deze omheining worden opgetrokken uit composietmateriaal, teneinde de radiogeleidingssystemen niet te storen, wat de kostprijs exponentieel verhoogt.

In 1997 werd overgegaan tot de plaatsing van een voorlopige omheining aan de oostzijde van de luchthaven. Op deze plaats werd de oorspronkelijke omheining namelijk verwijderd met het oog op het uitvoeren van de werken voor de aanleg van een nieuwe rolbaan. Deze voorlopige omheining loopt van de bedrijven aan de kop van baan 26, dwars over de rolbaan, tot aan een waterloop die een natuurlijke afscherming vormt van het luchthaventerrein.

Op dit ogenblik wordt een aanbesteding uitgeschreven teneinde nog in 1999, samen met de aanleg van de nieuwe Apron aan de luchtvaartgebonden industriezone, aan de oostelijke zijde van de luchthavenperimeter, te beginnen aan de kop van baan 26 en via de nieuwe industriezone tot aan de vestigingsplaats van de ILS (Instrument Landing System), de fysieke beveiliging (waaronder de omheining) aan te passen.

De andere gedeelten van de omheining die aan vernieuwing toe zijn, zullen, naar gelang van de ter beschikking staande budgetten, over een periode van drie à vijf jaar kunnen worden vervangen. Wel loopt momenteel de systematische vervanging van de gedeelten van de houten omheining die in slechte toestand verkeren.

2. De patrouilles rond de luchthavenperimeter worden in eerste instantie uitgevoerd door de luchthavenpolitie. Aan luchtzijde wordt daarenboven toezicht uitgeoefend door de luchthaveninspectie.

De toegangscontrole van land- naar luchtzijde op personen en voertuigen wordt eveneens uitgevoerd door leden van de luchthavenpolitie. De luchthavenpolitie kreeg opdracht om dagelijks, en in combinatie met de overige werkzaamheden, meerdere patrouilles uit te voeren rond de perimeter.

Er wordt geen eigenlijke lijst bijgehouden van vastgestelde inbreuken. Deze zijn meestal beperkt tot luchtvaartamateurs die van de rand van luchtzijde foto's nemen van bepaalde types landende en vertrekkende vliegtuigen. Soms worden op de rolbaan, maar buiten de voorlopige omheining, spelende kinderen of jongeren, die er met hun motoren komen rondrijden, opgemerkt.

Tegen kwaadwillige personen, die bewust een inbreuk plegen tegen de beveiliging van de burgerluchtvaart, wordt opgetreden. Zo werd in het verleden reeds de toegangsmachtiging ont-

men van of proces-verbaal opgemaakt lastens personen die inbreuken pleegden of misbruik maakten van hun toegangskarten voor luchtzijde.

Proces-verbaal werd in het verleden eveneens opgemaakt tegen activisten die zich wederrechtelijk toegang verschafden tot luchtzijde met het oog op het verhinderen van het vertrek van een luchttransport. Eenzelfde maatregel werd genomen tegen personen die zich wederrechtelijk toegang verschafden tot de cockpit van een op de luchthaven geparkeerd toestel.

Met het oog op onder meer de veiliging van de burgerluchtvaart en de luchthaven is het noodzakelijk dat de Vlaamse ambtenaren, personeelsleden van de diensten luchthavenpolitie en -inspectie, blijven beschikken over de nodige gerechtelijke bevoegdheden teneinde hun opdrachten naar behoren te kunnen vervullen.

Vraag nr. 146
van 20 januari 1999
van de heer MARINO KEULEN

Aanleg A69 Limburg – Overleg met Nederland

Recentelijk is nogal wat opschudding ontstaan omtrent de weigering van de Nederlandse overheid om de A69 op Nederlands grondgebied aan te leggen. Meer bepaald reageerde de bestendige deputatie van de Belgische provincie Limburg scherp op deze beslissing, die daarbij bestempeld werd als "één van de grootste infrastructurele stommiteiten van na de oorlog".

De reden waarom zo scherp wordt gereageerd vanuit Vlaamse hoek is het feit dat de provincie Limburg heeft beslist op Vlaams grondgebied de A69 versneld, namelijk vóór 2003, aan te leggen. Deze beslissing én het project zelf verliezen uiteraard een groot deel van hun toekomstige positieve effecten indien Nederland niet meewerkt.

Gezien het belang van dit dossier voor de betrokken regio, zou ik de minister vice-president graag volgende vragen stellen.

1. In welke mate kan de minister vice-president zich achter dit project scharen, rekening houdende met de opties van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ?

2. Heeft hij eventueel initiatieven genomen om bemiddelend op te treden ten voordele van de Vlaamse provincie Limburg ?
3. Zo ja, houdt dit eventueel ook de organisatie in van een overleg met alle betrokken Vlaamse en Nederlandse partijen, zodat de investeringsbeslissing op Vlaams grondgebied ten volle kan worden uitgevoerd ?

Antwoord

1. De ombouw van de N74 tot primaire weg, categorie I, maakt deel uit van de implementatie van het Structuurplan Vlaanderen. De investeringen opgenomen in het driejarenprogramma passen in dit beleid. Het wegvak Overpelt-Hechtel-Eksel werd in eerste instantie uitgevoerd als een tweerijstrooksweg. De ombouw tot een 2x2-weg is vooral ingegeven door de bezorgdheid voor de verkeersveiligheid.

Tweerijstrookswegen met bochtig tracé zijn potentieel gevaarlijk bij inhaalmanoeuvres. De doortrekking van de omleiding rond Hechtel-Eksel tot op de bestaande weg tot aan de grens met Helchteren is noodzakelijk om het reeds uitgevoerde gedeelte van de omleiding tot een functioneel geheel te maken.

De problematiek van het wegvak Houthalen-Helchteren wordt thans onderzocht in het kader van de door de gemeenten Houthalen-Helchteren en Heusden-Zolder opgestelde mobiliteitsplannen.

2. Omtrent het verder verloop van het planningsproces zal nog overleg met Nederland plaatsvinden, zoals dat ook in het verleden is gebeurd.

Ik verwijs hiervoor naar de geplande ontmoeting tussen de Nederlandse en Vlaamse ministers-presidenten Kok en Van den Brande waar de noord-zuidverbinding ter sprake zal komen.

3. De beslissing van de Nederlandse minister hypothekeert de genomen investeringsbeslissingen op Vlaams grondgebied niet.

Tot op heden zijn er reeds 19 km noord-zuidverbinding gerealiseerd, vertrekkende vanaf de Nederlandse grens. De geprogrammeerde afwerking optimaliseert deze infrastructuur en verbetert de ontsluiting tussen Noord-Limburg en onder meer het centrum van deze provincie.

Vraag nr. 147 van 20 januari 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Buslijn Bergen-op-Zoom -Antwerpen – Haltes

De Lijn heeft een buslijn Bergen-op-Zoom – Antwerpen, met een directe verbinding ingelegd. Dat is positief.

Toch zou de directe verbinding niet worden geschaad door het inleggen van één of twee stopplaatsen in het grensgebied, waar veel mobiliteit bestaat, zowel in de richting Bergen-op-Zoom, als in de richting Antwerpen.

De grensoverschrijdende instelling Benego (Belgisch-Nederlands Grensoverleg) bepleit een stopplaats in Woensdrecht en Berendrecht. Daar is geen enkele andere verbinding, noch met Antwerpen, noch met Bergen-op-Zoom.

Het zou passen in het grensoverschrijdend denken indien De Lijn die vraag kan inwilligen.

Is dit reeds onderzocht en zo ja, wat is het standpunt van de minister ?

Antwoord

In het haalbaarheidsonderzoek, dat werd uitgevoerd door de studiebureaucombinatie DHV/Iris, werden een vijftal mogelijk reisroutes onderzocht, gaande van een zuivere snelbus tot een eventuele koppeling via Putte van de bestaande lijn 105 (BBA, Nederland) met lijn 65 (De Lijn).

Van alle onderzochte varianten werd die via de snelweg geselecteerd. Het bleek immers dat deze variant het meeste potentieel te bieden had voor een snelle verbinding tijdens de spitsuren.

Niettegenstaande de snelheid van het openbaar vervoer op dergelijke relaties essentieel is voor de concurrentiepositie ten opzichte van de auto, kan volgens de studie toch worden overwogen om een extra halte te realiseren aan de op- en afritten in Berendrecht en in Hoogerheide, eventueel met P+R-voorzieningen (park and ride).

De interne werkgroep BBA-De Lijn, die de realisatie van deze nieuwe lijn 100 begeleidt, heeft gekozen voor een gefaseerde aanpak. Voor de oorspronkelijke startdienstregeling was de rittijd van ongeveer 45 minuten essentieel omdat hierdoor de busomloop binnen 60 minuten kon worden ge-

bracht, waardoor de exploitatiekosten konden worden beperkt.

Daarenboven werden alle ritten in Bergen-op-Zoom in aansluiting gezet met de interlinerbusverbinding naar en van Rotterdam.

Na het succes van de gastrechtactie in december 1998, zullen tijdens de eerste maanden van 1999 de bezetting, de rittijd en de overstap in Bergen-op-Zoom nauwgezet worden opgevolgd, zodat binnen een korte termijn een eerste evaluatie van de betrokken lijn kan worden opgemaakt. Ter gelegenheid van deze evaluatie zullen zowel de initiële dienstregelingen alsook de rittijd en de mogelijke oprichting van eventuele bijkomende haltes worden onderzocht.

Uiteraard dienen hierbij steeds de uitgaven tegenover de geplande ontvangsten te worden afgewogen alvorens de meest wenselijke en haalbare wijzigingen kunnen worden doorgevoerd.

Er moet ten slotte worden opgemerkt worden dat Berendrecht wel degelijk over een openbare verbinding met Antwerpen beschikt, met name de lijn 77 Antwerpen-Stabroek-Berendrecht-Zandvliet, en dat op deze lijn bovendien sneldiensten worden ingezet tijdens de spitsuren .

**Vraag nr. 148
van 20 januari 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

Uitdieping Schelde – Studies – Evolutie tonnenmaat

Onderzoekers van het Geografisch Instituut van de Rijksuniversiteit in Utrecht waren in het verleden tot de conclusie gekomen dat het uitdiepen van de Schelde een weinig zinvolle zaak is.

1. Hoe is de gemiddelde tonnenmaat in de havens van Gent en Antwerpen geëvolueerd sinds 1979, met opgave van het aantal zeeschepen en de tonnenmaat ?
2. Zijn er in verband met de verdieping van de Schelde reeds economische en financiële studies gemaakt in opdracht van het departement van de minister vice-president ?

Zo ja, door wie werden deze studies gemaakt en welke resultaten zijn erin vervat ?

3. Is het juist dat men de Westerschelde wil verdiepen ?

Zo ja, hoe zal dit gebeuren ?

Welk budget is daarvoor ingeschreven ?

4. Is er sprake van een nieuwe zeeluis op het kanaal Gent-Terneuzen en worden ook verdiepingswerken gepland in dit kanaal ?

Welk budget is daartoe eventueel beschikbaar ?

Antwoord

1. Haven van Gent

Jaar	Aantal schepen	Tonnenmaat
68	2.697	1.670.904
70	3.634	5.843.566
75	3.398	10.760.217
80	3.260	15.700.968
81	3.032	16.647.614
82	3.407	18.674.231
83	3.754	19.532.870
84	4.786	21.675.401
85	4.739	22.747.124
86	4.469	21.009.501
87	4.116	20.618.575
88	4.133	21.624.484
89	4.226	21.726.931
90	3.694	23.878.704
91	3.617	24.234.280
92	3.429	22.595.583
93	3.034	21.064.502
94	3.093	24.053.310
95	3.020	24.259.339
96	3.037	25.317.642
97	3.119	27.319.438
98	3.096	28.648.024

Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen

Aangekomen zeeschepen

Jaar	Aantal	Totale brutotonnenmaat	Gemiddelde brutotonnenmaat
79	17.425	103.541.927	5.942
80	17.151	102.696.382	5.988
81	16.802	104.610.692	6.226
82	17.097	112.683.219	6.591
83	16.214	108.991.764	6.722
84	16.802	116.829.141	6.953
85	16.420	119.631.146	7.286
86	16.446	126.982.286	7.721
87	16.046	130.187.199	8.113
88	16.403	135.339.541	8.251
89	16.817	134.683.796	8.009
90	16.764	140.830.697	8.401
91	16.858	148.794.344	8.826
92	16.620	155.508.328	9.357
93	15.687	149.307.926	9.518
94	15.618	164.268.498	10.518
95	15.223	167.858.597	11.027
96	15.417	177.692.412	11.526
97	15.861	182.340.352	11.496
98	16.122	198.874.328	12.336

2. In opdracht van het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen werd door Policy Research Corporation NV in januari 1996 de volgende studie opgeleverd : "Strategische en socio-economische effecten van het 48'/43'/38'-verdiepingsprogramma – Sociale Kosten-batenanalyse en Economische Impact Studie". Het algemeen besluit van deze studie vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

3. Op dit ogenblik wordt het 48'/43'/38'-voets verdiepingsprogramma uitgevoerd in de Westerschelde. Dit gebeurt op basis van een verdrag met Nederland, afgesloten op 17 januari 1995. De totale kostprijs van deze werken wordt geraamd op ongeveer 10 miljard frank.

Wat een verdergaande verdieping van de Westerschelde betreft (50'/40'-voetsprogramma), werden nog geen concrete afspraken met Nederland gemaakt.

4. De studie "Beleidsanalyse voor de modernisering van de maritieme toegang tot de havens van Gent en Terneuzen" werd in mei 1998 afgevoerd. Deze beleidsanalyse werd opgemaakt in opdracht van en in samenwerking met de administratie Waterwegen en Zeewezen en het Nederlands Ministerie van Rijkswaterstaat. Uit de studie blijkt dat een ontdubbeling van de bestaande Westsluis gewenst is.

De studie wordt binnenkort aan de Vlaamse regering voorgelegd.

Aansluitend dienen kanaalaanpassingswerken te worden uitgevoerd.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 149
van 21 januari 1999
van de heer MICHEL DOOMST

*Investeringsprogramma wegen Vlaams-Brabant –
 Knelpuntscoring*

Tijdens de begrotingsbesprekingen werd langere tijd stilgestaan bij de totstandkoming van het indicatief programma en de methodes van behoefteanalyse en prioriteitenstelling. Onder meer werd dieper ingegaan op de wijze waarop de behoefteanalysescores konden worden herschaald tot K-waarden.

Tijdens de besprekingen werd eveneens besloten dat de opmaak van het indicatief programma louter op basis van de behoefteanalyse diende te gebeuren, waarna bij de opmaak van het investeringsprogramma bijkomend een toets naar de technische en procedurele haalbaarheid moest worden uitgevoerd (onteigeningen, opmaak aanbesteding, opmaak mobiliteitsplan, ...).

1. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de bijvoorbeeld 50 gewestwegen in de provincie Vlaams-Brabant waar de hoogste K-waarden of knelpuntscoringen werden vastgesteld ?
2. Kan hij eveneens een overzicht geven van de in deze provincie in vorige jaren aangevatte projecten die, ongeacht de huidige behoefteanalyse, nog moeten worden afgewerkt ?
3. Welke dossiers met hoge knelpuntscoringen kunnen momenteel om haalbaarheidsredenen niet op zeer korte termijn worden uitgevoerd ? Wat is daarvan de oorzaak ?
4. Op welke wijze wordt bij de opmaak van het investeringsprogramma rekening gehouden met de kostenefficiëntie van de geplande investering ? Wanneer, bij wijze van vereenvoudigd voorbeeld, één knelpunt met K-waarde 120 slechts kan worden opgelost mits een investering van 500 miljoen, en het oplossen van vijf andere knelpunten met score 115 elk slechts 50 miljoen kost, is het wellicht lonender eerst de laatste knelpunten aan te pakken.

Wordt een dergelijke kostenafweging inderdaad gemaakt ?

5. Vaak ontbreken slechts enkele honderden meters om over een lengte van meer dan 10 kilometer een aaneensluitend fietspad te creëren.

Het aanleggen van deze ontbrekende schakel creëert, ongeacht de behoefteanalyse, een grote meerwaarde voor het reeds bestaande fietspad mits slechts een minieme investering.

In hoeverre wordt dit element bij de totstandkoming van het investeringsprogramma in rekening gebracht ?

Antwoord

1. De K-waarden worden toegekend aan bepaalde hectometervakken van de gewestwegen, en niet aan een hele gewestweg.

Een "top 50" van gewestwegen op basis van de hoogste K-waarde van een individueel wegsegment van 100 meter heeft inhoudelijk weinig betekenis en kan zelfs tot verkeerde conclusies leiden.

2. Projecten die op vroegere indicatieve driejarenprogramma's waren opgenomen, maar nog niet werden opgenomen op een effectief investeringsprogramma, worden alsnog eerst getoetst aan de behoefteanalyse alvorens deze projecten op te nemen op een investeringsprogramma.

Indien de aanbestedingsprocedure voor een bepaald project al gestart was en het project dus voorkwam op een goedgekeurd investeringsprogramma, blijft dit project behouden, ook indien het om procedurele redenen moet worden uitgesteld.

3. Het zijn vooral haalbaarheidsredenen die bepaalde projecten met hoge scores achteruitschuiven. Het gaat dan in de eerste plaats om grote onteigeningsdossiers of een noodzakelijke gewestplanwijziging.

Vanzelfsprekend is voor projecten op primaire of secundaire wegen binnen het mobiliteitsconvenantenbeleid de mede- en samenwerking van de lokale overheid (of overheden) vereist.

4. De kostenefficiëntie van de geplande investeringen wordt niet tegen elkaar afgewogen. Anderzijds is het wel zo dat het investeringsbedrag voor de meerderheid van de projecten die op dit ogenblik in het kader van de behoefteanalyse worden getoetst, van dezelfde grootteorde is.

Hierdoor bepaalt de score van de behoefteanalyse welke projecten prioritair zijn.

5. Wanneer een korte schakel ontbreekt in een belangrijke fietsverbinding zal die bijna automatisch een hoge score krijgen.

Mocht de score toch laag zijn, dan is het met een bijzondere motivatie mogelijk dit project op het investeringsprogramma te brengen.

Vraag nr. 150
van 21 januari 1999
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Afbraakvorderingen – Stand van zaken

Bouwen zonder vergunning wordt strenger aangepakt : afbraakvonnissen en -arresten worden nu ook uitgevoerd. Toch is het duidelijk dat tussen het proces-verbaal (PV) van een bouwovertreiding en de uitspraak van een vonnis nog ettelijke jaren verlopen. Er zijn ons PV's bekend uit 1992 (illegale constructies in parkgebied) waarover nog steeds geen vonnis werd uitgesproken. Nochtans is parkgebied, zoals natuurgebied, prioritair beschermd.

Niettegenstaande er periodiek overleg wordt gepleegd tussen de administratie ROHM (Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, en Monumenten en Landschappen) en de vertegenwoordigers van de parketten-generaal (zoals blijkt uit het antwoord van minister Baldewijns op vraag nr. 107 van 18 november 1997 van de heer Marc Olivier ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 30 januari 1998, blz. 1083), stel ik vast dat ROHM in het ongewisse blijft.

Men raadde mij aan zelf contact op te nemen met de procureur. Ik heb hieraan gevolg gegeven, maar het antwoord bleef uit.

Kan de minister vice-president een overzicht geven per provincie van de herstellvorderingen uit de periode 1992-1995 die wachten op een vonnis ?

Antwoord

In eerste instantie wens ik op te merken dat het overleg tussen het Openbaar Ministerie en de administratie, zowel op provinciaal als op gewestelijk vlak, in hoofdzaak tot doel heeft de samenwerking te optimaliseren en derhalve te komen tot een uniform *vervolgingsbeleid* inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw. Het moet evenwel worden benadrukt dat de resultaten van dit overleg enkel een effect hebben op het gevolg dat het Openbaar Mi-

nisterie geeft aan de vorderingen die door de gemachtigde ambtenaar worden ingeleid.

Eens de vordering door het Openbaar Ministerie aanhangig wordt gemaakt bij de bevoegde rechtbank, heeft ook zij een veeleer geringe impact op het verdere verloop van de procedure. Indien de rechter bijvoorbeeld zou oordelen dat de beoordeling omtrent de gevorderde herstelmaatregel dient te worden uitgesteld tot een eventuele procedure bij de Raad van State werd afgerond, dan kan ook het Openbaar Ministerie hieraan weinig doen.

Het feit dat tussen het vaststellen van een bouw-misdrijf en de uitspraak van een definitieve rechterlijke beslissing ettelijke jaren kunnen verlopen, wordt derhalve door diverse factoren beïnvloed. Niet zelden zullen de raadslieden van de betrokkenen alle wettelijke middelen aanwenden teneinde de uitspraak van de rechter uit te stellen. Men kan immers niet beletten dat burgers hun rechten bij de behandeling van hun zaak uitputten. Zulks kan ook worden vastgesteld in andere materies dan ruimtelijke ordening en stedenbouw. Ook de omstandigheid dat een procedure voor de strafrechter dikwijls door een administratieve procedure wordt doorkruist, maakt de behandeling van dergelijke dossiers er niet eenvoudiger op.

Verder moet worden opgemerkt dat niet elk proces-verbaal daadwerkelijk tot een veroordeling leidt. Vaak volstaat het opmaken van een proces-verbaal om betrokkenen ertoe aan te zetten de kwestieuze constructies te verwijderen. Indien bij de vaststelling zou blijken dat de uitgevoerde werken in aanmerking komen voor de afgifte van een regularisatievergunning, dan worden de betrokkenen hiertoe aangemaand. Wanneer, wat de laatste hypothese betreft, intussen toch een herstellvordering werd ingeleid, dan zal de afgifte van een regularisatievergunning tot gevolg hebben dat alle mogelijkheden van de overheid om een herstellvordering in te leiden, vervallen.

Tot slot moet worden opgemerkt, gelet op wat hierboven werd uiteengezet, dat de gevraagde statistische gegevens niet als dusdanig bekend zijn. Zeker is in ieder geval dat eventuele belemmeringen in de samenwerking tussen het Openbaar Ministerie en de administratie geenszins als oorzaak kunnen worden aangemerkt voor het soms lange tijdsverloop tussen het vaststellen van een bouw-misdrijf en de uitspraak bij definitieve rechterlijke beslissing. Integendeel, de samenwerking tussen het Openbaar Ministerie en de administratie wordt door beide actoren als uiterst positief ervaren en bewijst in de dagelijkse praktijk haar nut.

Vraag nr. 151
van 21 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Zwarte punten – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Graag had ik een geactualiseerd overzicht gekregen van de plaatsen in de arrondissementen Kortrijk, Roeselare en Tielt waar zich veel ongevallen voordoen (de zogenaamde "zwarte punten").

Kan de minister vice-president daarbij aangeven wat de aard (betrokkenheid personenwagens, vrachtwagens, (bromfietzers, fietsers, voetgangers, ...) en wat de oorzaak van de ongevallen was ?

Is er in deze een evolutie met voorgaande periodes ? Bestaan er plannen om op verkeerstechnisch gebied werken uit te voeren, teneinde de veiligheid daadwerkelijk te verbeteren ?

Antwoord

Als bijlage bezorg ik het overzicht van de kruispunten in de arrondissementen Kortrijk, Roeselare en Tielt met het grootste aantal gekwetsten in de periode 1991-1995, gerangschikt volgens prioriteitsfactor. Aan elke licht-, zwaargekwetste of dode wordt een coëfficiënt toegekend van respectievelijk 1, 3 of 5. De prioriteitsfactor van een kruispunt wordt bepaald door de som van de coëfficiënten van alle gekwetsten gedurende de voornoemde periode.

Het is slechts na een gedetailleerd onderzoek van de ongevalsgegevens dat de aard van de weggebruikers en de mogelijke oorzaak van het ongeval kunnen worden opgegeven. Dit onderzoek wordt in principe uitgevoerd vóór de opmaak van een ontwerp tot herinrichting van deze kruispunten.

Er kan geen vergelijking met voorgaande periodes worden gemaakt, omdat de huidige gehanteerde prioriteitenlijst pas sinds eind 1997 wordt gebruikt. Een vergelijking van de toestand van een heringericht kruispunt tussen voor- en naperiode kan slechts ten vroegste worden uitgevoerd twee jaar na de herinrichting.

Wat de geplande werken betreft, verwijst ik naar de meerjarenprogramma's die ik aan het Vlaams Parlement heb meegedeeld.

Vraag nr. 152
van 21 januari 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

N8 Ninove-Brussel – Verkeersveiligheid

Naar aanleiding van een aantal verkeersongevallen die zich voordeden op de Ninoofsesteenweg N8 verklaarde voormalig minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening Eddy Baldewijns dat hij de afdeling Wegen Vlaams-Brabant opdracht had gegeven om dringend maatregelen te treffen.

De verschillende gemeentebesturen werden aangeschreven en hun advies werd gevraagd over het aanbrengen van een middenberm in het verlengde van de middenberm die reeds is aangelegd tussen de Ring rond Brussel en Spanuit in Schepdaal (Dilbeek).

Naast de maatregelen die daar moeten worden getroffen, dient men eveneens bijkomende verkeerslichten te overwegen aan het kruispunt Eizeringen (Lennik) – Marie Van Cutsem (Strijtem-Roosdaal).

1. Hoever staat het met de uitvoering van de plannen om de Ninoofsesteenweg verkeersveiliger te maken ?
2. Wanneer wordt er werk gemaakt van de aanleg van de middenberm tussen Lennik en Ninove ?
3. Bestaan er plannen om verkeerslichten te plaatsen aan kruispunt Eizeringen (Lennik) – Marie Van Cutsem (Strijtem-Roosdaal) ?

Zo ja, wanneer worden deze verkeerslichten geplaatst ?

Zo neen, waarom worden er geen verkeerslichten geplaatst ?

Antwoord

1. De herinrichting van de Ninoofsesteenweg, vak Spanuit-Goudveerdegem, is opgenomen in het investeringsprogramma 1999.

Het voorontwerp werd eind 1998 voor advies voorgelegd aan de gemeente Dilbeek.

2. Op vraag van de auditcommissie Vlaams-Brabant wordt in de loop van 1999 een mobiliteitsstudie opgemaakt voor de ganse gewestweg N8 op het grondgebied van Dilbeek, Lennik, Roosdaal en Ninove.

De resultaten van deze studie zullen bepalend zijn voor verdere en definitieve herinrichting van de gewestweg N8.

3. Na navraag bij de gemeente Roosdaal blijkt dat met "Marie Van Cutsem" in feite het kruispunt met de Ramerstraat wordt bedoeld. Dit kruispunt is echter reeds voorzien van verkeerslichten.

In elk geval wordt de plaatsing van de verkeerslichten steeds voorgelegd aan de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid en de Adviesgroep voor Verkeersveiligheid langs Gewestwegen.

Vraag nr. 153
van 21 januari 1999
van mevrouw
MARIA TYBERGHIE-VANDENBUSSCHE

N515 Wervik-Komen – Fietspad

Graag kreeg ik informatie omtrent de planning voor fietspaden op het traject Wervik-Kortrijk. Wegens het ontbreken van een fietspad voelen de fietsers zich op deze weg als een "levend schild" om het gemotoriseerd verkeer (min of meer) af te remmen.

De fietsersbond wijst ons op het gevaarlijke fietsen langs de Werviksesteenweg in Komen en in het verlengde daarvan langs de Komense weg in Wervik. Ik herinner ook aan de dodelijke ongevallen aan café Florida. En ook de nieuwe rotonde aan de toegangsweg van de Komense industriezone is niet veilig voor fietsers.

1. Zijn er plannen voor fietspaden langs de weg Wervik-Kortrijk ? Waar ? Wanneer worden ze uitgevoerd ?
2. Wat zijn de geregistreerde gevaarlijke zones langs dit traject ?
3. Welke score behaalt deze weg in de prioriteitsstudie of behoeftanalyse terzake ?

4. Wat is de stand van zaken betreffende de voorbereidende procedures, bijvoorbeeld onteigeningen, beschikbare middelen, ... ?

Antwoord

Uit de vraag kan ik afleiden dat het hier het wegvak Wervik-Komen (N515) betreft, en niet Wervik-Kortrijk zoals vermeld.

Dit wegvak loopt op Vlaams grondgebied (\pm 500 m) volledig binnen bebouwing en de aanleg van fietspaden is hier, gezien de beperkte breedte, niet mogelijk. Er zijn hier ook geen specifieke gevaarlijke zones bekend.

Het grootste deel (\pm 2 km) van de verbinding Wervik-Komen loopt over Waals grondgebied en wordt beheerd door het Waalse ministerie van Openbare Werken (MET/afdeling Bergen).

Hier zouden evenwel fietspaden kunnen worden aangelegd, maar over enige planning hieromtrent is mij niets bekend.

Er moet wel op worden gewezen dat het verkeer op de gewestweg N515, tussen Wervik-Komen, sterk is verminderd na de openstelling van de gewestweg N58 Komen-A19.

Vraag nr. 154
van 21 januari 1999
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Nieuwe zeesluis Oostende – Studie – Standpunt

Op 26 juni 1992 gaf de Vlaamse Havencommissie een gunstig advies voor de bouw van een nieuwe zeesluis voor schepen tot 10.000 ton in Oostende. De commissie deed dit na kennisneming van een gunstige kosten-batenanalyse en een gunstige economische impactstudie.

Het advies van de Havencommissie werd op 28 april 1993 gevolgd door een principiële akkoord vanwege de Vlaamse regering voor de bouw van de zeesluis. Op 7 september 1994 legde de Vlaamse regering de afmetingen van deze zeesluis vast en belastte de Vlaamse minister bevoegd voor Openbare Werken met de uitvoering van het project.

Voor de bouw van de sluis onteigende het Vlaams Gewest een hele woonwijk en liet er ruim vijftig huizen slopen.

Thans, na de eerdere kosten-batenanalyse en de economische impactstudie, laat de Vlaamse regering blijkbaar nog een bijkomende wetenschappelijke studie betreffende de nieuwe zeesluis uitvoeren.

1. Wat was de totale kostprijs voor de onteigening en het slopen van de genoemde huizen ?
2. Inzake de nieuwe wetenschappelijke studie

Aan wie werd de opdracht voor het uitvoeren van deze studie toegewezen ?

Wat is de precieze inhoudelijke opdrachtomschrijving die aan de onderzoekers werd gegeven ?

Wat is de geraamde kostprijs van deze studie ?

Tegen wanneer moet deze studie klaar zijn ?

3. Is er een gewijzigde visie in de Vlaamse regering ten aanzien van de bouw van een nieuwe zeesluis in Oostende in vergelijking met de hierboven genoemde beslissingen van de Vlaamse regering op 28 april 1993 en 7 september 1994 ?

Zo ja, waarin verschilt het standpunt dan van het vorige ?

Antwoord

De kostprijs voor de onteigeningen van de huizen bedroeg 51 miljoen ; de kostprijs voor het slopen van de gebouwen bedroeg 10 miljoen.

De opdracht voor het uitvoeren van de wetenschappelijke studie betreffende een verbetering van de verbinding tussen de voor- en achterhaven werd nog niet toegewezen.

Een projectgroep bestaande uit vertegenwoordigers van de afdeling Waterwegen Kust van de administratie Waterwegen en Zeewezen en de Haven Oostende maakt momenteel de projectomschrijving op. De bedoeling van de studie is onder meer een onderzoek naar de maatschappelijke impact van mogelijke verbindingen op Oostende, Bredene en de omgeving. De kostprijs van de studie wordt geraamd op 10 miljoen. De studie kan worden beëindigd begin 2000.

Sinds de beslissingen van de Vlaamse regering om de haven van Oostende te renoveren en te moderniseren, werden jaarlijks belangrijke investerings-

kredieten hiervoor uitgetrokken. Ten gevolge van commerciële overwegingen en economisch gewijzigde situaties dienden evenwel de oorspronkelijke plannen voor de werken te worden bijgestuurd en werden nieuwe prioriteiten bepaald, waarbij vooral nadruk werd gelegd op de uitbouw van een moderne voorhaven.

Vraag nr. 155 van 21 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

De Lijn – Deeltijdsabonnement

Ten behoeve van de deeltijdse werknemers hanteert de NMBS het zogenaamde Railflex-abonnement. Blijkbaar toont De Lijn zich nogal terughoudend ten aanzien van dergelijk systeem.

Is de minister vice-president daarvan op de hoogte ?

Is hem bekend wat er aan de basis ligt van de negatieve opstelling van De Lijn ?

Is hij zelf voorstander van een gelijkaardige initiatief door De Lijn ?

Heeft hij in dat verband eventueel al stappen ondernomen ?

Antwoord

De Lijn hanteert onder andere een systeem van vervoerbewijs dat nog flexibeler is dan het Railflex-abonnement van de NMBS, namelijk de lijnkaart en de lijnkaart-% (grote gezinnen en WIGW), die een groot succes kennen.

Ze biedt de volgende voordelen ten opzichte van een deeltijdsabonnement van de NMBS :

- de geldigheidsduur is onbeperkt ;
- ze is naamloos en kan bijgevolg worden doorgegeven of door meerdere personen tegelijkertijd worden gebruikt ;
- ze is geldig voor alle soorten verplaatsingen en niet gebonden aan een bepaald traject.

De prijs is in vele gevallen zeer concurrentieel met een abonnement.

Men ervaart geen nood aan een bijkomend soort vervoerbewijs in de vorm van een "deeltijdsen-abonnement".

Vraag nr. 156
van 21 januari 1999
van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

Luchthavens Deurne en Oostende – Aanwervingen brandweerkorps

Uit een controle van de contractuele personeelsleden bij de brandweerdiensten op de luchthavens van Antwerpen en Oostende, blijkt dat het overgrote deel van de geslaagde kandidaten voor het vergelijkend examen van technisch assistent (functie luchtvaartbrandweerman, Belgisch Staatsblad van 24 juni 1998), reeds in dienst is op een van beide luchthavens.

25 geslaagde kandidaten uit de betrokken lijst van 37 zijn reeds als contractuelen werkzaam op de luchthavens (10 in Antwerpen, 15 in Oostende).

Conform het statuut zou het dus mogelijk moeten zijn om de betrokken personeelsleden aan te werven in vast verband.

Andere pogingen om de niet-geslaagde personeelsleden mee in deze benoemingen te betrekken, lijken mijns inziens enkel maar te kunnen leiden tot een uitstel over de gehele lijn.

Het zou dan ook wenselijk zijn om voor deze groep een andere procedure uit te werken om tot eventuele benoemingen te kunnen overgaan.

Wanneer wordt er beslist over de noodzakelijke aanwervingen voor het brandweerkorps bij de regionale luchthavens ?

Antwoord

Gelet op de intentie van de Vlaamse regering om te streven naar een nieuwe beheersvorm voor de luchthavens Antwerpen en Oostende, via een concessieovereenkomst, is het niet meer opportuun om nog statutair personeel voor de luchthavens aan te werven of contractueel luchthavenpersoneel te benoemen.

Bij het aanwerven van contractuele brandweersleden wordt echter rekening gehouden met de rangschikking van het wervingsexamen.

Vraag nr. 157
van 25 januari 1999
van de heer HUGO MARSOUL

Tervuursesteenweg Leefdaal – Veiligheid

De Tervuursesteenweg in Leefdaal en Bertem heeft sedert jaren een erg onveilige weginrichting. In het bijzonder op het grondgebied Leefdaal ontbreken bijna alle voorzieningen voor fietsers en voetgangers.

De aanleg van fietspaden blijkt nu toch te zijn ingeschreven op het indicatief meerjarenprogramma voor 1999. De noodzakelijke onteigeningen zouden echter onvoldoende ver gevorderd zijn om de werken reeds in 1999 te kunnen aanvatten.

Een ander probleempunt betreft de hoge toegelaten snelheid op de Tervuursesteenweg in de zone waar hij raakt aan de dorpskern van Leefdaal (gedeelte tussen Boskee en Mezenstraat). Naast het feit dat op dit gedeelte van de steenweg heel wat woningen staan, zijn er ook een aantal belangrijke bushaltes. Inwoners van het centrum (onder meer vele schoolkinderen) van Leefdaal zijn op deze bushaltes aangewezen voor verplaatsingen naar onder meer Tervuren, Brussel en Leuven. De bereikbaarheid voor voetgangers van deze bushaltes is slecht, aangezien er op de steenweg nauwelijks verharde voetpaden zijn (elke investering wordt uitgesteld in afwachting van de geplande fietspaden).

Ook de oversteekbaarheid van de steenweg baart zorgen : er zijn immers nauwelijks beveiligde oversteekplaatsen (geen verkeerslichten of extra verlichting) en de toegelaten snelheid is er 90 kilometer per uur. Pogingen om de toegelaten snelheid te verlagen, kenden tot op heden geen succes. Het spreekt voor zich dat deze onveiligheid het busgebruik niet in de hand werkt, integendeel.

1. Wat is de stand van zaken in de uitvoering van de noodzakelijke onteigeningen ?

Wanneer zullen ze afgerond kunnen worden ?

2. Op welke basisregels baseert het gewest zich voor de afbakening van zones met maximumsnelheid 50, 70 of 90 kilometer per uur ?

Met welke elementen wordt hierbij rekening gehouden ?

3. Tot welke conclusies leidt de toepassing van deze gedragsregels in het geval van de Tervuursesteenweg in Leefdaal ?

Antwoord

1. De streefdatum voor de verwezenlijking van de nodige innemingen door het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen Mechelen is juli 1999. De onteigeningen kunnen volgens deze vooruitzichten worden afgerond begin augustus 1999.

De aanbesteding van de moderniseringswerken (tussen Blokkenstraat en Coigesteenweg) is gepland voor het begin van het vierde kwartaal 1999. De start van de werken mag worden verwacht na de winter 1999-2000.

2. Het Vlaams Gewest baseert zich op de richtlijnen van 26 augustus 1991 van de toenmalige minister van Openbare Werken en Verkeer, de heer Johan Sauwens : "Snelheidsbeperking op de wegen met minstens twee rijstroken in elke richting".
3. De toepassing van deze gedragsregels op de Tervuursesteenweg (N3) in Leefdaal heeft geleid tot een maximumsnelheid van 70 km/uur. Dienaangaande werd reeds een gemeenteraadsbeslissing getroffen in 1998.

De nodige signalisatie zal in de loop van februari 1999 door de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Vlaams-Brabant) worden aangebracht.

Vraag nr. 159 van 25 januari 1999 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Lobroekdok Antwerpen – Overdracht – Waterbergingsfunctie

Het Lobroekdok, gelegen aan het Sportpaleis, is eigendom van de stad Antwerpen. Verschillende instanties (stad Antwerpen, provincie Antwerpen, het Vlaams Gewest) hebben plannen met het Lobroekdok.

Het Vlaams Gewest wil het Lobroekdok verwerven en dempen. Bedoeling is de oppervlakte die het Lobroekdok nu inneemt maximaal te vrijwaren voor de verbredingswerkzaamheden aan het Albertkanaal en voor het sluiten van de Ring.

Ook Aquafin is geïnteresseerd in het Lobroekdok als uitbreidingsmogelijkheid voor zijn waterzuiveringsinstallaties.

1. Hoever zijn de onderhandelingen gevorderd over een eventuele overdracht ?
2. Welke alternatieven bestaan er voor de waterbergingscapaciteit van het Lobroekdok wanneer het dok wordt gedempt ?

Antwoord

1. De onderhandelingen betreffende de aankoop/overdracht van het Lobroekdok verkeren in een beginstadium.

De eerste verkennende gesprekken met de Antwerpse vertegenwoordiging hebben plaatsgehad.

2. De waterbergingscapaciteit van het Lobroekdok wordt bepaald door die van het Albertkanaal dat ermee in open verbinding staat. Als het Lobroekdok wordt gedempt, moeten de bestaande en de eventuele nieuwe afwateringen rechtstreeks in het Albertkanaal uitmonden. Vermits het zeer grote debieten betreft, valt te vrezen dat ze ontoelaatbare dwarsstromen zullen veroorzaken als ze rechtstreeks in het Albertkanaal worden gebracht.

De administratie Waterwegen en Zeewezen heeft reeds opdracht gegeven aan het Waterbouwkundig Laboratorium van Borgerhout om na te gaan welke dwarsstromen in het Albertkanaal kunnen worden aanvaard en welke maatregelen eventueel moeten worden genomen.

Vraag nr. 161 van 25 januari 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

Brusselsesteenweg Leuven-Brussel – Fietspaden

Het tracé van de Brusselsesteenweg tussen Leuven en Brussel is voor fietsers levensgevaarlijk. Alleen langs het gedeelte in de richting van Leuven is een aantal voorzieningen voor fietsers aanwezig. Wie vanuit Kortenberg of Zaventem richting Brussel wil fietsen, moet hiervoor gebruikmaken van de zeer drukke steenweg.

Het is dan ook aangewezen om langs deze gewestweg de nodige fietspaden aan te leggen. De weg is

op de meeste plaatsen voldoende breed om alvast een fietsstrook af te bakenen en minimaal te beveiligen, wat ten opzichte van de huidige toestand reeds een hele verbetering zou zijn.

Heeft de minister vice-president initiatieven genomen voor de aanleg van een fietspad, eventueel in de voorgestelde "beperkte" vorm en zo ja, wat is hiervoor de planning ?

Antwoord

Het tracé van de gewestweg N2 Brussel-Leuven is inderdaad niet de veiligste route voor fietsers. De huidige gemarkeerde fietsstrook naast de rijweg biedt de fietsers nog geen optimale veiligheid in het drukke wegvervoer.

De noodzaak van de herinrichting van deze gewestweg met het oog op de leefbaarheid en de veiligheid wordt thans in alle betrokken gemeenten (Zaventem, Kortenberg, Herent en Leuven) bestudeerd in het kader van het mobiliteitsplan.

Deze plannen zullen worden gefinaliseerd in de loop van 1999.

Tot op heden kon de systematische aanleg van fietspaden langs de gewestweg N2 nog niet worden ingeschreven op het rollend driejarenprogramma 1999-2000-2001.

Alleen de aanleg van vrijliggende fietspaden tussen de Prinsendreef en de Zavelstraat op het grondgebied van de gemeente Kortenberg werd geprogrammeerd voor het jaar 2000 (40 miljoen).

Het is de bedoeling om de uitslag van beide genoemde studies af te wachten alvorens nieuwe projecten in te schrijven op het rollend driejarenprogramma voor de volgende jaren, rekening houdende met de beschikbare kredieten en de prioriteit van de fietspaden volgens de objectieve behoefteanalyse.

Vraag nr. 163 van 25 januari 1999 van de heer JACKY MAES

Hoge Blekker Koksijde – Bestemming villa La Cicogne

De verlaten villa La Cicogne en aanpalende weg op de top van Vlaanderens hoogste duin, de Hoge Blekker in Koksijde, is eigendom van het Vlaams

Gewest. Reeds in 1997 adviseerde het Instituut voor Natuurbehoud om het villaatje, gelegen in een door het gewestplan vastgelegd natuurgebied, af te breken ten behoeve van natuurherstel. Maar het landschappelijk zeer storend bouwsel staat er nog altijd en ontnemt het zicht vanop de duintop op het omliggende duinenlandschap. Een restauratie en nieuwe ingebruikname van dit gebouw kan alleen de versnippering van het betrokken duingebied verergeren.

Het is dan ook aangewezen om, zoals gebeurd is met het Home Theunis, ook dit gebouw te slopen teneinde natuur en landschap toe te laten zich te herstellen.

1. Wordt de verlaten villa La Cicogne en de aanpalende weg op de top van de Hoge Blekker gesloopt ?
2. Geeft de "Ecosysteemvisie voor de Vlaamse Kust" geen richtlijnen inzake ruimtelijke ont-snippering van het duinencomplex van de Hoge Blekker ?

Antwoord

Het beheer van de Hoge Blekker in Koksijde valt onder de bevoegdheid van Aminor (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) en ressorteert derhalve onder de bevoegdheid van de minister voor Leefmilieu en Tewerkstelling.

Alle initiatieven die worden genomen om de verdere versnippering van het duinencomplex tegen te gaan, zullen in het ruimtelijk beleid worden ondersteund.

Vraag nr. 166 van 28 januari 1999 van mevrouw GERDA RASKIN

Bouwdossiers – Inzagerecht

Een groot aantal rechtsgedingen bij de Raad van State betreft procedures wegens het niet naleven van het decreet inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Voor particulieren die dergelijke rechtsgedingen aanspannen, is het moeilijk om aan de nodige stukken te komen bij de betrokken gemeente. Zo is het verkrijgen van een afschrift (kopie) van een bouwvergunning weliswaar doorgaans geen probleem meer, maar bijvoorbeeld het verkrijgen van een fo-

tokopie van een bouwplan dat manifeste overtredingen bevat of van het advies van een ambtenaar is moeilijk, zo niet onmogelijk. Inzage in deze documenten is doorgaans wel mogelijk.

Nochtans zijn deze stukken (kopieën) noodzakelijk om met kennis van zaken een geding te kunnen aanspannen en – zeker bij bouwovertradingen – snel de werken te kunnen laten stilleggen en verdere schade te voorkomen.

De openbaarheid van bestuur wordt geregeld door de wet van 11 april 1994.

Heeft, met de huidige regels inzake openbaarheid van bestuur, een particulier – al dan niet derde belanghebbende – recht op :

- inzage in een gans bouwdoos, wanneer een vergunning is afgeleverd,
- inzage en afschrift van de verschillende documenten van het dossier, inclusief het advies van een ambtenaar/gemeentelijke administratie aan het schepencollege en inclusief het bouwplan zelf ?

Indien dat niet zo is, op grond waarvan werden er nog geen initiatieven genomen daartoe, om het aldus bijvoorbeeld voor particulieren mogelijk te maken met een volledig onderbouwd dossier hun rechten te laten gelden voor de rechtbank ?

Gelden de bestaande regels terzake zowel voor een aangevraagde maar nog niet goedgekeurde, als voor een reeds goedgekeurde bouw- of verkavelingsvergunning ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 83
van 8 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

CO₂-emissie – Huishoudelijke verwarming

Volgens de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) blijkt de luchtkwaliteit in Vlaanderen zich te stabiliseren.

Toch blijken er problemen te blijven bestaan wat de CO₂-emissie betreft, waarvan de uitstoot moeilijk kan worden teruggedrongen. Bij de ferro- en non-ferro-industrie en de huishoudelijke verwarming verloopt het onder controle brengen van de CO₂-emissie niet zo vlot als zou kunnen worden verwacht.

De VMM wijst met de vinger naar het gebruik van allesbranders, die vrij in de handel zijn en door heel wat gezinnen worden aangewend om zich te ontdoen van hun afval.

Welke maatregelen stelt de VMM in het vooruitzicht om het gebruik van de allesbranders af te remmen ?

Op welke manier kan de uitstoot van CO₂ bij de huishoudelijke verwarming volgens de VMM het best worden gerealiseerd conform de door Europa in Kyoto beloofde vermindering met 7,5 procent tegen 2007 ?

Antwoord

De CO₂-emissie in het Vlaamse gewest is vooral te wijten aan de verbranding van fossiele brandstoffen.

De vermindering van de CO₂-emissie door huishoudelijke verwarming is rechtstreeks gerelateerd aan de vermindering van het energieverbruik.

Toepassing van energiebesparende maatregelen zoals betere isolatie, verwarmingsinstallaties met een hoger rendement (vervanging van oude ketels) en een beter onderhoud van de installaties, kunnen hiertoe bijdragen.

Naast technische maatregelen zal de overschakeling op minder koolstofhoudende brandstoffen, zoals aardgas, een CO₂-daling tot gevolg hebben.

Het al of niet gebruiken van allesbranders is voor dit probleem dus niet direct relevant.

Vraag nr. 85
van 8 januari 1999
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Afbraak illegale gebouwen – Milieuprincipes

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
 en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 119

van 8 januari 1999

van de heer Dirk Van Mechelen

Blz. 1129

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 87
van 8 januari 1999
van de heer JOS DE MEYER

Kanaal Gent-Terneuzen – Studie waterpeilverhoging

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
 en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 123

van 8 januari 1999

van de heer Jos De Meyer

Blz. 1132

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 91
van 14 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

PRESTI 3 – Projecten

In het Presti-3 programma worden bedrijven zelf rechtstreeks aangemoedigd om de beschikbaar gestelde kennis inzake afvalpreventie toe te passen. Dit gebeurt aan de hand van een doorlichting van de afvalsituatie in het bedrijf, het onderzoek van de beschikbare preventieve maatregelen en de planning van de invoering van de geschikt bevonden maatregelen.

Het resultaat is dus een preventieplan voor het bedrijf. Er wordt naar gestreefd dat de geplande maatregelen binnen de projectperiode van 24 maanden in het bedrijf geïntroduceerd worden. De bedrijven die dergelijke projecten uitvoeren, kunnen 50 % van de projectkosten terugbetaald krijgen, met een maximum van 500.000 frank per bedrijf. Investeringskosten worden niet als projectkosten aanvaard. Ook voor Presti 3 konden tot einde 1998 projecten worden ingediend bij OVAM (Openbare Afvalmaatschappij voor het Vlaams Gewest).

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal ingediende projecten, en dit per programma ?
2. Welke projecten, opgesplitst per provincie, werden reeds goedgekeurd en voor welke bedragen ?
3. Zijn er reeds concrete resultaten bekend in het kader van de afvalvoorkoming in bedrijven dientengevolge en zo ja, welke ?

Antwoord

1. Overzicht van het aantal ingediende projecten, stand van zaken op 22 januari 1999

In het kader van het Presti-3-programma zijn momenteel 32 subsidieaanvragen ingediend door individuele bedrijven. Voor het overzicht van de bedrijven verwijs ik naar punt 2.

2. Goedgekeurde projecten per provincie, stand van zaken op 22 januari 1999

Er zijn momenteel 32 subsidieaanvragen goedgekeurd : 8 voor de provincie Antwerpen ; 11 voor de provincie Limburg ; 3 voor de provincie Oost-Vlaanderen, 3 voor de provincie Vlaams-Brabant en 7 voor de provincie West-Vlaanderen.

De tabel als **bijlage** geeft een overzicht van de bedrijven waarvoor een Presti-3-project werd goedgekeurd, met vermelding van het subsidiebedrag dat per project werd vastgelegd.

3. Momenteel kunnen er nog geen conclusies worden getrokken betreffende de resultaten van het Presti-3-programma, aangezien slechts enkele projecten daadwerkelijk zijn gestart. Bovendien zijn deze nog in de beginfase van het project en dus nog niet toe aan de invoering van de preventieve maatregelen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement – red.)

Vraag nr. 98
van 18 januari 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Luchthaven Oostende – Zondagsvluchten en geluidshinder

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 136

van 18 januari 1999

van de heer Johan Malcorps

Blz. 1141

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 111
van 28 januari 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Vervuiling Neerpedebeek (Anderlecht) – Oorzaken

In een artikel in Le Soir van 9 januari jongstleden was te lezen dat de eenden in het park gelegen aan de Marius Renardlaan in Anderlecht vorige zomer het slachtoffer werden van een botulisme-epidemie.

Verschillende redenen werden aangehaald als oorzaak van het probleem. Eén van die oorzaken is een vervuiling afkomstig van het Vlaamse gewest waar, volgens het artikel, het sluikestorten niet in de hand zou worden gehouden.

1. Werd er reeds een onderzoek ingesteld naar dit probleem van de Neerpedebeek ?
2. Wat waren de eventuele resultaten ?
3. Wat wordt er gedaan om het probleem te verhelpen ?

Antwoord

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) heeft geen kennis van het beschreven probleem dat zich in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest afspeelt.

Ik heb de OVAM gevraagd de eventuele invloed vanuit het Vlaamse gewest te onderzoeken.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 38
van 7 januari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Dopingonderzoek – Financiële middelen

1. Worden in de begroting 1999 financiële middelen ingeschreven voor wetenschappelijk onderzoek inzake opsporing van doping ?

2. Wordt er een nieuw afleveringsbeleid voor "gevaarlijke" medicatie opgesteld teneinde de misbruiken zoveel mogelijk uit te sluiten ? Zo ja, welk beleid zal men hier voeren ?
3. Kan er worden meegedeeld hoeveel labo's of wetenschappelijke instellingen financiële steun krijgen voor hun erkenning als internationaal opsporingslabo inzake doping ?

Antwoord

1. Er werden in de begroting 1999 inderdaad financiële middelen ingeschreven voor wetenschappelijk onderzoek inzake opsporing van doping.

Sinds 1993 ontvangt het erkend controlelaboratorium van de faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Gent (prof. dr. F. Delbeke) een jaarlijkse subsidie van 4 miljoen voor wetenschappelijk onderzoek.

2. De wetgeving inzake de aflevering van geneesmiddelen is een federale bevoegdheid.
3. Enkel het controlelaboratorium van Merelbeke is door het Internationaal Olympisch Comité (IOC) erkend.

Er wordt geen rechtstreekse financiële steun verleend voor de erkenning als internationaal opsporingslabo.

Aangezien echter het IOC van de geaccrediteerde laboratoria verwacht dat zij ook wetenschappelijk onderzoek uitvoeren inzake analysetechnieken, kan de bovenvermelde subsidie als een onrechtstreekse steun worden gezien voor het behoud van de internationale erkenning van het controlelabo.

Vraag nr. 40 van 8 januari 1999 van mevrouw YOLANDE AVONTROODT

Vlaamse Gezondheidsraad – Werkgroep secundaire kankerpreventie

Binnen de Vlaamse Gezondheidsraad (VGR) is een werkgroep "secundaire kankerpreventie" actief. Op basis van de huidige stand van de wetenschap adviseert de werkgroep over de zin van de verschillende screeningsactiviteiten.

1. Wat is de stand van zaken van de werkzaamheden van de werkgroep "secundaire kankerpreventie" ?
2. Hoeveel adviezen en/of aanbevelingen formuleerde de werkgroep reeds ? Welke ?
3. Welke conclusies kunnen reeds worden getrokken uit de werkzaamheden van de werkgroep ?
4. Wat is de samenstelling van de werkgroep ?
5. Wanneer worden de werkzaamheden van de werkgroep gefinaliseerd ?

Wordt de opdracht van de werkgroep eventueel hernieuwd ?

6. Hoeveel middelen heeft de werkgroep ter beschikking om zijn werkzaamheden te volbrengen ?

Antwoord

1. Stand van zaken

De werkgroep "secundaire kankerpreventie" heeft op vraag van de Vlaamse Gezondheidsraad een advies geformuleerd omtrent "de mogelijkheden tot georganiseerde secundaire kankerpreventie op het niveau van de algemene bevolking in Vlaanderen".

Het advies werd door de VGR goedgekeurd op 19 januari 1999 en aan mij bezorgd. Na deze opdracht werd de werkgroep ontbonden.

2. Adviezen

Het advies omtrent "de mogelijkheden tot georganiseerde secundaire kankerpreventie op het niveau van de algemene bevolking in Vlaanderen" is het enige advies dat door de werkgroep werd geformuleerd.

De VGR was van oordeel dat er momenteel in Vlaanderen onvoldoende duidelijkheid heerst inzake de beleidsvisie aangaande secundaire kankerpreventie en daarom werd de werkgroep opgericht. Hij moest zich concentreren op volgende punten.

- Op basis van de huidige stand van de wetenschap een onderbouwd advies geven met betrekking tot de zin van screening en de soorten kanker waarvoor screening het meest aangewezen is.

- Als link naar het terrein : zich afvragen hoe bepaalde als zinvol ervaren screeningsprogramma's kunnen worden georganiseerd, aansluitend op de reeds bestaande activiteiten, en wat de rol van de overheid daarin kan zijn als "evaluator".
- Een adviserende taak vervullen ten aanzien van de beroepsgroepen, de federale en andere overheden, om bepaalde meer specifieke problemen uit te klaren in de toekomst, zoals bijvoorbeeld de terugbetaling van screeningsmammografieën.
- Op bevolkingsniveau is georganiseerde screening enkel voor borstkanker en baarmoederhalskanker aan te bevelen in Vlaanderen.
- Screeningsprogramma's zijn pas zinvol als ze voldoen aan de nodige kwaliteitseisen. Daarvoor wordt verwezen naar de bestaande Europese richtlijnen terzake.
- Het advies gaat niet in op de concrete uitwerking van de zinvolle veralgemeende secundaire preventie (leeftijdsgroepen, frequentie, kwaliteitsverzekering, ...). Daarvoor verwijst de werkgroep naar bestaande rapporten en taakgroepen die werken in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap.

Op vraag van de werkgroep werd in opdracht van de VGR een literatuurstudie uitgevoerd (van januari tot april 1998) met betrekking tot de mogelijkheden tot secundaire preventie van de verschillende kankerlokalisaties. In de werkgroep werden de werkzaamheden en vorderingen van de literatuurstudie geregeld toegelicht. Vele opmerkingen van de werkgroep vonden hun weerslag in wat de onderzoekers uiteindelijk voorstelden in hun onderzoeksrapport (studie uitgevoerd door de Universiteit Antwerpen, Universitaire Instelling Antwerpen, vakgroep Epidemiologie en Sociale Geneeskunde, promotor : prof. Meheus, onderzoeker : mevr. Van Herbruggen). De literatuurstudie werd getoetst aan de incidentie- en mortaliteitscijfers voor kanker en de organisatie van de gezondheidszorg in Vlaanderen. Voor de verschillende kankerlokalisaties werd nagegaan wat de theoretische mogelijkheden zijn van screening en wat hiervan overblijft op bevolkingsniveau in Vlaanderen, om zo te komen tot een bruikbaar instrument om adviserend op te treden naar de overheid.

De werkgroep beperkte zich tot het formuleren van dit advies en oordeelde dat het niet zijn taak was de twee andere opdrachten verder uit te werken. Uit het onderzoek naar de huidige stand van de literatuur was immers gebleken dat momenteel enkel georganiseerde screening voor borstkanker en baarmoederhalskanker aan te bevelen is in Vlaanderen. Daarnaast wordt de concrete uitwerking en implementatie van deze screening begeleid door de taakgroepen met specifieke expertise die werken in opdracht van de Vlaamse overheid. Op dit moment verloopt de implementatie immers niet optimaal.

3. Conclusies

- De mogelijkheden inzake georganiseerde secundaire preventie van kanker in Vlaanderen zijn op dit moment zeer beperkt.

- Voor bepaalde kankerlokalisaties waarvoor veralgemeende secundaire preventie niet zinvol is, blijft vroegtijdige opsporing in welbepaalde omstandigheden van verhoogd risico (onder andere familiale belasting of professionele blootstelling) aangewezen.
- Het advies is gebaseerd op een literatuurstudie tot op heden. Kennis en mogelijkheden met betrekking tot secundaire kankerpreventie evolueren heel snel. Er is bijvoorbeeld het onderzoek naar de screeningsmogelijkheden van het humaan papilloma virus.
- Anderzijds is er de mogelijkheid dat het zinvol is de doelgroep voor georganiseerde screening uit te breiden met vrouwen ouder dan 70 jaar wegens de hogere levensverwachting en de toegenomen mobiliteit (onderzoek in Nederland lopende). Actualisatie is van belang. Het verdient daarom aanbeveling de stand van zaken inzake de mogelijkheden van secundaire kankerpreventie binnen drie jaar te herhalen.

4. Samenstelling van de werkgroep

Volgende personen maakten ervan deel uit : (a) VGR-leden : dhr. Weyler (epidemiologie), mevr. Denekens (huisartsgeneeskunde), dhr. Raes (ethiek), dhr. Wauters (ziekteverzekering) en (b) externe experts : dhr. Cannoodt (gezondheidseconomie), mevr. Haelterman (kankerregistratie), mevr. Matthyssen (kankerpreventie), dhr. Van Oyen (volksgezondheid), dhr. Van Oosterom (oncologie), dhr. Vinck (gezondheidspsychologie).

Voor de administratie werden de vergaderingen afwisselend gevolgd door mevr. Doms, mevr. Horrix, dhr. Bekaert en mevr. Wynant.

5. Finalisering van de werkzaamheden

De werkgroep "secundaire kankerpreventie" kwam voor de eerste maal samen op 25 september 1997. De werkgroep kwam nadien bijeen op 13 november 1997, 29 januari 1998, 26 maart 1998, 14 mei 1998, 2 september 1998 en 20 oktober 1998. Na het bekrachtigen van het advies door de Vlaamse Gezondheidsraad werd de werkgroep ontbonden.

6. Middelen ter beschikking

Op vraag van de werkgroep werd in opdracht van de VGR een literatuurstudie uitgevoerd door de vakgroep van de UIA (van januari tot april 1998) met betrekking tot de mogelijkheden tot secundaire preventie van de verschillende kankerlocalisaties (budget 460.000 frank). Daarnaast was er ondersteuning door de administratie Gezondheidszorg, onder meer op het vlak van notulering tijdens vergaderingen.

Vraag nr. 42
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
 en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 133

van 15 januari 1999

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 1140

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 43
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
 Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 155

van 18 januari 1999

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 1121

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER

VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 54
van 4 januari 1999
van de heer JACKY MAES

Basisonderwijs – Revalidatie tijdens lesuren

Artikel 49 van het decreet basisonderwijs stelt dat de Vlaamse regering bepaalt in welke gevallen revalidatie tijdens de lestijden mogelijk is, alsook het maximum aantal uren. Met revalidatie worden therapeutische behandelingen bedoeld die tijdens de lestijden worden verstrekt aan leerlingen en uitgevoerd door hulpverleners die niet aan de school zijn verbonden en die hiertoe door de wet zijn gemachtigd. De Vlaamse regering heeft nog geen uitvoering gegeven aan dit artikel. Daardoor is de verouderde wetgeving terzake nog steeds van toepassing.

Dit betekent dat een kind uit het lager onderwijs momenteel, na goedkeuring van het PMS (psycho-medisch-sociaal centrum) en indien het aan de strenge Riziv-normen (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) voldoet, tweemaal vijftig minuten de klas mag verlaten voor revalidatie. De toestemming om revalidatie tijdens de klasuren te volgen, zou enkel moeten worden gegeven wanneer er een ernstige aandoening is en indien het revalidatieprogramma na de klasuren veel te belastend zou zijn voor het kind. Het Riziv stelt dat de minimumduur voor een behandeling in een revalidatiecentrum een uur bedraagt.

De omzendbrief van 1978 is dus totaal verouderd en niet meer aangepast aan de huidige Riziv-reglementering. De toegelaten duur om tijdens de klasuren revalidatie te volgen, zou dan ook moeten worden aangepast in tweemaal twee lesuren (1 uur 40 minuten). Zo kan een kind een uur therapie vol-

gen en is er nog voldoende tijd om het kind van school af te halen en terug te brengen.

Er zijn ook kleuters die therapie volgen tijdens de klasuren. Dit is perfect mogelijk, aangezien zij niet vallen onder de leerplicht of de periode waarbinnen men verplicht is onderwijs te volgen (zie art. 1, § 30 decreet basisonderwijs). Het artikel 49 is dan ook voor hen niet van toepassing. De meeste schooldirecteuren hebben daar dan ook geen enkele moeite mee.

Toch zijn er onderwijsinspecteurs die schooldirecties onder druk zetten om dit niet meer toe te laten. De inspecteurs kunnen zich echter op geen enkel artikel baseren om hun beslissing te motiveren. Het blijkt een verschijnsel te zijn dat sterk verschilt van streek tot streek en de beslissing gebeurt al te vaak naargelang de identiteit van de aanvrager. Veelal gebeurt dit in scholen waar er een privé-logopediste werkzaam is. Maar de kleuters die in een revalidatiecentrum therapie volgen, hebben een grote ontwikkelingsachterstand die multidisciplinair moet worden behandeld. Het Riziv beslist over de erkenning en er is een geregelde en strenge controle. Een nieuwe duidelijke richtlijn waarin wordt gesteld dat een kleuter, gezien het feit dat hij niet leerplichtig is, altijd therapie mag volgen tijdens de klasuren, is hier wellicht op zijn plaats.

1. Heeft de minister eventueel initiatieven genomen om de totaal verouderde wetgeving in verband met de revalidatie tijdens de klasuren, zoals omschreven in artikel 49 van het decreet basisonderwijs, te wijzigen ?

Zo ja, in welke gevallen wordt dan revalidatie tijdens de lesuren toegestaan ?

Wordt voor de bepaling van het maximum aantal uren therapie tijdens de klasuren rekening gehouden met de minimumtherapie duur, opgelegd door het Riziv ? Zo ja, is een uitbreiding naar tweemaal twee lesuren per week dan niet realistischer ?

2. Bestaat er momenteel een wettelijk argument dat door de onderwijsinspecteurs kan worden ingeroepen om te weigeren dat een niet-leerplichtige kleuter therapie zou kunnen volgen tijdens de klasuren ? Zo nee, welke maatregelen neemt de minister om de onderwijsinspecteurs hierop te wijzen ?

Antwoord

1. De omzendbrief van 23 januari 1978 inzake revalidatie en aanwezigheid van leerlingen tijdens de lesuren (III/GB/WWW/RD/NM) is nog steeds van toepassing. De omzendbrief van 1978 laat toe dat via de inspectie afwijkingen worden gevraagd op het principe van twee lestijden per week.

De administratie Basisonderwijs heeft recentelijk een steekproef gedaan naar de revalidatie tijdens de lesuren. Uit deze steekproef blijkt dat het aantal en de soort gevallen van revalidatie sterk verschilt van provincie tot provincie en dat het aantal lestijden dat een leerling uit de klas weg is in verschillende gevallen hoog ligt. Er is een vermoeden dat de aanwezigheid van een revalidatiecentrum in de buurt van scholen een grote rol speelt.

Het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 voorziet in een besluit van de Vlaamse regering dat bepaalt in welke gevallen revalidatie tijdens de lestijden mogelijk is, alsook het maximaal aantal uren. Er is een uitvoeringsbesluit betreffende revalidatie in voorbereiding. Het uitgangspunt is dat 28 lestijden per week moeten gegarandeerd worden en dat revalidatie beperkt moet blijven tot datgene waarvoor het oorspronkelijk was bedoeld, namelijk : behandelingen noodzakelijk na ziekte of ongeval.

2. Er is geen reglementaire basis om te verbieden kleuters therapie te laten volgen tijdens de schooluren.

Er bestaat immers geen leerplicht voor kleuters. Een nieuwe regelgeving over revalidatie kan niet van toepassing zijn op kleuters.

Vraag nr. 55 van 4 januari 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Hervorming schoolsecretariaten – Boventallige personeelsleden

In het kader van de hervorming van de schoolsecretariaten zijn er in het decreet secundair onderwijs van 14 juli 1998 overgangsbepalingen opgenomen voor tijdelijke personeelsleden die op 30 juni 1998 titularis van een vacante betrekking waren.

Volgens deze bepalingen mochten alle tijdelijken hun vacante betrekking op 1 september 1998 opnieuw innemen. Dit kon, zelfs als de betrekking nog vatbaar was voor de reffectatie, zelfs binnen de eigen inrichtende macht en scholengemeenschap, op voorwaarde dat er op 1 februari 1998 volgens het oude normensysteem voldoende leerlingen waren voor de instandhouding van de betrekking op 1 september 1998. Deze tijdelijken behouden hun betrekking uiterlijk tot 31 augustus 2006. Ze kunnen dus niet worden verdrongen door vastbenoemde personeelsleden van het opvoedend hulppersoneel of administratief personeel die op 1 september 1998 door een te laag leerlingenaantal op de tellingdatum van 1 februari 1998 boventallig werden in hun school.

Het probleem van de tijdelijken werd door het decreet opgelost, maar dat van boventallige personeelsleden blijft aan de orde. Zij konden volgens het reffectatiebesluit van 29 april 1992 voorheen bij wijze van reffectatie aanspraak maken op deze vacante betrekkingen, maar nu niet meer.

Dit decreet heeft dus allicht niet bedoelde negatieve gevolgen.

1. Is de minister op de hoogte van het feit dat opvoedend hulp- en administratiepersoneel ten gevolge van de overgangsbepalingen voor tijdelijken, geen recht meer heeft op reffectatie naar een open betrekking in de oude ambten van het opvoedend hulp- en administratief personeel ?

Klopt het dat zij in deze oude ambten enkel rechten kunnen doen gelden op eventuele interimopdrachten ?

Hoeveel personeelsleden van opvoedend hulp- en administratief personeel werden door een leerlingendaling op 1 februari 1998 boventallig in hun school op 1 september 1998 ?

2. Is de minister op de hoogte van het feit dat personeelsleden die ten gevolge van een leerlingendaling op één van de vijf tellingdata voorafgaand aan 1 februari 1998 (dus : 1 februari 1997, '96, '95, '94 en '93) in hun eigen school boventallig werden op 1 september volgend op de tellingdatum, niet de bestendigheid van een reffectatie of wedertewerkstelling kunnen genieten in een vacante betrekking die zij reeds hadden op 30 juni 1998 ? Ook al deze personeelsleden hebben vanaf 1 september 1998 immers geen recht meer op een reffectatie naar een vacante betrekking van het opvoedend hulp- of administratief personeel.

Om hoeveel boventallige personeelsleden gaat het hier ?

3. Is de minister op de hoogte van het feit dat er tot en met 1 september 2005 nog meer personeelsleden met dit probleem zullen worden geconfronteerd, daar ook hun rechten op reffectatie naar een vacante betrekking in de oude ambten wegvalt ? Om hoeveel boventalligen kan het hier gaan ?
4. Kunnen boventallige leden van het opvoedend hulp- en administratief personeel voorrang krijgen in de nieuw te creëren administratieve jobs in het basisonderwijs ?

Antwoord

1. Het systeem om de betrekkingen van het ondersteunend personeel op te richten, berust niet meer op normen, maar voorziet voor elke school naargelang het aantal leerlingen in een personeelsomkadering uitgedrukt in punten.

Dit puntensysteem is strenger dan het normensysteem dat tot vorig schooljaar werd gehanteerd. Een plotse overgang van het oude naar het nieuwe systeem op 1 september 1998 zou heel wat betrekkingen doen sneuvelen, met als gevolg negatieve effecten voor de personeelsleden die in die betrekkingen waren aangesteld (terbeschikkingstelling, ontslag voor tijdelijke personeelsleden). Om dit te vermijden, is in het decreet in een overgangsfase voorzien tot en met het schooljaar 2005-2006, waarbij aan de scholen de kans wordt geboden om geleidelijk de overgang te maken van het normensysteem naar het puntensysteem.

Belangrijk in deze overgangsfase is het feit dat de school de personeelsleden die op 30 juni 1998 vast zijn benoemd of tijdelijk zijn aangesteld in een vacante betrekking, in dienst kan houden op basis van het oude normensysteem, en dit uiterlijk tot 31 augustus 2006. Vooral voor de tijdelijke personeelsleden betekent dit een behoud van tewerkstelling, vermits dit de eerste personeelsleden zijn die door een strengere maatregel worden getroffen. Als een school immers ten opzichte van het vorige schooljaar minder betrekkingen kan instellen, moet zij eerst eventuele tijdelijke personeelsleden ontslaan en vervolgens vastbenoemde personeelsleden ter beschikking stellen wegens ontstentenis van betrekking.

De maatregel waarbij aan een tijdelijk personeelslid dat op 30 juni 1998 is aangesteld in een vacante betrekking, het behoud van de betrekking wordt gegarandeerd, heeft tot gevolg dat dit personeelslid absolute voorrang heeft op wederaanstelling van deze betrekking. Als de school dit personeelslid niet opnieuw aanstelt op 1 september, verliest het de vacante betrekking. Deze decretale bepaling gaat voor op de reeds bestaande voorrangregels, zodat dit personeelslid niet uit de betrekking kan worden verdrongen en de school aldus in staat is de betrekking te behouden.

Voor vastbenoemde personeelsleden die in een andere school van dezelfde inrichtende macht of scholengemeenschap ter beschikking worden gesteld wegens ontstentenis van betrekking in een ambt van het opvoedend hulppersoneel of het administratief personeel, betekent dit inderdaad dat zij de tijdelijke personeelsleden binnen dezelfde inrichtende macht die op 30 juni 1998 in een vacante betrekking stonden, niet kunnen verdringen. Vermits de oude ambten van het opvoedend hulppersoneel en het administratief personeel verdwijnen op het ogenblik dat de betrekking vacant wordt, is het correct dat reffectatie of wedertewerkstelling in een vacante betrekking van deze categorieën niet meer mogelijk zal zijn.

Vanaf volgend schooljaar kunnen verschillende scholen echter samen een scholengemeenschap vormen. Binnen deze scholengemeenschap kunnen betrekkingen van het ondersteunend personeel worden opgericht op het ogenblik dat er voldoende punten binnen de scholengemeenschap voorhanden zijn. Daarnaast kunnen de verschillende scholen binnen de scholen hun restpunten samentellen en aldus extra betrekkingen oprichten.

De reglementering betreffende terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, reffectatie en wedertewerkstelling, wordt op dit ogenblik aangepast, zodat de school voor nieuw opgerichte betrekkingen in eerste instantie steeds personeelsleden moet aanwerven die ter beschikking zijn gesteld wegens ontstentenis van betrekking. Op deze manier hebben de ter beschikking gestelde personeelsleden wel degelijk vooruitzichten op tewerkstelling.

Ik heb aan mijn administratie de cijfers opgevraagd betreffende het aantal personeelsleden van het opvoedend hulppersoneel en het administratief personeel dat op 1 september 1998 ter

beschikking werd gesteld wegens ontstentenis van betrekking ten gevolge van een daling van het aantal leerlingen op 1 februari 1998. Deze cijfers zijn op dit ogenblik nog niet voorhanden.

2. Het decreet van 14 juli 1998 bepaalt dat een personeelslid dat op 30 juni 1998 tijdelijk is aangesteld in een vacante betrekking van het opvoedend hulppersoneel en/of het administratief personeel, op persoonlijke titel rechten heeft op deze betrekking.

Wanneer een boventallig personeelslid op 30 juni 1998 in een vacante betrekking was gereffecteerd, behoudt hij volgens deze bepaling de reffectatie in deze betrekking en blijft het principe van bestendigheid van reffectatie ten volle spelen.

Deze personeelsleden verliezen hun betrekking dus niet.

3. Bij de totstandkoming van het decreet secundair onderwijs is deze problematiek uitvoerig aan bod gekomen.

Tijdens de talrijke besprekingen die mijn voorganger, de heer Luc Van den Bossche, rond het decreet heeft gevoerd met vertegenwoordigers van de inrichtende machten en vakorganisaties en met de volksvertegenwoordigers in de voor Onderwijs bevoegde commissie van het Vlaams Parlement, werden zij wel degelijk geconfronteerd met het dilemma dat ontstaat tussen de uitzonderingspositie die aan de tijdelijke personeelsleden wordt toegekend tot 2006 en de statutaire rechten van de vastbenoemde personeelsleden.

In de uiteindelijke tekst van het decreet is dan ook eenduidig gekozen voor de beschermingsmaatregel voor alle tijdelijke personeelsleden die op 30 juni 1998 in een vacante betrekking van het opvoedend hulppersoneel of het administratief personeel waren tewerkgesteld. Dit houdt echter geen miskenning in van de vastbenoemde personeelsleden. Zij blijven immers het recht behouden op hun vaste benoeming en behouden hun ambt en weddenschaal op persoonlijke titel. Ik heb ook reeds gezegd dat deze personeelsleden in de nieuw op te richten betrekkingen bij voorrang moeten worden gereffecteerd.

Vermits het aantal punten dat aan de instelling toekomt, wordt bepaald door het aantal leerlingen, is het niet mogelijk om nu reeds te bepalen

hoeveel personeelsleden al of niet ter beschikking zullen worden gesteld tot en met het jaar 2005.

4. Neen. Het is niet de bedoeling om personeelsleden uit het secundair onderwijs voorrang te geven in nieuwe betrekkingen in het basisonderwijs.

Vraag nr. 56
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Basisonderwijs Laken – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-afdeling Laken zijn er vier lagere scholen gemeentelijk onderwijs : Leidsterschool – Claessensstraat 59 ; Koningin Astridschool – Mutsaardlaan 69 ; Kakelbontschool – Reper Vrevenstraat 100 ; L. Wittouckschool – L. Wittouckstraat 46 ; en vier scholen gesubsidieerd vrij onderwijs : Kristus Koning-Assumpta – P. Jansonstraat 57 ; Sint-Ursula – Dieudonné Lefèvrestraat 41 ; Kristus Koning-Assumpta – Pioenenstraat 4 ; Kristus Koning-Assumpta – Stalkruidlaan 9.

In welke mate kent Brussel-afdeling Laken sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel heeft op de zitting van 13 december 1991 besloten om :

- het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1991 integraal toe te passen voor de betrokken vrije scholen van het Nederlandstalig regime, en

dit vanaf de inwerkingtreding van het besluit (ochtendbewaking en middagtoezicht) ;

- de individuele betalingswijze voorlopig, maar zonder een vaste verbintenis hieromtrent aan te gaan, voort te zetten.

Deze beslissing is in overeenstemming met de reglementering inzake sociale voordelen.

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen enkele gemeenteraadsbeslissing ontvangen die de beslissing van 13 december 1991 wijzigt.

Vraag nr. 57
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Basisonderwijs Neder-over-Heembeek – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-afdeling Neder-over-Heembeek is er één school van het gemeentelijk onderwijs : Peter Benoitschool – Driegatenstraat 2, en één van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Leo XIII-school – Leo XIII-straat 11.

In welke mate kent Brussel-afdeling Neder-over-Heembeek sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel heeft op de zitting van 13 december 1991 besloten om :

- het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1991 integraal toe te passen voor de betrokken vrije scholen van het Nederlandstalig regime, en dit vanaf de inwerkingtreding van het besluit (ochtendbewaking en middagtoezicht) ;
- de individuele betalingswijze voorlopig, maar zonder een vaste verbintenis hieromtrent aan te gaan, voort te zetten.

Deze beslissing is in overeenstemming met de reglementering inzake sociale voordelen.

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen enkele gemeenteraadsbeslissing ontvangen die de beslissing van 13 december 1991 wijzigt.

Vraag nr. 58
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Basisonderwijs Koekelberg – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-Koekelberg (1081) is er één school van het gemeentelijk onderwijs : Gemeentelijke Basisschool – Herkoliersstraat 68, en één van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Instituut van de Ursulinen – Leopold II-laan 264.

In welke mate kent Brussel-Koekelberg sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen gemeenteraadsbesluiten ontvangen van de gemeente Koekelberg omtrent sociale voordelen.

Vraag nr. 59
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Basisonderwijs St.-Jans-Molenbeek – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-Sint-Jans-Molenbeek (1080) zijn er vijf scholen van het gemeentelijk onderwijs : Tijn Uylenspiegel – De Koninckstraat 65 ; Windekind – J.B. Decockstraat 54 ; Paloke – Ninoofsesteenweg 1001 ; Regenboog – Ulensstraat 83 ; Windroos – Kortrijkstraat 52 ; en vijf van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Sint-Albertschool – Haeckstraat 61 ; Imelda Basisschool – Ninoofsesteenweg 132 ; Sint-Martinusschool – Palokestraat 79 ; Sint-Karlschool – Klokbloemenstraat 14 ; Basisschool Vier Winden – Merchtemsesteenweg 9.

In welke mate kent Brussel-Sint-Jans-Molenbeek sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen gemeenteraadsbesluiten ontvangen van de gemeente St.-Jans-Molenbeek omtrent sociale voordelen.

**Vraag nr. 60
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Basisonderwijs Jette – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-Jette (1090) zijn er drie scholen van het gemeentelijk onderwijs : School Vande Borne – Danssettestraat 30 ; Van Asbroeck – Wilgstraat 1 ; Poelbos – Laarbeeklaan 110 ; en vier van het gesubsidieerd vrij onderwijs : H. Hartschool – H. Hartlaan 2 ; Sint-Michielschool Leopold I-straat 362 ; Sint-Pieterscollege – Leopold I-straat 307 ; Sint-Pieterscollege – Léon Theodorstraat 167.

In welke mate kent Brussel-Jette sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen gemeenteraadsbesluiten ontvangen van de gemeente Jette omtrent sociale voordelen.

**Vraag nr. 61
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Basisonderwijs St.-Lambrechts-Woluwe – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel- Sint-Lambrechts-Woluwe (1200) is er één school van het gemeentelijk onderwijs : Prinses Paolaschool – H. Familieplein 1, en zijn er drie scholen van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Sint-Jozefsschool – A. Dumontlaan 1 ; Angelusinstituut – Roodebeeksesteenweg 586 ; Basisschool Voorzienigheid – Fabrystraat 40.

In welke mate kent Brussel-St.-Lambrechts-Woluwe sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, on-

middellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen gemeenteraadsbesluiten ontvangen van de gemeente Sint-Lambrechts-Woluwe omtrent sociale voordelen.

Vraag nr. 62
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Basisonderwijs Brussel-stad – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In de stad Brussel is er één school van het gemeentelijk onderwijs : Klavertjevier – Groendreef 16, en zijn er vier scholen van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Maria Boodschap – Vlaamsesteenweg 155 ; Sint-Joris – Cellebroersstraat 16, Sint-Jan-Berchmans – Nieuwland 75 ; Ten Nude – J.W. Wilsonstraat 21.

In welke mate kent Brussel-stad sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Uit een uittreksel van het notulenboek van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel op de zitting van 13 december 1991 heeft besloten om :

- het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1991 integraal toe te passen voor de betrokken vrije scholen van het Nederlandstalig regime, en dit vanaf de inwerkingtreding van het besluit (ochtendbewaking en middagtoezicht) ;

- de individuele betalingswijze voorlopig, maar zonder een vaste verbintenis hieromtrent aan te gaan, voort te zetten.

Deze beslissing is in overeenstemming met de reglementering inzake sociale voordelen.

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen enkele gemeenteraadsbeslissing ontvangen die de beslissing van 13 december 1991 wijzigt.

Vraag nr. 63
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Basisonderwijs Evere – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-Evere (1140) is er één school van het gemeentelijk onderwijs : Everheide – Windmolenstraat 39, en zijn er drie scholen van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Sint-Jozefschool – Ed. Dekosterstraat 38 ; H. Hart van Maria Instituut – Oud Strijderslaan 61b ; O.L.V. Onbevlekt – Pater Damiaanstraat 40.

In welke mate kent Brussel-Evere sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en ge-

meentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen gemeenteraadsbesluiten ontvangen van de gemeente Evere omtrent sociale voordelen.

**Vraag nr. 64
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Basisonderwijs Haren – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-afdeling Haren (1130) is er één school van het gemeentelijk onderwijs : Harenheideschool – Verdunstraat 381, en één van het gesubsidieerd vrij onderwijs : Vrije Basisschool – Beemdgracht 2.

In welke mate kent Brussel-afdeling Haren sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel heeft op de zitting van 13 december 1991 besloten om :

- het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1991 integraal toe te passen voor de betrokken vrije scholen van het Nederlandstalig regime, en dit vanaf de inwerkingtreding van het besluit (ochtendbewaking en middagtoezicht) ;
- de individuele betalingswijze voorlopig, maar zonder een vaste verbintenis hieromtrent aan te gaan, voort te zetten.

Deze beslissing is in overeenstemming met de reglementering inzake sociale voordelen.

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen enkele gemeenteraadsbeslissing ontvangen die de beslissing van 13 december 1991 wijzigt.

**Vraag nr. 65
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Basisonderwijs Vorst – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-Vorst (1190) zijn er twee lagere scholen gemeentelijk onderwijs : Lagere School 11 A – Hallestraat 34 ; Lagere School 11 B – de Fierlantstraat 2 ; en twee scholen gesubsidieerd vrij onderwijs : Sint-Augustinusschool – St. Augustinuslaan 16 ; Parkschool – Brusselsesteenweg 217.

In welke mate kent Brussel-Vorst sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbestu-

ren die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen gemeenteraadsbesluiten ontvangen van de gemeente Vorst omtrent sociale voordelen in het kader van het administratief toezicht.

**Vraag nr. 66
van 4 januari 1999
van de heer WALTER VANDENBOSSCHE**

Basisonderwijs Sint-Pieters-Woluwe – Sociale voordelen

In het raam van de toepassing van het decreet basisonderwijs wens ik volgende vragen te stellen.

De stad en de gemeenten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kennen aan het gemeentelijk lager onderwijs dikwijls sociale voordelen toe die niet worden toegekend aan het gemeentelijk vrij onderwijs.

In Brussel-Sint-Pieters-Woluwe (1150) zijn er twee lagere scholen gemeentelijk onderwijs : gemeenteschool Stokkel – H. Vandermaelenstraat 61 ; gemeenteschool Mooi Bos – Doorndal 3 ; en twee scholen gesubsidieerd vrij onderwijs : Mater Dei – Luchtvaartlaan 70 ; Sint-Jozefcollege – Woluwe-laan 18.

In welke mate kent Brussel-Sint-Pieters-Woluwe sociale voordelen toe aan het gemeentelijk onderwijs ?

In welke mate behandelt zij het gesubsidieerd vrij onderwijs conform de bepalingen van het decreet gelijkwaardig ?

Antwoord

Uit een uittreksel uit het register der beraadslagingen van de gemeenteraad van Sint-Pieters-Woluwe (zitting 17 februari 1993) blijkt dat zowel aan de vrije gesubsidieerde scholen als aan de scholen van het gemeenschapsonderwijs sociale voordelen worden toegekend voor het ochtend-, middag- en avondtoezicht. Deze beslissing is volledig in overeenstemming met de reglementering inzake sociale voordelen.

Conform artikel 93 van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 moet elke provinciale en gemeentelijke beslissing inzake een voordeel ten bate van een school van een ander schoolbestuur, onmiddellijk aan de regering (bij delegatie de Vlaamse minister van Onderwijs) en aan de schoolbesturen die op hun respectievelijk grondgebied onderwijs organiseren, worden meegedeeld.

Mijn administratie heeft geen enkele gemeentebeslissing ontvangen die de beslissing van 17 februari 1993 wijzigt.

**Vraag nr. 67
van 8 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Partijpolitieke activiteiten in gemeenschapsscholen – Maatregelen

1. In de loop van de maand december 1998 gaf de SP van Bornem een kerstfeest in de lokalen van de gemeenschapsschool De Linde, in dezelfde gemeente.

Ofschoon het niet echt om een politieke activiteit ging, meen ik toch dat dergelijke activiteiten vallen onder artikel 4 1, § 1 van de schoolpactwet van 29 mei 1959, dat stelt : "elke politieke activiteit en propaganda alsmede elke handelsactiviteit in de onderwijsinstellingen van het Gemeenschapsonderwijs zijn verboden".

Alleszins komt het mij voor dat het ter beschikking stellen van lokalen van het gemeenschapsonderwijs aan politieke partijen afbreuk doet aan de neutraliteit die van dat onderwijs moet uitgaan.

Welke maatregelen heeft de minister in dit verband genomen ?

2. Op mijn gelijkaardige vraag nr. 31 van 22 oktober 1997 ingevolge een activiteit van Agalev in de gemeenschapsschool van Puurs, kondigde de toenmalige minister van Onderwijs Luc Van den Bossche aan dat door de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) consequent een onderzoek werd ingesteld (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 16 januari 1998, blz. 977 – red.*).

Kan de minister mij het resultaat van dat onderzoek meedelen ?

Antwoord

1. Volgens inlichtingen die werden verstrekt door de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs inzake de materie zoals vermeld in de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, vond de vermelde activiteit plaats op zondag 20 december 1998. Op grond van een voorlopig onderzoek door ARGO kan ik voorlopig volgend antwoord geven.

Volgens de directeur van de school, handelend op grond van een delegatie haar verleend door de lokale raad 48, werd de school gecontacteerd door de heer Ronny Cuyt, handelend in naam van de Culturele Centrale. Hij vroeg de toestemming voor het ter beschikking stellen van een lokaal voor het organiseren van een kinderkerstfeest dat open stond voor alle kinderen van de betrokken gemeente.

De infrastructuur van de school, in casu de turnzaal, werd verhuurd zoals voorgeschreven in de omzendbrief ARGO/730/N-92-11. Overeenkomstig deze richtlijnen heeft de afgevaardigd bestuurder inzake de praktische modaliteiten en de te betalen vergoeding de regelgeving gerespecteerd.

2. De neutraliteit van het gemeenschapsonderwijs zoals vervat in artikel 24, § 1 van de Grondwet en artikel 2 van de schoolpactwet van 29 mei 1959, dient vanzelfsprekend gerespecteerd te blijven.

Naar analogie van mijn antwoord op de vraag nr. 31 van 22 oktober 1997 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, werd ook in deze het neutraliteitsbeginsel niet aangetast, daar ook hier de activiteit niet werd georganiseerd door de onderwijsinstelling.

Het is inderdaad juist dat ook derden die in de school worden toegelaten, zich niet kunnen lenen voor politieke propaganda. Ik citeer artikel 41, § 1 van de schoolpactwet van 29 mei 1959 : "elke politieke activiteit en propaganda, alsmede elke handelsactiviteit in de onderwijsinstellingen van het Gemeenschapsonderwijs zijn verboden". Het toepassingsgebied van genoemde bepaling beperkt zich bijgevolg tot de concreet aanwijsbare handelingen en laakbare praktijken die binnen het onderwijs als dusdanig worden gesteld.

De organisatie van een kerstfeest dat openstaat voor alle kinderen van de gemeente is op zich niet strijdig met de in artikel 41 gestelde criteria. Uiteraard kan per definitie dergelijke activiteit geen specifieke partijpolitieke inhoud hebben en geen politieke en/of propagandadoelstellingen voor een specifieke partij hebben. De Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs deelt mij mee dat uit een eerste onderzoek zou blijken dat dit op 20 december 1998 niet het geval was. De ARGO zal hoe dan ook een grondig onderzoek instellen, waarover ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger zal inlichten zodra de resultaten mij bekend zijn.

Aangezien de Vlaamse volksvertegenwoordiger zelf stelt in punt 1 van zijn vraag dat het hier niet echt ging om een politieke activiteit zoals bedoeld in artikel 41, § 1 van de schoolpactwet van 29 mei 1959, lijkt het nemen van een maatregel in dit specifiek geval mij niet van toepassing.

3. Waar de Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt dat het ter beschikking stellen van lokalen van het gemeenschapsonderwijs aan politieke partijen afbreuk doet aan de neutraliteit die van dat onderwijs moet uitgaan, wil ik stellen dat de vigerende wetgeving zoals uiteengezet in mijn huidig antwoord en naar analogie van mijn antwoord op de vraag nr. 31 mijns inziens voldoende garantie biedt voor de neutraliteit van dat onderwijs.
4. Inzake de vraag naar de resultaten van het onderzoek door ARGO met betrekking tot de vraag nr. 31, deelt ARGO mij mee dat de resultaten ervan niet hebben geleid tot de vaststelling dat de activiteiten door de betrokken VZW de kwalificatie verdienen van partijpolitieke propagandistische doeleinden.

Vraag nr. 68
van 11 januari 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Studiebeursstichtingen – Evaluatie

De provincies beheren een aantal studiebeursstichtingen die in het verleden werden ingesteld door particulieren. Het gaat in een groot aantal gevallen om studiebeurzen waarbij de rechthebbenden afstammeling moeten zijn van de insteller van de beurs of, bij gebreke hieraan, een inwoner van een welbepaalde gemeente of regio.

De bedragen van deze beurzen zijn doorgaans erg klein. Voor de provincie West-Vlaanderen bijvoorbeeld zou het bedrag van de hoogste beurs 10.000 frank zijn, de laagste 1.900 frank.

Kandidaten die in aanmerking willen komen voor (één van) deze beurzen, moeten hun kandidatuur verantwoorden aan de hand van een aantal documenten, die dan door de provincie worden onderzocht.

1. Is dit systeem van kleine beurzen nog zinvol, en staan de administratieve kosten nog in verhouding tot de omvang van de beurs ?
2. Zijn er gegevens beschikbaar waaruit blijkt :
 - om hoeveel beurzen het in de onderscheiden Vlaamse provincies gaat, en welke de bedragen zijn die worden toegekend ;
 - welke beurzen (aantal en bedragen) er de voorbije drie jaar niet werden opgenomen ?
3. Werden er provinciale medewerkers vrijgesteld om deze dossiers op te volgen en bestaat er een raming van het aantal VTE dat hieraan wordt besteed ?
4. Is de minister van oordeel dat dit beurzensysteem op één of andere wijze dient te worden gereorganiseerd ? Is dit wettelijk mogelijk en zo ja, in welke richting dient deze reorganisatie te gebeuren ?

Antwoord

1. De werking van de provinciale commissies Studiebeurzenstichtingen wordt geregeld door de wet van 19 december 1864 betreffende de stichtingen ten voordele van het openbaar onderwijs of ten bate van bursalen.

De beurzen zelf worden door deze instanties aanvaard, beheerd en voor hun doel aangewend overeenkomstig de contractuele wil van de erflater of de schenker, zoals die in de stichtingsakte is weergegeven. Sommige stichtingen zijn reeds tot stand gekomen in de 15de eeuw.

Als de toegekende beursbedragen laag liggen, dan komt dit omdat deze bedragen zijn vastgelegd bij wil van de schenker of erflater. Het ligt evenwel binnen de bevoegdheid van de provinciale commissies Studiebeurzenstichtingen om

stichtingen samen te voegen of de beurzen te actualiseren ; na het advies van de bestendige deputatie beslist de provinciegouverneur.

De administratieve werkingskosten van de provinciale commissies variëren naargelang de provincie, maar mogen volgens de wet maximum 20 % van de ontvangsten bedragen.

2. De provinciale commissie Studiebeurzenstichtingen voor *Oost-Vlaanderen* keert jaarlijks 47 beurzen uit voor een maximumbedrag van 276.000 frank. De grootste beurs bedraagt 9.000 frank, de kleinste 500 frank. Het minimumbedrag per beursgenieter bedraagt momenteel 3.000 frank, door samenvoeging van twee kleinere beurzen.

In *West-Vlaanderen* werden er voor 1996-1997 35 beurzen uitbetaald voor een totaal bedrag van 179.600 frank. De beurzen variëren van 1.950 frank tot 10.000 frank. 20 begevers zijn bloedverwanten.

In *Antwerpen* zijn er 31 stichtingen en werd er voor 1995-1996 2.256.500 frank aan beurzen toegekend. De bedragen van de beurzen variëren van 2.000 frank tot 20.000 frank. Onder de begevers zijn er 20 bloedverwanten van de schenkers of erflaters. De overige begevers zijn meestal kandidaten uit minder begoede gezinnen.

Voor *Limburg* werden er voor 1996-1997 voor 1.510.200 frank beurzen begroot, maar werden er slechts voor 1.061.200 frank effectief toegekend. De commissie beheert 51 actieve stichtingen en heeft de beschikking over het uitbetalen van 234 beurzen.

De provinciale commissie Studiebeurzenstichtingen van *Brabant* werkt ondanks de staatshervorming en de splitsing van de provincie Brabant op unitaire basis verder. Voor 1995-1996 werden er 108 beurzen aan 71 studenten gegeven voor een totaal bedrag van 1.950.000 frank. Dit, hoewel er 240 beurzen te geven zijn voor een totaal bedrag van 4.339.500 frank. Voor 1996-1997 werd er voor 2.656.000 frank aan beurzen uitbetaald.

3. Elke provinciale commissie Studiebeurzenstichtingen voorziet in zijn eigen personeel.

De provinciale commissie Studiebeurzenstichtingen van Antwerpen stelt een halftijdse bediende te werk en de provinciale commissie van

Brabant heeft een voltijdse bediende in dienst. De overige mandaten worden door de leden van de commissies onbezoldigd uitgeoefend.

4. Momenteel wordt onderzocht wat de wenselijkheid en de mogelijkheden zijn tot reorganisatie van de provinciale commissies Studiebeurzenstichtingen. Zowel de praktische als de juridische aspecten van een eventuele reorganisatie worden hierbij nader onderzocht.

Vraag nr. 70
van 15 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Infolijn – Samenwerking met Ombudsdienst

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
 Vraag nr. 53
 van 15 januari 1999
 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
 Blz. 1121

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 72
van 18 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Leerkrachten Kleding – Leerlingenaantal en tewerkstelling

Het is een bekend gegeven dat het aantal leerlingen in het secundair beroepsonderwijs, afdeling Kleding – verkoop en retouches, reeds geruime tijd afneemt. Vanzelfsprekend heeft dit zijn invloed op de tewerkstelling van de betrokken leerkrachten. Reaffectatie biedt hier maar een oplossing voor twee jaar. Een andere te overwegen oplossing is outplacement.

1. Wat is per provincie het aantal scholen en het aantal leerlingen in betrokken richting en wat is

per provincie en per schooljaar de evolutie van het aantal leerlingen tussen 1990 en het huidig schooljaar ?

2. Wat is per provincie de weerslag van het dalend aantal leerlingen op het aantal leerkrachten ?
3. Voor welke richtingen komen de betrokken leerkrachten via outplacement in aanmerking ?
- Zijn er andere vormen van wedertewerkstelling en zo ja, welke ?
4. Welke maatregelen neemt de minister, samen met zijn collega's in de Vlaamse regering, m.b.t. dit tewerkstellingsprobleem ?

Antwoord

1. De gevraagde cijfers gaan als **bijlage 2**.
2. In **bijlage 1** gaat een overzicht van de evolutie sinds het schooljaar 1996-1997 van het aantal full-time equivalenten dat ter beschikking gesteld is voor het praktisch vak/technisch vak, specialiteit Kleding.

Tevens worden de cijfers meegedeeld van het aantal gereffecteerde of wedertewerkgestelde leerkrachten, van het aantal leerkrachten dat wedertewerkgesteld is als administratieve hulp en van het aantal niet-gereffecteerden/wedertewerkgestelden.

Voor het schooljaar 1998-1999 zijn nog niet alle cijfers beschikbaar.

3. In de huidige stand van de reglementering kunnen de hier geviseerde personeelsleden die ter beschikking gesteld zijn wegens volledige of gedeeltelijke ontstentenis van betrekking en die in het onderwijs nog niet of nog niet volledig gereffecteerd of wedertewerkgesteld zijn, op eigen initiatief buiten het onderwijs wedertewerkgesteld worden indien zij in het bezit zijn van één van de bekwaamheidsbewijzen die voorkomen in de linkerkolom van **bijlage 3**.

De betrokken personeelsleden kunnen worden tewerkgesteld in de volgende sectoren :

Sector Gezondheidszorg

ziekenhuizen ;
 psychiatrische ziekenhuizen ;

psychiatrische verzorgingstehuizen ;
beschut wonen ;
rust- en verzorgingstehuizen ;
thuisgezondheidszorg ;
inspectie-gezondheidszorg.

Sector Bejaardenzorg

bejaardenvoorzieningen ;
gezins- en bejaardenzorg ;
gezinsopvoedkundige activiteiten.

Sector Gehandicaptenzorg

medisch-pedagogische instituten ;
semi-internaten ;
bezigheidstehuizen ;
nursingtehuizen ;
dagcentra ;
begeleid wonen.

Sector Bijzondere Jeugdbijstand

Sector Kind en Gezin

kinderdag- en nachtverblijven ;
kinderopvangcentra ;
tehuizen voor moeders erkend door Kind en Gezin.

Sector Residentieel Welzijnswerk

thuislozen ;
landlopers.

Sector Leefmilieu

natuureducatieve centra ;
afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid in Brussel.

Op dit ogenblik zijn er 76 personeelsleden met een diploma GLSO Kleding of Snit en Naad wedertewerkgesteld in het stelsel van "outplacement".

De Vlaamse regering heeft aan de Raad van State een ontwerp van besluit voorgelegd waarin wordt voorgesteld om de voorwaarden voor een wedertewerkingstelling via het stelsel van "outplacement" te versoepelen. In de voorstel-

len, zoals ze thans voorliggen, worden de bovenvermelde voorwaarden inzake diploma geschrapt en worden de tewerkstellingsmogelijkheden uitgebreid tot de volgende sectoren :

- jeugdinitiatieven in de sportsector, erkend en/of gesubsidieerd door het commissariaat-generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en Openluchtrecreatie ;
- educatieve projecten in de culturele sector verbonden aan de educatieve diensten, erkend en/of gesubsidieerd door de administratie Cultuur van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Naast deze mogelijkheid voor een tewerkingstelling buiten het onderwijs is er voor de betrokken personeelsleden uiteraard ook de mogelijkheid om in het onderwijs te worden gereffecteerd of wedertewerkinggesteld, en dit overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reffectatie, de wedertewerkingstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage (cfr. **bijlage 2**).

Op grond van dit besluit behoort de wedertewerkingstelling van de betrokken leerkrachten als administratieve hulp in het basisonderwijs (zie ook **bijlage 2**) trouwens tot één van de mogelijkheden.

Uit de cijfers die gaan als **bijlage 2** blijkt dat tijdens het schooljaar 1998-1999 het aantal niet-gereffecteerde of wedertewerkinggestelde leerkrachten voor de hier geïndiceerde specialiteit, uitgedrukt in full-time equivalenten, gedaald is.

4. Hiervoor verwijs ik naar het antwoord op vraag 3 inzake de uitbreiding van het stelsel van "outplacement".

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 35
van 4 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Mercuriusproject – Criteria

Met het bestuur van een aantal steden in Vlaanderen heeft de minister reeds overeenkomsten afgesloten waarbij een subsidie werd toegekend uit het Mercuriusfonds.

Toch blijkt een aantal steden niet onverdeeld gelukkig, te oordelen naar de reacties die ik uit verscheidene bronnen heb opgevangen.

Er wordt vooral op gewezen dat, ondanks de inspanningen van de stedelijke overheid om een uitgebreide lijst van projecten voor te leggen, de keuze van de projecten door de administratie niet altijd erg gelukkig is.

Bovendien is de toegekende subsidie uit een totaal bedrag van 800 miljoen soms vrij gering. Zo kreeg de stad Vilvoorde slechts 300.000 frank, terwijl er tien projecten werden ingediend.

1. Op basis van welke criteria worden sommige projecten voor subsidiëring in aanmerking genomen en andere dan weer niet ?
2. Geeft de stedelijke overheid geen lijst van prioriteiten mee bij het indienen van haar projecten ?
3. Door welke instantie wordt de keuze uit de projecten van een bepaalde stad voor het toekennen van de subsidie gedaan ?
4. Hoeveel projecten werden totnogtoe ingediend bij de bevoegde diensten en hoeveel werden er geselecteerd ?
5. Wat is het bedrag van de subsidies die in het kader van het Mercuriusfonds totnogtoe werden toegekend ?

Zijn in al deze gevallen de subsidies reeds aan de betrokken stedelijke overheid bezorgd ?

Antwoord

1. Een onafhankelijke deskundigenjury had als taak om alle ingediende projecten te evalueren op basis van hoofd- en nevcriteria. Deze criteria zijn voor aanvang van het Mercuriusproject aan de steden en gemeenten meegedeeld. Indien een project voldeed aan de hoofdcriteria, werd het op basis van de nevcriteria gerangschikt. De Vlaamse regering besliste op 26 mei 1998 om alle projecten die werden opgenomen in de rangschikking, te subsidiëren.

Een project werd in de rangschikking opgenomen als het een positieve beoordeling behaalde op alle hoofdcriteria, namelijk :

- het project past in de doelstellingen van het Mercuriusproject ;
- het project werd goedgekeurd door het koepelplatform en de gemeenteraad ;
- het gaat om een geïntegreerd project dat als richtinggevend kan worden beschouwd ;
- het lokaal bestuur neemt beleidsmaatregelen die het handelscentrum versterken en nieuwe handelsactiviteiten in de periferie afremmen.

De projecten die beantwoorden aan alle hoofdcriteria werden gerangschikt op basis van hun score (van 0 tot 5 punten) op elk van de secundaire evaluatiecriteria :

- het project wordt uitgevoerd in een handelscentrum met groeimogelijkheden ;
- het project zal de aantrekkingskracht van het handelscentrum op potentiële klanten verhogen ;
- het project zal vooral de handelsleegstand doen verminderen ;
- het project zal leiden tot een verruiming van het commercieel gebied ;
- de privé-sector financiert het project geheel of gedeeltelijk. Het lokaal bestuur ondersteunt het project met aanvullende investeringen of een passend beleid om de aantrekkelijkheid van het handelscentrum te verhogen ;

- er worden gelijktijdig projecten opgestart op het domein van huisvesting, veiligheid, mobiliteit, toeristische en culturele infrastructuur en/of voor het inrichten van congressen.
2. Een aantal steden en gemeenten hebben aangegeven welke projecten voor hen prioritair waren. Andere hebben dit niet gedaan.
 3. Alle projecten werden geëvalueerd door een onafhankelijke deskundigenjury. De Vlaamse regering heeft deze jury multidisciplinair samengesteld, zodat alle facetten van een project door een expert werden beoordeeld.
 4. Alle projectdossiers moesten worden ingediend vóór 28 februari 1998. De volgende 37 steden en gemeenten hebben een projectdossier ingestuurd : Aarschot, Asse, Bilzen, Blankenberge, Boom, Bree, Brugge, Diest, Diksmuide, Eeklo, Geel, Genk, Gent, Geraardsbergen, Halle, Hasselt, Ieper, Kortrijk, Lier, Lokeren, Lommel, Maaseik, Mechelen, Mol, Oostende, Oudenaarde, Poperinge, Ronse, Sint-Niklaas, Sint-Truiden, Tongeren, Turnhout, Veurne, Vilvoorde, Waregem, Wetteren en Zottegem.

In totaal dienden deze steden en gemeenten 271 projecten in. De deskundigenjury rangschikte 38 projecten.

Rekening houdend met de doelstelling van de Vlaamse regering om voorbeeldprojecten te subsidiëren, heeft de deskundigenjury beslist dat geen prioriteit kan worden verleend aan bepaalde categorieën van projecten. Bij gebrek aan een voorbeeldfunctie werden daarom niet in de rangschikking opgenomen :

- projecten betreffende de (her)inrichting van het openbaar domein die een onvoldoende sterke impuls betekenen voor het handelscentrum, met name projecten van bewegwijzering, straatafsluitingssystemen, poortconstructies, het invoeren of uitbreiden van (winkel)busdiensten, groenaanleg en het uitwerken van kaarten en folders ;
 - de (her)aanleg van straten, pleinen en parkings (publieke of private financiering) kon in aanmerking komen als het project een ondersteunende functie vervult ten aanzien van een ander geselecteerd project, of het een verbetering van de verblijfskwaliteit inhoudt en een duidelijke stimulans betekent voor de handel in de binnenstad ;
 - studies, ontwerpwedstrijden en tijdelijke investeringen ;
 - projecten op het gebied van promotie, marketing en/of de organisatie van evenementen ;
 - projecten die niet rechtstreeks in verband staan met de handel in de binnenstad, die een onvoldoende sterke impuls betekenen voor het handelscentrum of die de aantrekkingskracht van het handelscentrum niet op een significante wijze verhogen ;
 - woningbouw die een aanzienlijk deel van het project uitmaakt.
5. De projecten die in de rangschikking zijn opgenomen, kunnen – binnen de beschikbare budgettaire middelen – in aanmerking komen voor subsidiëring zoals geregeld in de beslissing van de Vlaamse regering van 15 juli 1997.

De financiële steun per lokaal bestuur bedraagt maximum 180 miljoen frank, vermeerderd met een subsidie voor een centrummanagement.

Rekening houdend met de maxima van de steun per lokaal bestuur wordt de Mercuriussteun voor de 38 gerangschikte projecten geraamd op 843.716.401 frank.

Het totaalbedrag van de Mercuriussteun is gebaseerd op de gevraagde steun zoals vermeld in de projectdossiers. De projectbeschrijvingen zijn op het vlak van de financiering evenwel vaak onvolledig of onnauwkeurig, onder meer wat de opdeling van de investeringen naar hun aard (private t.o.v. publieke investeringen en private investeringen van individueel of algemeen belang) en de aanrekening van de BTW. De aard van de investering bepaalt het steunpercentage.

Tot nu toe zijn er reeds 15 overeenkomsten ondertekend waarin de financiering precies werd uitgewerkt. Deze overeenkomsten vertegenwoordigen een steunbedrag van 226.100.492 frank.

De subsidie voor een project wordt in vier schijven uitbetaald. Enkel de stad Sint-Truiden heeft haar eerste schijf aangevraagd. Deze schijf werd uitbetaald op 3 december 1998.

Vraag nr. 36
van 4 januari 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Milieureglementering – Assimilatie door bedrijven

De bedrijven in het Vlaamse gewest worden voortdurend geconfronteerd met nieuwe decreten, wijzigingen in de decreten of nieuwe Europese richtlijnen inzake het leefmilieu, die heel wat administratieve beslommeringen met zich meebrengen.

Eerlang wordt de richtlijn 96/82/EG van kracht. Deze dient te worden omgezet in onze wetgeving, wat het opstellen van een veiligheidsrapport (VR) kan omvatten. Ook moet tegen maart van volgend jaar de richtlijn 97/11 /EG inzake het milieueffectrapport (MER) in de wetgeving worden opgenomen.

Verder is er nog voor alle inrichtingen waarvoor een MER of VR vereist is, een nieuwe periodieke verplichting om een decretale milieu-audit uit te voeren.

Het wordt zeker zeer moeilijk voor de in het Vlaamse gewest gevestigde bedrijven om alle nieuwe decreten en richtlijnen in een zeer kort tijdsbestek te assimileren, en dit ondanks de organisatie van studienamiddagen door de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM).

1. In welke mate is de nieuwe reglementering inzake VR en MER in overeenstemming te brengen met de pogingen van de Vlaamse regering om nieuwe bedrijven en activiteiten aan te trekken ?
2. Gaan dergelijke nieuwe verplichtingen niet regelrecht in tegen de voorgenomen vereenvoudiging van de administratieve procedures die de Vlaamse regering als doelstelling heeft ?
3. Worden investeerders wel voldoende ingelicht aangaande alle verplichtingen – ook de nieuwe – waaraan zij zich moeten houden wanneer zij zich in het Vlaamse gewest willen vestigen ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 37
van 4 januari 1999
van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

VRT levensbeschouwelijke programma's – Uitzenduur

Dat levensbeschouwingen in de media aan bod moeten komen, volgt niet alleen uit een algemene visie op een pluralistische samenleving. Het is ook een consequentie van fundamentele vrijheden en mensenrechten, zoals het recht om al dan niet godsdienstig te zijn.

In een democratische samenleving moeten deze rechten immers kunnen worden uitgeoefend, niet alleen als een hoogstindividuele vrijheid, maar ook als een collectieve vrijheid.

Het Maxidecreet betreffende de radio-omroep en de televisie, voorziet in artikel 27bis in de mogelijkheid van levensbeschouwelijke programma's. Hieruit blijkt duidelijk de politieke wil om ruimte te creëren bij de openbare omroep voor religieuze en levensbeschouwelijke uitzendingen.

Om te voldoen aan deze politieke optie volstaat het mijns inziens niet om formeel de programma's uit te zenden, ze moeten ook worden uitgezonden op een tijdstip waarop geïnteresseerden kunnen kijken.

Wie het kijkpatroon van de Vlamingen ontleedt, weet dat het geen zin heeft een ernstig programma te starten op zondagavond na 22.30 uur. Bij de uitbouw van het tweede VRT-net Canvas echter werden de levensbeschouwelijke programma's zonder overleg verlaat tot na 23.00 uur.

Dit betekent dat uitgerekend op zondagavond, wanneer de meeste mensen iets vroeger naar bed gaan omwille van de nakende werkweek, een gedeelte van de programma's na middernacht worden uitgezonden.

Hoewel de beheersovereenkomst tussen de overheid en de VRT bepaalt dat de programmaschema's autonoom worden opgemaakt, druist een bewuste marginalisering van levensbeschouwelijke programma's in tegen de geest van het artikel 27bis van het decreet.

Heeft de minister initiatieven genomen om de decretale doelstelling om voor geïnteresseerden in religieuze en levensbeschouwelijke programma's een aanbod te bieden op de openbare omroep, ook praktisch mogelijk te maken? Zo ja, welke?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vraag heeft de VRT het volgende medegedeeld.

Het uitzenduur van de levensbeschouwelijke programma's is al enige tijd het voorwerp van discussie tussen de VRT en de derden.

De omroep zoekt daarbij naar een programma-schema dat hem in staat stelt zo optimaal mogelijk de door de overheid opgelegde performantiemaatstaven te bereiken. De levensbeschouwelijke derden ijveren ervoor dat hun programma's worden uitgezonden op een zo druk mogelijk bekeken uur. Tot dusver hebben beide partijen geen vergelijk kunnen vinden. Verschillende voorstellen van de VRT werden afgewezen, ofwel wegens het uitzenduur, ofwel omdat de levensbeschouwelijke derden het onderling niet eens werden over de verdeling van de beschikbare zendtijd.

In elk geval zoeken beide partijen verder naar een passende oplossing. VRT-televisie zal binnenkort een nieuw voorstel bespreken met de derden.

Vraag nr. 38 van 7 januari 1999 van de heer LEO CANNAERTS

Bedrijven met vestigingsproblemen – GOM-ondersteuning

In de begroting 1998 zijn tegemoetkomingen aan de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij (GOM) opgenomen voor de ondersteuning van de ondernemingen die te kampen hebben met vestigings- of uitbreidingsproblemen.

1. Welke bedragen werden daarvoor in 1998 effectief ter beschikking gesteld?

Welke verdeling werd er in acht genomen per provincie?

2. Hoe vulde GOM-Antwerpen deze taakstelling inhoudelijk in?
3. Hoe was de verdeling van dit budget bij GOM-Antwerpen wat infrastructuur, werkings- en personeelskosten (aantal en kwalificatie) betreft?

Antwoord

Aan de GOM's wordt jaarlijks een dotatie ter beschikking gesteld ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

1. Een vast gedeelte wordt bepaald op grond van de algemene werkingskosten.

Wat 1998 betreft, werden de volgende bedragen toegekend:

GOM West-Vlaanderen	43.340.000 fr.
GOM Oost-Vlaanderen	43.240.000 fr.
GOM Vlaams-Brabant	41.940.000 fr.
GOM Limburg	41.740.000 fr.
GOM Antwerpen	40.140.000 fr.

Oorspronkelijk werd in 43.420.000 frank per GOM voorzien. Bij de begrotingsaanpassing werden de bedragen verminderd afhankelijk van de CFO-rente die werd ontvangen per GOM.

2. Een variërend gedeelte wordt bepaald op grond van de opdrachten waarmee de Vlaamse regering de GOM's belast. Hiervoor worden jaarlijks overeenkomsten met alle GOM's afgesloten. De voornaamste contracten hebben betrekking op de volgende aangelegenheden.

a) Energiecel

De GOM's verstrekken advies en verwijzen door bij vragen die betrekking hebben op energieverbruik, energievriendelijke technieken en concepten en energiebesparingsmogelijkheden, teneinde een daadwerkelijk REG-beleid (rationeel energiegebruik) in de KMO-sector te realiseren.

Bedrag : 1.600.000 frank per GOM.

- b) Adviesdienst voor stedenbouwkundige en milieuproblematiek

Stedenbouwkundige dienst

De GOM verspreidt langs haar infokanalen de informatie over bestaande en nieuwe regelgeving. Wanneer dit noodzakelijk is, geeft zij toelichtingen bij de nieuwe verordeningen en doet zij suggesties voor concrete toepassingen bij specifieke situaties in het bedrijfsleven. Daarbij zorgt de GOM als eerstelijnszorg voor de stedenbouwkundige problematiek bij het bedrijfsleven in haar regio.

Daarnaast treedt de GOM op als verwijzer en bemiddelaar bij het bestuursniveau dat een oplossing aan een probleem kan geven. Bovendien begeleidt zij bij herlokalisatie en bij hergebruik van verlaten bedrijfsruimten het bedrijfsleven bij het opstellen van een aanvraag.

De GOM bezorgt de nodige informatie over problemen die herhaaldelijk terugkomen, zoals bijvoorbeeld de aanpassingsproblematiek van zonevreemde bedrijven, aan de Vlaamse regering.

Milieudienst

Deze adviesdienst verstrekt informatie en adviseert bedrijven individueel met betrekking tot onder andere :

- vergunningsaanvragen en -procedures (milieuvergunningen, vergunning voor het gebruik van grondwater, vergunning voor captatie en oppervlaktewater) ;
- milieuwetgeving en -reglementering zowel op gewestelijk, nationaal als Europees vlak : onder meer Vlarem, afvalstoffendecreet, meldingsplicht, emissiejaarverslag, milieueffingen ;
- steunmaatregelen voor milieu-investeringen en -onderzoek : ecologiecriterium, investeringsaftrek, Vlaams Impulsprogramma Milieutechnologie (VLIM), Europese onderzoeksprogramma's en demonstratieprojecten ;
- beschikbare technologieën ter voorkoming en sanering van milieuverontreiniging en inzake preventie en recyclage van afvalstromen, door ze onder meer te begeleiden naar het Energie en Milieu Informatiesysteem (EMIS) en de best beschikbare technieken (BBT).

Daarnaast begeleidt de GOM bedrijven bij het aanvragen van vergunningen, bij eventuele beroepsprocedures en bij het indienen van subsidieaanvragen in het kader van het ecologiecriterium.

Indien nodig bemiddelt zij informeel in geschillen tussen bedrijven en overheid, en organiseert zij voorafgaandelijk overleg tussen bedrijven en betrokken overheidsinstanties bij betwistbare dossiers.

Bedrag : 4.000.000 frank per GOM.

3. De GOM-Antwerpen verdeelt dit budget als volgt.

Milieucel

deskundige milieu	2.092.124 fr.
secretariaat	804.617 fr.
werkingskosten	269.561 fr.

Adviesdienst

deskundige RO	1.751.942 fr.
werkingskosten	200.000 fr.

Vraag nr. 39

van 8 januari 1999

van de heer ROELAND VAN WALLEGHEM

VRT Journaal – Berichtgeving pro-Irakbetoging

Op zondag 20 december 1998 berichtte de journalist met dienst in het VRT-journaal van 18 uur dat er zich naar aanleiding van de pro-Irakbetoging geen incidenten hadden voorgedaan.

Nochtans werd heel de buurt rond de Beurs en het De Brouckèreplein onveilig gemaakt door zogenaamde "jongeren".

De commerciële zender VTM liet mensen getuigen die het slachtoffer werden van "jongeren" die hun voertuigen vernielden. De politie heeft trouwens met het nodige geweld een einde moeten maken aan een middagje terreur en vernieling.

Volgens het Groot Woordenboek der Nederlandse Taal betekent het woord "desinformatie" bedrieglijke schijninformatie die feiten al dan niet moedwillig verdraait of vervalst.

1. Is de minister het met mij eens dat men hier inderdaad kan spreken over een verregaande vorm van desinformatie ?
2. Wat verstaat men bij de VRT precies onder "incidenten" ?
3. Werden de verantwoordelijken hiervoor op de vingers getikt ?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vraag heeft de VRT het volgende meegedeeld.

Omdat in de vraag niet wordt vermeld of het om het radio- dan wel het televisiejournaal ging, werden voor beide media de feiten op een rijtje gezet.

Televisie

Het is niet correct dat het televisiejournaal meldde dat zich naar aanleiding van de pro-Irakbetoging geen incidenten hadden voorgedaan. De tv-nieuwsdienst meldde onder meer dat de Amerikaanse vlag in brand was gestoken, dat vele betogers de kleine ring overrompelden en dat de ordediensten het moeilijk kregen om de demonstranten in toom te houden.

Voorts werd gezegd : "Op het einde van de betoging is een deel van de manifestanten naar de Amerikaanse ambassade getrokken. Maar de ordediensten hielden hen tegen zonder dat het daarbij tot incidenten kwam".

Slotom : de VRT-nieuwsdienst maakte wel melding van ongeregelheden tijdens de manifestatie, maar besloot dat de ordediensten de zaak zonder verdere incidenten onder controle kregen. Deze versie komt volledig overeen met de berichtgeving van het agentschap Belga en een verklaring van de Brusselse politie.

Radio

De berichtgeving van de radionieuwsdienst over de pro-Irakbetoging van 20 december 1998 in Brussel was gebaseerd op berichten van het agentschap Belga. De radionieuwsdienst stuurde zelf geen verslaggever omdat slechts een klein aantal deelnemers werd verwacht.

In de berichten van Belga staat letterlijk : "Er werden overigens geen echte incidenten gemeld tijdens de betoging. Die werd ontbonden in alle rust,

aldus de Brusselse politie". Nergens maakt Belga melding van vernielde voertuigen of terreur. Wél wordt gemeld dat de Amerikaanse ambassade door een indrukwekkende ordedienst was beschermd. De radionieuwsdienst maakte hiervan ook melding, evenals van het aantal deelnemers, dat erg uiteenlopend werd ingeschat door de politie en de organisatoren.

Vraag nr. 40 van 8 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VRT Voor de dag – Objectiviteit

In het programma "Voor de dag" van 4 januari 1999 op Radio 1 werd er een uitvoerig gesprek gevoerd met een dame die werd aangekondigd als iemand die – onder de indruk gekomen van de berichten over straatkinderen in Roemenië – tijdens de kerst- en nieuwjaarsperiode naar ginder was getrokken om zich ter plaatse van de toestand te vergewissen.

Het gesprek ging inderdaad deels over dat onderwerp, maar het viel op dat de geïnterviewde het niet kon nalaten te benadrukken hoeveel beter het in Roemenië allemaal was ten tijde van het regime van Ceausescu. Dit mag natuurlijk niet verwonderen, want wat de openbare omroep had nagelaten te vermelden, was dat betrokkene provinciaal voorzitter is van de Partij van de Arbeid in Brabant.

Waarom werd deze informatie, die een aantal uitspraken toch wel doet nuanceren en die derhalve toch wel essentieel is, achtergehouden ?

Meent de minister dat dit geoorloofd is met het oog op de plicht tot objectieve berichtgeving waaraan de VRT is gehouden ?

Is het de minister al opgevallen dat de openbare omroep voor dergelijke vraaggesprekken geregeld een beroep doet op gasten die men in hetzelfde midden kan situeren ?

Hoe gebeurt de keuze van gasten en de selectie van onderwerpen voor dergelijke programma's, met andere woorden : welke criteria worden daarvoor gehanteerd ?

Heeft de minister de openbare omroep reeds gesommeerd om meer omzichtig te zijn en alleszins om de achtergrond van praatgasten beter in de verf te zetten ?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vraag heeft de VRT het volgende meegedeeld.

Het interview was opgevat als een persoonlijk ooggetuigenverslag door één van de zeldzame landgenoten die tegenwoordig Roemenië bezoeken.

Betrokkene heeft de eindejaarsdagen doorgebracht in de Roemeense hoofdstad Boekarest en daar met eigen ogen kunnen vaststellen dat er heel wat straatkinderen in de grootste armoede leven.

Zij heeft deze reis – samen met haar man – op eigen initiatief en privé ondernomen. Haar functie bij de Partij van de Arbeid was hierbij irrelevant en daarom is er ook geen melding van gemaakt.

Tijdens het interview heeft zij erop gewezen dat heel wat Roemenen heimwee hebben naar het Ceausescu-tijdperk. Ook andere bronnen (correspondenten bv.) hebben al meer dan eens melding gemaakt van dit soort sentimenten bij de Roemeense bevolking. In het interview is op geen enkel moment gebleken dat de geïnterviewde deze mening deelt. Gelijkaardige reacties waarbij de huidige crisis negatief wordt vergeleken met vroegere situaties worden ook gesignaleerd vanuit andere Oost-Europese landen en uit voormalige kolonies, in Afrika bijvoorbeeld.

De selectie van praatgasten en gesprekspartners gebeurt op zorgvuldige wijze en rekening houdende met de relevantie en de nieuwsaarde van de informatie die zij te bieden hebben.

Vraag nr. 41
van 14 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VRT Studio Ket – Kritiek

In het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 4 december 1998 lees ik op blz. 659 in antwoord op vraag nr. 3 van 6 oktober 1998 van de heer Dominiek Lootens-Stael in verband met een uitzending van Studio Ket, dat de programmamakers passende opmerkingen hadden gekregen inzake een expliciete uitlating aan het adres van volksvertegenwoordiger Alexandra Colen.

Recentelijk werden de programmamakers ook tot de orde geroepen naar aanleiding van de weinig

smaakvolle humor ten aanzien van de christelijke godsdienst.

Hebben nog andere uitzendingen van het betrokken programma het voorwerp uitgemaakt van opmerkingen van hogerhand ?

Beschikt de minister over vergelijkende cijfers inzake de kijkdichtheid van de vroegere kinderprogramma's in vergelijking met de programma's van Ketnet ?

Antwoord

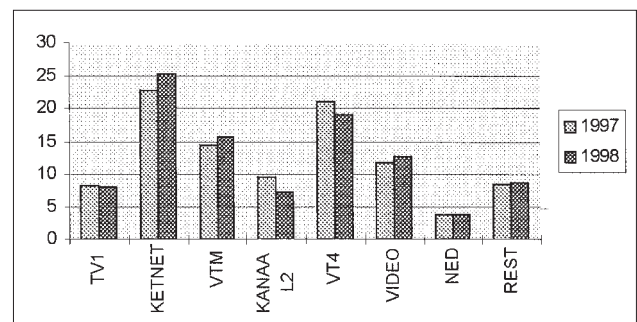
In antwoord op de deelvraag over de kijkdichtheid kunnen volgende elementen worden gegeven.

Over heel 1998 keken de Vlaamse kinderen van 4 tot 12 jaar gemiddeld 15 minuten per dag naar Canvas/Ketnet. In 1997 keken zij gemiddeld 11 minuten naar wat toen nog TV2 was.

Het weekbereik (15 minuten) van Canvas/Ketnet was in 1998 gemiddeld 60 procent bij de 4- tot 12-jarigen. Dat is een toename van 9 procentpunten tegenover 1997.

Het marktaandeel bij de 4- tot 12-jarigen tijdens de uitzendingen van Ketnet (16 tot 20 uur) nam eveneens toe, met name van 22,8 procent naar 25,2 procent.

Marktaandelen televisie bij de Vlaamse kinderen van 4 tot 12 jaar in het tijdslot 16-20 uur :

Het vergelijken van de kijkdichtheid van individuele programma's met elkaar is niet mogelijk, omdat er grote verschuivingen zijn geweest in uitzendtijdstip en seizoen.

In antwoord op de tweede vraag deelt de VRT mee dat geen andere programma's dan de door de vraagsteller vermelde het voorwerp hebben uitgemaakt van opmerkingen van hogerhand.

Vraag nr. 42
van 14 januari 1999
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

VIZO-brochure – Taalgebruik

Ter zitting van 17 september 1998 onderzocht de Vaste Commissie voor Taaltoezicht een klacht over het feit dat het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO) tweetalig Nederlands-Engelse folders bezorgt aan particulieren in Vlaanderen.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht achtte deze klacht ontvankelijk en gegrond en stelde dat dergelijke tweetalige folders enkel in het buitenland of aan buitenlanders mogen worden bezorgd. Voor Nederlandstalige particulieren dienen dergelijke folders uitsluitend in het Nederlands te zijn gesteld.

Welk gevolg heeft het VIZO aan dit advies gegeven ?

Antwoord

Reeds op 17 november 1997 ontving het VIZO van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht een eerste schrijven met een aantal vragen betreffende deze klacht. Op 9 januari 1998 vertrok er vanuit het VIZO een antwoord.

Op 8 oktober 1998 ontving het VIZO een reeks aanbevelingen van toepassing op de toekomstige drukwerken. Zo mogen tweetalige folders enkel in het buitenland of aan buitenlanders worden bezorgd. Voor Nederlandstalige particulieren dienen dergelijke folders uitsluitend in het Nederlands opgesteld te zijn.

Op 22 oktober 1998 vertrok er vanuit het VIZO een antwoord met de mededeling de gemaakte aanbevelingen te zullen toepassen.

Vraag nr. 43
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening
 Vraag nr. 133

van 15 januari 1999
 van de heer Carl Decaluwé
 Blz. 1140

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 44
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
 Vraag nr. 55
 van 18 januari 1999
 van de heer Carl Decaluwé
 Blz. 1121

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 45
van 25 januari 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

VRT-gebouwen – Onroerende voorheffing

Bij de bespreking van het Maxidecreet (Stuk 528 (1996-1997) – Nr. 13) werd gesteld dat er in het ontwerpdecreet een passage zou worden ingeschreven dat de VRT voor de toepassing van de wetgeving inzake overheidsopdrachten als een overheidsbedrijf wordt beschouwd. Op vragen hierover werd gesteld dat de VRT dezelfde kenmerken vertoonde als een overheidsbedrijf, met name een autonomie-model, een beheersmodel en een vergelijkbare structuur.

Door de wijziging van het statuut van de RTBF, waarbij het statuut van openbare dienst wegviel, zou deze omroep volgens het schepencollege van de gemeente Schaarbeek onroerende voorheffing

moeten betalen voor zijn deel van het Reyerscomplex.

De VRT kan in principe met dezelfde problematiek worden geconfronteerd.

Wordt de VRT, door de wijziging van zijn statuut, ook onderworpen aan de onroerende voorheffing voor zijn verschillende gebouwen in Brussel en Vlaanderen ?

Zo ja, wat is daarvan de jaarlijkse kostprijs voor de verschillende locaties ?

Wordt deze heffing aangevochten en zo ja, op welke gronden ?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vraag heeft de VRT het volgende meegedeeld.

Op 10 januari 1997 ontving de VRT (BRTN) een eerste aanslagbiljet inzake de onroerende voorheffing op "het domein van de BRTN, Reyerslaan". Het had betrekking op het aanslagjaar 1994. Nadien volgden nog aanslagbiljetten voor de aanslagjaren 1995, 1996 en 1997, zowel voor het domein van de BRTN als voor het omroepgebouw Flagey. Het totaal bedrag van de ontvangen aanslagbiljetten belooft op dit ogenblik 107,6 miljoen.

Deze belasting op het kadastraal inkomen heeft niets te maken met een wijziging van het statuut van de VRT, maar is alleen het gevolg van de ordonnantie van 22 december 1994 van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, waarbij in afwijking van artikel 253 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (WIB92) de vrijstelling van onroerende voorheffing voor goederen toebehorend aan een gemeenschap, gewest of publiekrechtelijke instelling wordt beperkt tot 28 %.

Het beroep tot vernietiging van deze ordonnantie, ingesteld door de ministerraad, werd door het Arbitragehof in zijn arrest van 5 maart 1996 afgewezen.

De VRT heeft systematisch bezwaarschriften ingediend bij ontvangst van de aanslagbiljetten. Die bezwaarschriften bleven tot nog toe zonder reactie.

Vraag nr. 49 van 2 februari 1999 van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

VTM-uitzending toespraken 11 en 21 juli – Aanrekening

Op 10 juli zond VTM een mededeling uit van de minister-president naar aanleiding van de Vlaamse feestdag van 11 juli. Daartoe diende de Vlaamse regering 700.000 frank te betalen, aangezien volgens het mediadecreet alles wat geen VTM-programma is, in de reclameblokken moet worden uitgezonden.

Merkwaardig is wel dat op deze regel uit het mediadecreet een uitzondering wordt gemaakt voor de toespraak van de koning die op 21 juli wordt uitgezonden, en waarvoor VTM niets aanrekent.

Op grond van welke bepalingen uit het mediadecreet kan VTM de toespraak van de koning gratis uitzenden ?

Vanwaar deze discriminatie tussen enerzijds het koningshuis en anderzijds de democratisch verkozen minister-president van de Vlaamse regering ?

Welke maatregelen heeft de minister terzake eventueel genomen ?

Antwoord

De gecoördineerde decreten betreffende de radio-omroep en de televisie geven aan de omroepen de volledige autonomie inzake samenstelling van de programmatie, mits inachtneming van de decretale bepalingen. Zo moeten bijvoorbeeld de particuliere televisieomroepen die zich richten tot de gehele Vlaamse Gemeenschap een verscheidenheid inzake programmatie brengen, inclusief twee nieuwsuitzendingen per dag.

De gecoördineerde decreten voorzien ook in de mogelijkheid om boodschappen van algemeen nut uit te zenden. Mededelingen van de overheid en van humanitaire organisaties die gratis ter beschikking worden gesteld, hoeven niet te worden meegerekend bij de berekening van de reclamatieblokken. Deze bepalingen zijn conform de Europese richtlijn "televisie zonder grenzen".

De omroepen bepalen autonoom welke boodschappen zij gratis uitzenden en voor welke boodschappen zij een vergoeding vragen.

Het Vlaams Commissariaat voor de Media houdt toezicht op de naleving van deze decretale bepalingen.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 44
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
en Ruimtelijke Ordening
Vraag nr. 133
van 15 januari 1999
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 1140

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 45
van 15 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Aanwezigheid arrondissementscommissaris bij gemeenteraden

Uit het antwoord op schriftelijke vraag nr. 25 van 27 oktober 1998 van de heer Etienne Van Vaerenbergh (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 18 december 1998, blz. 812) aangaande overtredingen tegen de taalwetgeving tijdens de gemeenteraadszitting van Voeren op 24 september van het vorige jaar, kan worden afgeleid dat die zittingen blijkbaar niet systematisch worden gevolgd door de arrondissementscommissaris.

Kan de minister dat bevestigen ?

Was dit voorheen wel het geval ?

Antwoord

De adjunct-arrondissementscommissaris woont systematisch de vergaderingen van de gemeenteraad bij en rapporteert hierover aan de gouverneur van de provincie Limburg.

Vraag nr. 47
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 55
van 18 januari 1999
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 1121

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 20
van 21 oktober 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Decreet kunstwerken in openbare gebouwen – Toepassing

In 1996 vroeg ik de verschillende ministers naar de toepassing van de decreten met betrekking tot integratie van kunstwerken in openbare gebouwen. De individuele administraties van de ministers zijn verantwoordelijk voor het toezicht. Zoals blijkt uit het antwoord van 1996, rapporteerden slechts weinig administraties over de resultaten aan de administratie Kunst, zoals gevraagd door een ministeriële omzendbrief (*gecoördineerd antwoord van minister Luc Martens op schriftelijke vraag van 2 juli*

1996 gesteld aan alle ministers van de Vlaamse regering, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 31 oktober 1996, blz. 244 e.v – red.).

Op 25 september laatstleden stelde ik daarover opnieuw schriftelijke vragen aan een aantal ministers.

Intussen verneem ik dat de minister bevoegd is om terzake gecoördineerd te antwoorden.

Mag ik dan ook vragen, verwijzende naar de respectieve vraagstellingen in bedoelde schriftelijke vragen, mij een gecoördineerd antwoord te willen verstrekken ?

N.B. Als **bijlage** de schriftelijke vragen van 25 september laatstleden aan de minister-president, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie en aan de Vlaamse ministers van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, van Leefmilieu en Tewerkstelling, van Onderwijs en Ambtenarenzaken, van Economie, KMO, Landbouw en Media, en van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Aanvullend antwoord

In opdracht van de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken heeft de afdeling Universitair Onderwijs (administratie Hoger Onderwijs) als toezichthoudende overheid de Vlaamse universiteiten en het Universitair Ziekenhuis Gent (UZ Gent) uitdrukkelijk gewezen op de verplichting die in het bovengenoemd decreet aan hun instellingen wordt opgelegd, en gevraagd om een verslag te bezorgen omtrent de realisaties die sinds 1986 werden uitgevoerd.

Hierna volgt een overzicht van de verschillende reacties en de resultaten.

Katholieke Universiteit Leuven

De Katholieke Universiteit Leuven wijst in haar antwoord op het ruime aanbod van kunstwerken dat terug te vinden is in en rond de verschillende faculteitsgebouwen van de universiteit.

De universiteit heeft een uitgebreide geactualiseerde inventaris van de geïntegreerde monumentale kunstwerken en kunstensembles in en om de gebouwen van de universiteit opgemaakt. De inventaris bevat een zeer gedetailleerde beschrijving van de verschillende werken per faculteit met data.

Katholieke Universiteit Brussel

De Katholieke Universiteit Brussel heeft sinds 1986 geen bouw- of verbouwingswerken ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap gerealiseerd.

Niettemin is de KU Brussel wel gevoelig voor kunstwerken en werden er sinds 1981 voor een bedrag van 3.031.610 frank aan kunstwerken aangekocht. Deze werden in de gebouwen geïntegreerd.

Limburgs Universitair Centrum

Het Limburgs Universitair Centrum heeft in de voorbije jaren, onder meer met EFRO-steun (Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling) ruim geïnvesteerd in twee onderzoekscomplexen. Het LUC verschuilt zich achter het ontbreken van financiële ruimte om te investeren in geïntegreerde kunstwerken.

Bij wijze van mecenaat werd het expertisecentrum Digitale Media verfraaid met een kunstwerk van de hand van Peter Beyls (waarde 140.000 frank).

In het hoofdgebouw van het LUC werden diverse kunstwerken in bruikleen gegeven door de Vlaamse Gemeenschap en de provincie Limburg, die permanent worden tentoongesteld. De verzekerde waarde van deze kunstwerken bedraagt 750.000 frank.

Het LUC merkt op dat vanwege het "open karakter" van de campus het, zeker in de studentgerichte ruimten, zo goed als onmogelijk zou zijn om kunstwerken op een behoorlijke wijze te beheren.

Vrije Universiteit Brussel

De VUB wijst vooreerst op de schaarste van de huidige overheidsmiddelen voor investeringen, die amper een normaal onderhoud van de gebouwen en installaties toelaten.

De VUB heeft dan ook een dubbele keuze gemaakt. Enerzijds wordt er gewerkt met architecten waarvan het bouwwerk en hun architectuurvisie op zich tot het kunstpatrimonium kunnen behoren (onder meer het administratiegebouw van de architect Braem). Anderzijds bouwt zij een ruime eigen kunstcollectie uit die permanent in de gebouwen en lokalen wordt tentoongesteld. Deze collectie wordt elk jaar uitgebreid en betekent een indirecte steun naar zowel jonge als gevestigde kunstenaars.

Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen

De Ufsia heeft sinds het van kracht worden van het bedoelde decreet geen gebouwen opgericht of belangrijke verbouwingen uitgevoerd die geheel of gedeeltelijk werden gefinancierd lastens de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Universitair Centrum Antwerpen

De toepassing van voormeld decreet beperkt zich voor het RUCA tot een nieuw gebouw, opgetrokken in de loop van 1993/1994 ten behoeve van de faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen.

De volgende kunstwerken werden geïntegreerd in het gebouw (d.w.z. is ingemetseld in de muren) :

- "Zoek de zeven" van de kunstenaars Hugo Claus en Pierre Alechinsky – verzekerde waarde : 5.750.000 frank;
- "Escalade sans escalier" van Pierre Alechinsky – verzekerde waarde : 1.900.000 frank.

De instelling investeerde de voorbije jaren in een globaal project "kunst op de campus" ten gevolge waarvan heden voor een totale verzekerde waarde van 23.184.000 frank kunstwerken aanwezig zijn op de RUCA-campussen.

Universitaire Instelling Antwerpen

De UIA heeft sedert 1986 geen nieuwe bouwprojecten gerealiseerd. De toepassing van het betrokken decreet is derhalve tot op heden binnen de UIA zonder voorwerp geweest.

De UIA wijst niettemin op het intensief programma "kunst op de campus" dat wordt uitgevoerd.

Universiteit Gent

De UG merkt vooreerst op dat de Vlaamse Gemeenschap zelf bouwheer is van de campus in Merelbeke.

Naar de onmiddellijke toekomst wordt de bouw van een studentenverblijf op de campus De Sterre gepland. Aan de architecten werd de opdracht gegeven de voorwaarden te scheppen om een geïntegreerd kunstwerk in het concept mogelijk te maken. Verder staan er twee kleine bijgebouwen op het programma, namelijk voor de vakgroep Textielkunde enerzijds en Subatomaire- en Stralingsfysica anderzijds. Hier zal eveneens een kunstwerk worden geïntegreerd.

Binnen de volgende vijf jaren wordt wel een aantal nieuwe realisaties gepland op het vlak van nieuwbouw, zoals de bouw van nieuwe auditoria. In deze projecten zullen kunstwerken worden geïntegreerd.

Universitair Ziekenhuis Gent

De nieuwbouwwerken op de campus UZ Gent zullen vermoedelijk in gebruik worden genomen in het jaar 2000.

Integratie van kunst in deze gebouwen is bijgevolg nog in voorbereiding door de public-relationsafdeling. Sinds 1986 is geen belangrijke nieuwbouw gerealiseerd op de campus. Bij enkele renovaties van bestaande afdelingen werden geen kunstwerken geïntegreerd. Het UZ Gent zal bij de ingebruikname – zomer 2000 – het concrete resultaat meedelen.

DIGO

De Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs hanteert hetzelfde standpunt als de ARGO (Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs), namelijk dat schoolgebouwen niet onder de toepassing van dit decreet vallen vermits zij niet als dusdanig openstaan voor het grote publiek.

De administratie van de DIGO houdt geen lijst bij van kunstwerken die worden uitgevoerd in het kader van bouwwerken gesubsidieerd door de DIGO.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 60
van 4 januari 1999
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE**

Studie gesubsidieerd podiumaanbod – Brussel

In het degelijke rapport over het gesubsidieerde podiumgebeuren in Vlaanderen "Cultuurspreiding in Vlaanderen" (een studie over het gesubsidieerde podiumgebeuren in de reeks Cultuurstudies nr. 6 van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap) lezen we dat voor de studie de onderzoekers zich wat Brussel (= 19 gemeenten) betreft, hebben beperkt tot het gesubsidieerde aanbod van de Vlaamse Gemeenschap.

De initiatieven in Brussel gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de federale overheid kwamen niet aan bod. Zoals de onderzoekers terecht stellen : "betekent dit concreet dat het aanbod in Brussel uiteraard groter is dan het blijkt" (blz. 20).

1. Aangezien de VGC een bij uitstek intermediair niveau is vergelijkbaar met de provinciebesturen, die wel bij de studie werden betrokken, en de VGC een ondergeschikt bestuur is van de Vlaamse regering, vraag ik me af waarom het aanbod gesubsidieerd door de VGC niet in het onderzoek werd verrekend ?
2. Welk podiumaanbod in Brussel wordt gesubsidieerd door de VGC ?
3. Welke zijn de redenen waarom de door de federale overheid gesubsidieerde initiatieven van podiumaanbod niet werden opgenomen in het onderzoek ?
4. Welke podiumaanbod in Brussel wordt gesubsidieerd door de federale overheid ?
5. Zijn er plannen om het gesubsidieerd podiumgebeuren in Brussel volledig in kaart te brengen ?

Antwoord

1. Ik bevestig dat in de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger genoemde studie het gedeelte van het aanbod dat uitsluitend door de VGC werd gesubsidieerd, niet is opgenomen.

Hierbij moet ik wel opmerken dat, voorzover de bedoelde manifestaties plaatsvonden in een door de Vlaamse Gemeenschap erkend cultureel centrum, gemeenschapscentrum of kunstencentrum, en voorzover het gezelschappen of projectgezelschappen betreft die mede worden gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap, het aanbod dat wordt gesubsidieerd door de VGC wel degelijk in de studie is opgenomen.

Uit het bovenstaande volgt dat de kans gering is dat de door de VGC gesubsidieerde podiumactiviteiten niet reeds via de voornoemde organisaties in de studie werden verrekend.

2. Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de VGC.

3. De studie bestudeert voornamelijk het aanbod en de spreiding zoals gerealiseerd via mijn beleid als Vlaams minister van Cultuur.

4. Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid.

5. Ik heb recentelijk een stuurgroep opgericht voor het opmaken van een nieuw memorandum "Een visie op Brussel Theaterstad". De redactie gebeurt door het Vlaams Theaterinstituut.

De volgende Vlaamse regering zal hierdoor in de mogelijkheid worden gesteld het beleid te oriënteren aan de hand van dit memorandum, alsook aan de hand van de reeds door de Vlaamse volksvertegenwoordiger genoemde wetenschappelijk studiemateriaal omtrent aanbod en spreiding.

Vraag nr. 61 van 4 januari 1999 van de heer JACKY MAES

Symfonieorkest van Vlaanderen – Erkenning

De Beoordelingscommissie Muziek heeft geadviseerd om het Symfonieorkest van Vlaanderen niet te erkennen.

Deze beslissing heeft desastreuze gevolgen voor dit orkest. Blijkbaar heeft de commissie geoordeeld vanuit een aantal vooroordelen en niet vanuit een werkelijke kennis van de recente werking en de prestaties van het orkest. Dit orkest is namelijk de kinderschoenen ontgroeid en is er na enkele moeilijke jaren in geslaagd om de kwaliteit te verhogen, zodat het gerust naast andere symfonische orkesten in binnen- en buitenland kan staan.

Door de niet-erkenning maakt de commissie de uitbouw van een artistiek volwaardig en bestendig symfonieorkest onmogelijk, aangezien hiervoor een aanzienlijk budget vereist is.

Het Symfonieorkest van Vlaanderen neemt een belangrijke plaats in in zijn eigen regio omdat het zorgt voor de broodnodige spreiding van klassieke muziek. Bovendien bespeelt het steeds meer de podia buiten die regio, in binnen- en buitenland.

Argumenten zoals het gebrek aan degelijke concertzalen en het feit dat het soms dezelfde werken uitvoert als andere orkesten, houden dus geen steek. De muziekcultuur van Vlaanderen kan niet

gediend zijn met dergelijke onoordeelkundige adviezen.

1. Gaat de minister akkoord met de standpunten van het voorlopig advies van de Beoordelingscommissie Muziek ?
2. Waarom wordt bij de Beoordelingscommissie Muziek geen nieuw advies ingewonnen dat gebaseerd is op actuele feiten en niet op vooringenomen opinies ?

Antwoord

In uitvoering van het Muziekdecreet van 31 maart 1998 besliste de Vlaamse regering op 26 januari laatstleden over het verlenen van erkenningen en het toekennen van vierjarige financieringsbudgetten aan die muziekverenigingen die daartoe een ontvankelijke aanvraag hadden ingediend. De verleende erkenningen en de toegekende financieringsbudgetten gelden voor de eerste vierjarige erkennings- en subsidiëringsperiode, die startte op 1 januari laatstleden en eindigt op 31 december 2002.

Het Symfonieorkest van Vlaanderen werd niet erkend. Die negatieve beslissing was gegrond op de negatieve adviezen van de administratie en van de Beoordelingscommissie Muziek.

De Beoordelingscommissie Muziek beoordeelde het artistiek en financieel beleidsplan dat door het Symfonieorkest van Vlaanderen werd ingediend, aan de hand van de artistieke erkenningsvoorwaarden bepaald in het Muziekdecreet.

In dit artistiek en financieel beleidsplan had het Symfonieorkest van Vlaanderen zijn artistieke en zakelijke beleidsvisie voor de volgende vier jaar (1999-2002) toegelicht en zijn artistieke, organisatorische en financiële planning voor diezelfde periode uiteengezet.

Volgens dit beleidsplan had het Symfonieorkest van Vlaanderen de ambitie om zowel nationaal als internationaal uit te groeien tot een eersterangs symfonieorkest. Om dit te kunnen realiseren, zou het orkest zijn vaste kern uitbreiden tot 62 musici die met het orkest zouden zijn verbonden door een jaarcontract. Tevens zou het aantal concerten en de geografische spreiding ervan verder worden uitgebouwd.

Aan de Vlaamse Gemeenschap werd gevraagd om de verdere groei van het orkest te ondersteunen

met een jaarlijkse subsidie van ongeveer 50 miljoen.

De Beoordelingscommissie Muziek stelde terecht vast dat het orkest zich artistiek positioneerde naast de andere symfonische orkesten die in Vlaanderen het symfonisch repertoire uitvoeren. Dit bleek ook uit de meegeedeelde artistieke planning, waarin het grote repertoire voor symfonieorkest ruim aan bod kwam.

Op dit ogenblik wordt dit segment van het muzieklandschap in Vlaanderen reeds in belangrijke mate ingevuld door een zestal andere symfonische orkesten, naast het Symfonieorkest van Vlaanderen.

In eerste instantie gaat het hier om het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Vlaanderen, het Vlaams Radio-orkest (het voormalig VRT-Filharmonisch Orkest) en het Symfonisch Orkest van de Vlaamse Opera. De Vlaamse Gemeenschap is met die drie orkesten structureel verbonden en ondersteunt hen nominatief. Naast voormelde drie orkesten moet ook melding worden gemaakt van de beide biculturele symfonische orkesten, het Nationaal Orkest van België en het Symfonieorkest van de Munt, die beide structureel door de federale overheid worden ondersteund en die beide ook geregeld concerten in Brussel en in de rest van Vlaanderen. Ten slotte moet ook worden verwezen naar het Filharmonisch Jeugdorkest van Vlaanderen, dat jaarlijks een tien à vijftien symfonische concerten in Vlaanderen uitvoert.

De Beoordelingscommissie Muziek stelde verder vast dat op het ogenblik dat zij haar artistieke adviezen formuleerde, de artistieke kwaliteit van het Symfonieorkest van Vlaanderen slechts erg matig was. Dit standpunt was gebaseerd zowel op concertervaringen uit het verleden, als op zeer recente prospectie.

Meer bepaald hadden enkele daartoe gedelegeerde leden van de Beoordelingscommissie het orkest beluisterd tijdens concerten in de loop van de maanden november en december. Er werd vastgesteld dat het orkest problemen had onder meer met samenspel, klankkleur, intonatie en artistieke visie in het algemeen.

Meer fundamenteel stelde de Beoordelingscommissie vragen bij de toekomstige positie van dit orkest binnen het symfonische segment van het muzieklandschap in Vlaanderen. Daarbij heeft de commissie rekening gehouden met de beleidsmatige keuzes die het Vlaamse muziekbeleid in het – soms zeer recente – verleden heeft gemaakt.

Immers, het beleid heeft aan drie symfonische orkesten reeds een vaste plaats binnen dit Vlaamse muzieklandschap toegewezen, meer bepaald aan de drie nominatief gesubsidieerde symfonische orkesten : het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Vlaanderen, het Vlaams Radio-orkest en het Symfonisch Orkest van de Vlaamse Opera.

Ik verwijs terzake onder meer naar de bespreking eind 1997 van het ontwerp van decreet tot machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de VZW "Vlaams Omroep-orkest en Kamerkoor".

Hierbij mag ook niet uit het oog worden verloren dat het Vlaams Radio-orkest, dat de opdracht heeft gekregen om het Vlaamse symfonische repertoire en het twintigste eeuwse symfonische repertoire te ontsluiten en te promoten, zich op dit ogenblik nog in een overgangsfase bevindt.

Op grond van alle voormelde elementen stelde de Beoordelingscommissie Muziek dan ook de volgende fundamentele vragen : is er in het Vlaamse muzieklandschap nog plaats voor een vierde volwaardig symfonisch orkest naast de drie bestaande volwaardige (en structureel ondersteunde) symfonische orkesten en/of is er in het Vlaamse muzieklandschap een zinvolle plaats voor een structureel (en met een belangrijk bedrag) gesubsidieerd "tweedetrangs" symfonisch orkest ?

De commissie was van mening dat beide vragen negatief moesten worden beantwoord en adviseerde dan ook om het Symfonieorkest van Vlaanderen niet te erkennen.

Dit advies hield dus rekening met de erkenningsvoorwaarden "originaliteit van de geplande programmering/artistische lijn", onder meer ten aanzien van andere symfonische orkesten, en "het streven naar een zinvolle spreiding en/of publiekswerving".

In ondergeschikte orde had de Beoordelingscommissie ook een bedenking geformuleerd met betrekking tot de geschiktheid van enkele zalen waarin het Symfonieorkest van Vlaanderen concerteerde. Meer bepaald was de commissie van oordeel dat die zalen onvoldoende geschikt waren (qua akoestiek en/of podiumruimte) voor het uitvoeren van symfonische concerten.

In het Muziekdecreet werd dit criterium ook uitdrukkelijk opgenomen. In artikel 4, § 4 wordt namelijk verwezen naar "de keuze van de lokaliteit waar de activiteiten plaatshebben, met bijzondere

aandacht voor de geschiktheid en de capaciteit ervan".

De administratie had het organisatorisch en zakelijk beleid van het orkest positief beoordeeld, maar heeft zich in haar definitief advies met betrekking tot het al dan niet erkennen van het Symfonieorkest van Vlaanderen aangesloten bij het – in dit beleidsdomein logischerwijze prioritair – artistieke advies van de Beoordelingscommissie.

Ik heb geen enkele reden om te twifelen aan de integriteit, de onafhankelijkheid, de bekwaamheid of de oordeelkunde van de leden van de Beoordelingscommissie. De verstrekte adviezen waren telkenmale voldoende en overtuigend gemotiveerd en er werd nauwgezet rekening gehouden met de bepalingen van het Muziekdecreet.

Om die redenen heb ik aan de Vlaamse regering voorgesteld om de adviezen van de Beoordelingscommissie Muziek en van de administratie met betrekking tot het al dan niet verlenen van een erkenning, wat volgens het Muziekdecreet een kwaliteitslabel is, te volgen.

De Vlaamse regering heeft dit standpunt ook onderschreven.

Ik vestig de aandacht op het feit dat alle adviezen van de Beoordelingscommissie Muziek bij consensus werden geformuleerd. Het advies is dan ook een resultante van de kennis, de ervaring en de meningen van alle leden van de commissie. Dit leidde tot genuanceerde en feitelijk goed onderbouwde adviezen na grondige kennisname van de ingediende bezwaarschriften. De subjectieve ervaring van één lid was dus nooit doorslaggevend.

Overgangsmaatregel

De Vlaamse regering heeft, samen met haar beslissing van 26 januari laatstleden inzake de eerste erkenningen en structurele subsidies, tegelijkertijd de minister van Cultuur gemachtigd tot het uitwerken van een overgangsmaatregel voor de orkesten en ensembles die geen erkenning kregen, maar die gedurende verscheidene jaren een substantiële subsidie ontvingen vanwege de Vlaamse Gemeenschap; In concreto gaat het hier om het ensemble I Fiamminghi en het Symfonieorkest van Vlaanderen.

Deze overgangsmaatregel zal erop gericht zijn deze orkesten alsnog een kans te geven op heroriëntatie/herpositionering en kwaliteitsverbetering. Gesprekken hierover zijn aan de gang met de

orkesten zelf en de Beoordelingscommissie Muziek.

Vraag nr. 62
van 7 januari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Bijzondere jeugdbijstand – Oost-Vlaanderen

1. Kan de minister meedelen hoeveel erkende voorzieningen voor bijzondere jeugdbijstand er zijn in Oost-Vlaanderen in 1998, eventueel opgesplitst per arrondissement ?

2. Hoeveel financiële middelen werden voor deze voorzieningen vrijgemaakt in 1998 en hoeveel zal worden vrijgemaakt in 1999 ? Kunnen deze bedragen worden opgesplitst per arrondissement ?

3. Hoeveel jongeren kunnen in deze instellingen terecht en hoeveel plaatsen worden effectief benut ?

Antwoord

1. Het *aantal erkende voorzieningen* voor bijzondere jeugdbijstand in Oost-Vlaanderen in 1998 is opgenomen in onderstaande tabel.

	Cat. 1	Cat. 2	Cat. 3	Cat. 4	Cat. 5	Cat. 6	Cat. 7	Totaal
Aalst	4	0	0	2	2	0	1	9
Dendermonde	3	0	1	1	1	0	0	6
Gent-Eeklo	8	1	3	4	4	1	3	24
Oudenaarde	6	0	0	1	1	0	0	8
Sint-Niklaas	3	0	0	2	1	0	0	6
Oost-Vlaanderen	24	1	4	10	9	1	4	53

Legende :

cat. = categorie van erkenning
 cat. 1 begeleidingstehuizen
 cat. 2 gezinstehuizen
 cat. 3 onthaal-, oriëntatie- en observatiecentra
 cat. 4 dagcentra
 cat. 5 thuisbegeleidingsdiensten
 cat. 6 diensten voor begeleid zelfstandig wonen
 cat. 7 diensten voor pleegzorg

2. Onderstaande tabel geeft een overzicht van de *subsidies* in miljoenen die in 1998 aan de erkende voorzieningen voor bijzondere jeugdbijstand in Oost-Vlaanderen, per categorie en per arrondissement, werden toegekend.

	Cat. 1	Cat. 2	Cat. 3	Cat. 4	Cat. 5	Cat. 6	Cat. 7	Totaal
Aalst	191,8	0,0	0,0	19,8	15,3	0,0	22,4	249,3
Dendermonde	142,8	0,0	32,3	8,1	8,1	0,0	0,0	191,3
Gent-Eeklo	400,4	4,5	81,7	56,7	45,0	14,4	96,0	698,7
Oudenaarde	211,4	0,0	0,0	9,0	8,1	0,0	0,0	228,5
Sint-Niklaas	99,4	0,0	0,0	18,0	12,6	0,0	0,0	130,0
Oost-Vlaanderen	1.045,8	4,5	114,0	111,6	89,1	14,4	118,4	1.497,8

Het subsidieniveau van 1998 zal, naast de budgettaire effecten van eventuele wijzigingen van erkenningen, in 1999 worden verhoogd met :

- de middelen tot financiering van de sociale programmatie (anciënniteit) : ongeveer 8 miljoen ;
- de subsidiëring van de toezeggingen in het kader van de "social-profit", namelijk 31 mil-

joen voor uitbreiding van de personeelsformaties met het oog op de intensivering van de gezinsbegeleiding en 3,5 miljoen voor de oplossing van de anomalieën.

3. Onderstaande tabel geeft een overzicht van de erkende capaciteit, per categorie en per arrondissement, en van de effectieve bezettingsgraad.

	Cat. 1	Cat. 2	Cat. 3	Cat. 4	Cat. 5	Cat. 6	Cat. 7	Totaal
Aalst	137	0	0	22	34	0	70 *	263
Dendermonde	102	0	17	9	18	0	0 *	146
Gent-Eeklo	286	5	43	63	100	32	300 *	829
Oudenaarde	151	0	0	10	18	0	0 *	179
Sint-Niklaas	71	0	0	20	28	0	0 *	119
Oost-Vlaanderen	747	5	60	124	198	32	370 *	1.536
Effectieve bezetting	92 %	100 %	86 %	88 %	95 %	82 %	100 %	

* Dit is geen erkende capaciteit maar het aantal begeleidingen die de diensten voor pleegzorg effectief verzorgen. De diensten voor pleegzorg worden niet erkend voor een maximale capaciteit.

Vraag nr. 63
van 7 januari 1999
van mevrouw SONJA BECQ

Buitenschoolse kinderopvang – Evaluatie

Sinds enige tijd is het decreet buitenschoolse kinderopvang van toepassing om de initiatieven voor buitenschoolse opvang (IBO) verder kwalitatief uit te bouwen. In dat raam is bepaald dat Kind en Gezin uiteindelijk na het gemeentelijk overleg en de beslissing van de gemeenteraad zijn goed- of afkeuring verleent aan het project.

Zowel gemeentelijke als privé-initiatieven zijn mogelijk, evenals de opvang in schoollokalen wanneer geen andere locatie beschikbaar of haalbaar is.

Daarnaast werd ook de verplichting ingevoerd om melding te maken van opvanginitiatieven (besluit van 11 juni 1997).

1. Hoeveel initiatieven buitenschoolse kinderopvang zijn er sinds het decreet goedgekeurd ? Waar zijn zij gesitueerd ? Met hoeveel personeelsleden werken zij en hoeveel kinderen worden er opgevangen ?

2. Hoeveel nieuwe initiatieven maken daar deel van uit ?

Om hoeveel privé- en hoeveel openbare initiatieven (gemeente of OCMW) gaat het ?

Zijn er dossiers waar het advies van Kind en Gezin ingaat tegen het advies van het lokaal overleg en van de gemeenteraad ?

Zijn er reeds initiatieven goedgekeurd waarbij de opvang van de kinderen (o.m.) plaatsvindt in schoollokalen ? Wat was in dat geval de motivatie van het lokaal overleg en van de gemeenteraad ? En wat was het advies van Kind en Gezin ?

3. Met het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten (FCUD) is de afspraak gemaakt dat rekening wordt gehouden met het advies van Kind en Gezin.

In welke mate gebeurt dit effectief in de praktijk ?

Kan de minister medelen of alle door Kind en Gezin positief geadviseerde initiatieven daadwerkelijk door het FCUD worden gefinancierd ?

Indien niet, graag een overzicht van enerzijds de goedgekeurde en anderzijds de niet-goedgekeurde initiatieven met de motivatie.

4. De financiering van het personeel is afhankelijk van de goedkeuring van het bevoegde subregionaal tewerkstellingscomité (STC).

In welke mate is dit laatste gebonden door het advies van het lokaal overleg en/of van Kind en Gezin? Zijn er beslissingen waarbij het STC ingaat tegen de voorstellen van het lokaal overleg?

5. Op welke wijze werd informatie opgezet met betrekking tot de meldingsplicht? Hoeveel én welke initiatieven gingen hierop reeds in?

Antwoord

Door het formuleren van vijf concrete vragen peilt de vraagsteller naar de stand van zaken met betrekking tot de invoering van de nieuwe regelgeving buitenschoolse kinderopvang. Met name de situatie op het terrein wordt bevraagd.

Vooraleer ik inga op de vijf vragen, wil ik toch even herinneren aan het feit dat de regelgeving voor de buitenschoolse-kinderopvangsector niet wordt bepaald door een decreet zoals de vraagsteller stelt, maar door een geheel van besluiten van de Vlaamse regering die het meersporenbeleid vormgeven. Het is niet toevallig dat geen decreet is opgesteld. Het was nu reeds een heksentoer om de verschillende opvangvormen die de functie buitenschoolse opvang vervullen, te vatten binnen een concept en dat te vertalen naar de regelgeving van de verschillende deelsectoren. Eén overkoepelend decreet was onmogelijk.

Aanvullend bij de cijfers die in wat volgt worden opgegeven, wil ik ook vermelden, ook al wordt daar niet expliciet naar gevraagd, dat het lokale overleg momenteel in 216 Vlaamse gemeenten (= 70 % !) is opgestart. Dit betekent dat de optie om te werken met een beleidsplan dat op maat van de plaatselijke situatie richting geeft aan het buitenschoolse opvangaanbod, aanslaat. Het ziet ernaar uit dat tegen eind dit jaar de overgrote meerderheid van Vlaamse gemeenten zich inschrijft in het concept dat steunt op de pijlers meersporenbeleid, lokaal overleg en opvangkwaliteit.

In wat volgt, ga ik in op de vijf concrete vragen. Ik voeg daarbij de antwoorden op de eerste twee vragen samen.

- 1 en 2. Het in toepassing brengen van de nieuwe regelgeving betekent niet alleen dat er nieuwe initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang worden gegenereerd. Een belangrijke opdracht voor de daartoe bevoegde instantie Kind en Gezin is ook de bestaande projecten in de nieuwe regelgeving in te passen. Deze inpassingsoperatie, waarbij 113 IBO's moeten worden erkend, is nog volop aan de gang. De betrachting daarbij is de continuïteit van de opvang te verzekeren en tegelijkertijd de kwaliteit te verhogen door het toepassen, met respect voor de bestaande realiteit uiteraard, van de nieuwe erkenningsvoorwaarden.

Naast de behandeling van de dossiers van de 113 bestaande IBO's zijn er de voorbije maanden ook 11 nieuwe IBO's erkend. Er zullen er ongetwijfeld op korte termijn nog heel wat volgen naarmate het lokale overleg in de verschillende gemeenten de beleidsplannen verder finaliseert. Als **bijlage** gaat een lijst per provincie, met opgave van het organiserend bestuur en de capaciteit. Als de capaciteit nog niet is bepaald, dan is dat omdat de stand van het erkenningsdossier dat op vandaag niet toelaat.

Voor cijfers over het aantal personeelsleden dat in deze initiatieven werkzaam is, ben ik afhankelijk van de minister van Tewerkstelling, die de weerwerkers toekent. Uit recente informatie die ik heb opgevraagd, blijkt dat het in het totaal gaat om ongeveer 600 voltijdse equivalenten. Daarnaast zijn er een aantal initiatieven die enkel met FCUD-personeel werken. Kind en Gezin is bezig met het in kaart brengen van dit personeelsbestand. Pas nadat alle erkenningen zullen zijn beslist, kan per dossier de exacte tewerkstelling worden bepaald.

De IBO's hebben een gezamenlijke capaciteit van een goede 10.000 plaatsen. Dit betekent dat ongeveer 40.000 kinderen van dit aanbod gebruikmaken omdat een plaats door gemiddeld 4 verschillende kinderen wordt ingevuld.

Van de initiatieven voor buitenschoolse opvang zijn er 82 gemeentelijke, 19 die worden georganiseerd door een OCMW en 23 die worden georganiseerd door VZW's.

Tot hiertoe zijn er nog geen dossiers waarin Kind en Gezin een beslissing heeft genomen die ingaat tegen de opties van het lokale beleidsplan dat is goedgekeurd door de gemeenteraad.

Er zijn initiatieven erkend die kinderen opvangen in schoolse locaties. Ik wil in dit verband opmerken dat het gaat om een beperkt aantal voorzieningen, waarvan de overgrote meerderheid bovendien reeds werkte vóór de nieuwe regelgeving er was. Het is, en ik wil dat beklemtonen, dus niet zo dat de nieuwe regelgeving de poort openzet voor een lichtvaardig erkennen van schoolse locaties.

Het is trouwens bijzonder moeilijk om het juiste aantal initiatieven op te geven dat werkt met schoolse locaties.

In de eerste plaats is het zo dat soms enkel tijdens het schooljaar wordt gewerkt met schoolse locaties, terwijl in de vakantieperiodes een centrale opvang wordt georganiseerd. Het is ook zo dat het definiëren van een schoolse locatie geen evidentie is. In Limburg bijvoorbeeld, waar er een vrij lange voorgeschiedenis is – Limburg was voor de buitenschoolse opvang een proefprovincie – zijn er een aantal locaties waarvan de organiserende besturen niet aanvaardden dat ze worden betiteld als schoolse. Zij hebben in opdracht van het FCUD en de regionale promotor PCBO (Provinciale Commissie Buitenschoolse Opvang) gezorgd voor onder meer een aparte ingang en een strikte scheiding tussen de schoolse activiteiten en de buitenschoolse opvang. Officieel staan deze locaties nu niet langer gecatalogeerd als schoolse locaties.

Globaal kan ik aangeven dat voor heel Vlaanderen het aantal erkende projecten in schoolse locaties kan worden geraamd op een twintigtal. Daarvan zijn er slechts 3 die dateren van na de nieuwe regelgeving. Voor deze 3 is er toegezien op een specifieke argumentatie vanuit het lokale overleg. Daarbij ging het meestal om organisatorische aspecten en elementen zoals afstand, vervoersproblemen en efficiënt gebruik van lokalen.

Bij de erkenning heeft Kind en Gezin er nauwgezet op toegezien dat lokalen voor de buitenschoolse kinderopvang beantwoorden aan de erkenningsvereisten uit het besluit van de Vlaamse regering. Dat heeft betekend dat zeker twee van de drie dossiers aanvankelijk niet volledig konden worden goedgekeurd. Pas na ernstige bijsturing op het vlak van de infrastructuur is de erkenning toegekend. Ik wil daarmee nogmaals aangeven dat ernstig wordt gewaakt over de kwaliteit van de buitenschoolse opvang, ook wanneer daar schoolse locaties bij betrokken zijn.

3. Het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten vraagt systematisch het advies aan Kind en Gezin voor projecten die bij hen worden ingediend. Kind en Gezin formuleert dat advies, dat wordt opgenomen in de dossierbehandeling door het FCUD.

Kenmerkend voor het FCUD blijft natuurlijk de financiële problematiek. Daardoor is het niet evident dat alle ingediende dossiers ook worden gefinancierd. Terzake kan ik wel aangeven dat er een belangrijke kentering is gerealiseerd. Mede door mijn herhaald aandringen is sinds december opnieuw een begin gemaakt met het gunstig beslissen van Vlaamse dossiers door het FCUD.

In december en januari zijn op die manier 18 dossiers goedgekeurd, voor ongeveer 20 miljoen. Dit brengt de verdeling van het FCUD-geld momenteel op een goede 40 % voor Vlaanderen, 60 % voor Wallonië. Het spreekt vanzelf dat ik dit spoor verder opvolg en erop zal toezien dat de ongelijke verdeling verder wordt rechtgetrokken.

Problematisch is wel dat, binnen de administratieve behandeling van de dossiers, het FCUD, naast het positieve advies van Kind en Gezin en zelfs bovenop het advies van het lokale overleg in het beleidsplan, bijkomende administratieve en inhoudelijke vereisten oplegt. Het FCUD vraagt nog steeds conventies met de scholen, met opgave van een aantal zeer gedetailleerde gegevens. In dit verband weet ik dat Kind en Gezin in overleg treedt met het FCUD om een regeling uit te werken die de Vlaamse bevoegdheid terzake respecteert en die administratief efficiënt en zinvol is.

Ik zal niet nalaten de Commissie op de hoogte te houden van het verdere verloop van dit dossier.

4. Het subregionaal tewerkstellingscomité formuleert een advies voor de administratie Tewerkstelling, zodat de minister van Tewerkstelling, de heer Theo Kelchtermans, zijn beslissing met betrekking tot de toekenning van weerwerkers daarop kan enten. Het STC formuleert ook een advies voor het FCUD. Deze beide adviezen staan los van het erkenningsgebeuren bij Kind en Gezin.

Er is in dit verband nog geen STC-advies geweest dat tegenstrijdig is met een beslissing van Kind en Gezin.

5. In 1997 al zijn alle scholen aangeschreven met betrekking tot de meldingsplicht. Er is recentelijk een eerste overzicht gemaakt van de situatie. Momenteel hebben 2.376 basisscholen hun structurele opvangactiviteiten gemeld.

Als **bijlage** gaat een cijfermatig overzicht per provincie en per net. Deze cijfers zullen binnenkort worden overlegd met de drie onderwijskoepels. Aansluitend daarbij zal evenwel aan de niet-gemelde scholen een herinnering worden gestuurd.

De respons tot hiertoe kan als goed worden bestempeld. Het is immers niet zo dat elke basisschool een gestructureerd buitenschools opvangaanbod heeft.

Ik wil, aansluitend bij het antwoord op de vragen, tot besluit enkele overwegingen formuleren :

- de nieuwe regelgeving vindt zijn weg in het lokale overleggebeuren. Het denkwerk op maat van de plaatselijke situatie is de motor van de buitenschoolse opvangdynamiek die vandaag in Vlaanderen wordt ontwikkeld ;
- de leefbaarheid en de kwaliteit van de initiatieven voor buitenschoolse opvang worden versterkt door de inpassing ervan in een door Kind en Gezin erkend kader ;
- het meersporenbeleid slaat aan. Naast bestaande IBO's die uitbreiden en nieuwe die worden opgericht, hebben een dertigtal kinderdagverblijven een apart aanbod aan buitenschoolse opvang uitgebouwd.

Ook opvanggezinnen vangen nogal wat kinderen tot twaalf jaar op. In de scholen wordt de opvang meer gestructureerd. Speelpleinwerking en sportactiviteiten schrijven zich in de plaatselijke beleidsplanning in ;

- het FCUD blijft het buitenschoolse zorgenkind. Toch is ook op dat vlak een kentering merkbaar.

Politieke waakzaamheid en standvastigheid moeten een verdere rechtzetting van wat ontspoorde mogelijk maken.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 64
van 7 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK**

Nederlands – Engelse termen

Jobfinder, Graphital Business Center, Flanders Multimedia Valley, Flanders Language Valley, Duke of Flanders, de Flanders European Christmas Horse Show, Flanders Grand Prix Swimming : het houdt niet op.

Ik vraag mij af of de minister die de luister van de taal onder zijn bevoegdheid heeft, vindt dat alle "Flanders" zo maar moet worden geslikt. Een initiatief om op redelijke wijze met Engelse terminologie om te gaan, zeker als het bovendien vaak knutselwerk blijkt te zijn, lijkt mij niet onnodig.

Niet dat er direct een Hoge Raad nodig is om er wat aan te doen. Nederlanders – dikwijls niet het meest voortvarende volk om het Nederlands voor Engelse invloeden te behoeden – hebben bijvoorbeeld recentelijk, naar aanleiding van een initiatief terzake in een Nederlandse kwaliteitskrant, met meer dan 450 inzendingen meer dan 11.000 Nederlandse varianten voor veel gebruikte Engelse termen ingezonden (weliswaar niet allemaal even slaagd).

Kunnen er terzake initiatieven in het vooruitzicht worden gesteld, minstens op het vlak van het brainstormen – excuseer – van het ideespuien daarover ?

Antwoord

Als Vlaams minister bevoegd voor Cultuur en dus ook bevoegd voor de luister van de taal, zie ik erop toe dat in de publicaties van de Vlaamse overheid en in de contacten met het publiek een verzorgde taal wordt gebruikt. Dat impliceert het vermijden van spelfouten, krom taalgebruik, onbegrijpelijke afkortingen en een al te nadrukkelijk Engels taalgebruik.

Anders is het gesteld met de Vlaamse particuliere sector, die meent uit de enge Vlaamse sfeer te moeten treden met internationale Engelstalige naamgevingen. Dit gegeven sluit dan weer aan bij de afkeer van Franstalige naamgevingen.

In het nieuwe Van Dale woordenboek zijn nu veelvuldige vertalingen van Engels jargon en internationale terminologie in het Nederlands opgenomen. Onze Vlaamse kwaliteitskranten hebben tal-

rijke rubrieken waarin Nederlandstalige equivalenten worden aangeprezen en gebruikt. Ook de VRT speelt hierin een belangrijke rol.

Het komt erop aan deze nieuwe terminologie in de Nederlandse taal te integreren. De Vlaamse overheid en het onderwijs moeten hierbij een voorbeeldrol spelen. Dit kan uiteraard niet bij dictaat worden opgelegd aan de particuliere sector. Organisatoren en verenigingen die worden gesubsidieerd door de Vlaamse overheid, dienen zich te houden aan de taalwetgeving. De decreetgever kan hierbij een rol spelen. Het publieke debat kan immers een gedragscode in deze aangelegenheid uitlokken.

Vraag nr. 65
van 7 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Europese Cultuurraad – Opzet

Is het juist dat de Europese ministers van Cultuur in november 1998 hebben ingestemd met het instellen van een onafhankelijke Europese Cultuurraad, om de ingediende voorstellen inzake subsidiëring en ondersteuning van initiatieven vanuit de lidstaten te beoordelen ?

Kan de minister dit bevestigen en meedelen hoe dergelijke onafhankelijke Europese Cultuurraad zou zijn samengesteld, als men tenminste uitgaat van de vanzelfsprekendheid van de Europese culturele verscheidenheid ?

Hoe dit grote gezelschap – als het representatief wil zijn, werkt het door zijn omvang per definitie niet efficiënt – de subsidiariteit in acht moet nemen, is onduidelijk. Tenzij de minister daarvoor de nodige verklaring heeft ?

Antwoord

De Raad Cultuur van de Europese Unie (EU) heeft op 17 november 1998 geen eenparigheid kunnen bereiken over een gemeenschappelijk standpunt betreffende het besluit tot instelling van één enkel programmerings- en financieringsinstrument voor culturele samenwerking (kaderprogramma Cultuur 2000).

Dit programma, dat de periode 2000-2004 zal omvatten, wordt de opvolger van de huidige culturele programma's van de EU : Ariane (dat steun verleent aan samenwerkingsinitiatieven op het vlak

van het lezen en het boek, inclusief het vertalen), Caleidoscoop (dat steun verleent aan culturele evenementen die tussen culturele organisaties uit verschillende lidstaten worden georganiseerd) en Raphaël (dat steun verleent aan acties betreffende het roerend en onroerend cultureel erfgoed).

Ingevolge het Nederlandse standpunt, dat de vaststelling van de begroting van dit meerjarenprogramma koppelde aan de beslissing over de nieuwe financiële vooruitzichten van de EU die zal moeten worden genomen in het kader van de Agenda 2000, zal de medebeslissingsprocedure over dit kaderprogramma pas later dit jaar kunnen worden hervat. Dit wil zeggen dat, als de Raad een gemeenschappelijk standpunt heeft vastgesteld, hij nog een akkoord dient te bereiken met het Europees Parlement over het kaderprogramma.

Ter verduidelijking : de Agenda 2000 is een voorstel van de Europese Commissie dat een overzicht biedt van de algemene perspectieven voor de ontwikkeling van de Europese Unie en haar beleidstakken na de eeuwwisseling. Het document gaat in op de effecten die de uitbreiding op de Unie als geheel zal hebben en op het financieel kader voor de periode 2000-2006. In dit financieel kader is rekening gehouden met het vooruitzicht van een grotere Unie. Over de Agenda 2000 dienen de Raad en het Europees Parlement dit jaar een akkoord te bereiken.

Het ontwerp van gemeenschappelijk standpunt van het kaderprogramma Cultuur 2000 voorziet niet in de instelling van een onafhankelijke Europese Cultuurraad, maar zoals gebruikelijk wel in de instelling van een comité, dat wordt voorgezeten door de Europese Commissie en bestaat uit twee vertegenwoordigers per lidstaat (waarbij voor België een vertegenwoordiger van de Vlaamse Gemeenschap), om de uitvoering van dit programma op te volgen overeenkomstig het besluit van de Raad van 13 juli 1987 tot vaststelling van de voorwaarden die gelden voor de uitoefening van aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden (het zgn. comitologiebesluit).

Zoals gebruikelijk bij de culturele programma's van de Europese Unie kan de Europese Commissie zich ook laten bijstaan door onafhankelijke erkende deskundigen uit de verschillende culturele sectoren, die de Commissie op basis van hun beroepservaring technische bijstand zullen verlenen bij de keuze van de begunstigde projecten. De lidstaten stellen de Commissie daartoe lijsten van deskundigen uit de verschillende culturele sectoren voor.

In een verklaring bij het ontwerp van gemeenschappelijk standpunt betreffende het kaderprogramma Cultuur 2000 heeft de Commissie zich ertoe verbonden om het Europees Parlement een verslag van het advies van de onafhankelijke deskundigen toe te zenden.

Vraag nr. 66
van 8 januari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Paritair subcomité welzijnssector – Vrouwelijke vertegenwoordiging

In het Belgisch Staatsblad van 27 oktober 1998 verscheen het KB (koninklijk besluit) tot benoeming van de leden van het Paritair Subcomité voor de Opvoedings- en Huisvestingsinrichtingen van de Vlaamse Gemeenschap. Voor Vlaanderen is dit Comité enorm belangrijk : het staat borg voor de tewerkstellingsvoorwaarden in de welzijnssector.

Het is één van de sectoren waarin de tewerkstelling van vrouwen zeer hoog is op alle niveaus. Ook in de raden van bestuur zetelen heel wat vrouwen. Daarom is het des te opvallender dat als vertegenwoordigers van de werkgeversorganisaties uitsluitend mannen (negen op negen), werden benoemd, en bij de vertegenwoordigers van de werknemers zeven mannen op negen leden.

Ik veronderstel dat ook de Vlaamse minister bevoegd voor Welzijn zich ergert aan dergelijke seksionvriendelijke benoemingen.

Hoewel de federale minister van Arbeid bevoegd is voor de paritaire comités, had ik de Vlaamse minister bevoegd voor Welzijn hierbij willen vragen in welke mate hij of zijn diensten bij dergelijke voordrachten betrokken zijn.

1. Wordt de minister zelf op een of ander ogenblik betrokken bij de voordracht of benoeming van deze kandidaten ?

Zo ja, waarom houdt hij dan geen rekening met de geest van het decreet voor een gewaarborgde aanwezigheid van mannen en vrouwen ?

Zo neen, waarom wordt de sector dan niet opmerkzaam gemaakt op het belang van een dubbele voordracht (m+v) voor alle sectoren, zeker voor een sector waarin hoofdzakelijk vrouwen werken ?

2. Heeft de minister, die toch bekommerd is om vrouwen en mannen in de welzijnssectoren aan hun trekken te laten komen, dit reeds aangekaart bij de bevoegde federale ministers ? Zo ja, wat was het resultaat ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger doet een aantal vaststellingen inzake de vrouwelijke vertegenwoordiging in beslissingsorganen, die inderdaad te opvallend zijn opdat ze niet zouden worden opgemerkt.

Ze merkt terecht op dat het de federale minister van Arbeid is die bevoegd is voor de paritaire comités. De Vlaamse minister van Welzijn wordt daarbij op geen enkele manier betrokken.

Trouwens, ook de inhoudelijke betrokkenheid van de federale minister van Arbeid op het vlak van de voordrachten tot benoeming van de leden van de paritaire (sub)comités moet worden gerelativeerd. Nadat is uitgemaakt welke organisaties representatief zijn en hoeveel vertegenwoordigers elke organisatie krijgt toebedeeld, worden de leden aangewezen. Het zijn de organisaties zelf die een dubbele lijst voorleggen per mandaat. De organisaties hanteren hierbij, voorzover mij bekend, geen eigen regels op het vlak van man-vrouwvertegenwoordiging. Er zijn evenmin wettelijke verplichtingen, vermits het over mandaten in een beslissingsorgaan gaat. Hiervoor telt de 1/3 gegarandeerde vertegenwoordiging niet, zoals voor adviesorganen.

Het behoort tot de geplogenheden dat de minister de eerste van de lijst kiest. De benoeming gebeurt bij KB.

Vraag nr. 67
van 8 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Beschermde landschap Kemmelberg – Speelbos

Het provinciebestuur van West-Vlaanderen is eigenaar van de bij koninklijk besluit van 24 december 1979 als landschap beschermde Kemmelberg in de West-Vlaamse gemeente Heuvelland. Dit landschap is daarenboven een erkend en planologisch vastgelegd natuurgebied, dat omwille van de heropbouw van zijn natuurwaarden bijna volledig werd afgesloten.

Ingaande op het voorstel van de minister aan de openbare besturen om een deel van het openbaar domein te bestemmen als "speelbos", wenst het West-Vlaamse provinciebestuur een ten behoeve van de natuurheropbouw afgesloten deel van de Kemmelberg, namelijk hoek Kattekerkhofstraat-Bergstraat, open te stellen en als "speelzone" in te richten vanaf 2001. Bovendien wenst het provinciebestuur dit gebied zo snel mogelijk tot 31 december 2000 voorlopig toegankelijk te stellen als tijdelijke speelzone.

Daartoe werd door de provincie nu reeds een politieel toegankelijkheidsreglement goedgekeurd, na gunstig advies van de gemeente Heuvelland, van de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en in de adviescommissie van 15 december 1998, zonder melding te maken van het advies van Monumenten en Landschappen. Want omdat het om een beschermd landschap gaat, werd uiteraard ook het advies van Monumenten en Landschappen gevraagd. Maar aangezien dit advies negatief en bindend was, werd dit door het provinciebestuur gewoon genegeerd en niet in de overwegingen van het ontwerpreglement voor de provincieraadsleden vermeld.

Heeft de minister in zijn brief aan de openbare besturen voorbehoud gemaakt voor de beschermde bossen? Zo neen, waarom niet?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Deze aangelegenheid behoort niet tot de bevoegdheden van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

(Antwoord Steve Stevaert : blz. 1130 – red.)

**Vraag nr. 68
van 8 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER**

BLOSO-watersportcentrum Harelbeke – Overdracht aan provincie

Ingevolge de herstructurering van het commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Opdrachtrecreatie (BlosO) werd tussen de Vlaamse Gemeenschap en de provincie West-Vlaanderen een overeenkomst gesloten waardoor de provincie eigenaar wordt van het BlosO-watersportcentrum in het provinciaal domein "De Gavers" in Harelbeke.

Niettegenstaande de goede accommodatie, de intense activiteiten, de goede programmering en de drukke bezetting heeft de minister op basis van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen besloten het centrum af te stoten. De provincie ging in op de uitnodiging van de minister om alvast het watersportcentrum in Harelbeke over te nemen.

Voor de provincie sluit dit aan bij de keuze om op bovenlokaal gebied actiever te worden, om een vormingscentrum te verwezenlijken en om allerlei initiatieven in het kader van natuur- en milieueducatie, recreatie en toerisme in het provinciaal domein te realiseren.

1. Voor welke prijs werd het geheel aan de provincie West-Vlaanderen verkocht?
2. Blijven de huidige activiteiten gegarandeerd?
3. Hoeveel personeelsleden werken momenteel in het centrum, en hoeveel daarvan zijn vast benoemd en hoeveel contractueel?
4. Wordt het personeel mee overgenomen door de provincie?
5. Worden de rechten van het personeel gevrijwaard?
6. Zijn er ontslagen gepland en zo ja, welke regeling werd hiervoor getroffen?

Antwoord

Vooreerst moet voor alle duidelijkheid worden gesteld dat de bedoelde overeenkomst nog niet formeel is afgesloten.

Er is wel een mondeling akkoord terzake bereikt, dat is geformaliseerd in een ontwerp van onderhandse overeenkomst waaraan beide partijen hun goedkeuring hebben gehecht. Bovendien heeft de provincie West-Vlaanderen de nodige kredieten voor de overname van de onroerende goederen vastgelegd op haar begroting 1998.

De overnameovereenkomst zal worden afgesloten onder de opschortende voorwaarde dat het nog uit te voeren bodemonderzoek aanleiding geeft tot een gunstig bodemattest, af te leveren door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM). Zodra aan die voorwaarde is voldaan, zal de definitieve akte van overdracht worden verleden door het comité tot aankoop.

Als antwoord op de verschillende onderdelen van de vraag wil ik het volgende stellen.

1. Voor de overname van de onroerende goederen (gronden en gebouwen) is een prijs overeengekomen van 12 miljoen frank. Dit stemt overeen met de schatting door het comité tot aankoop van de waarde van het erfpachtrecht voor de resterende termijn van de erfpacht (zijnde tot 31 mei 2006). De provincie was immers al eigenaar van het centrum, maar had dat in erfpacht gegeven aan de Vlaamse Gemeenschap. De provincie betaalt dus een vergoeding voor het feit dat zij vroeger dan oorspronkelijk gepland opnieuw beschikt over het volle genot van het centrum.

Daarnaast dient de provincie nog een bedrag van 400.000 frank te betalen voor de overname van roerende goederen die onroerend zijn geworden door bestemming (voornamelijk meubilair).

Aangaande de overname van de roerende goederen (sportmateriaal, onderhoudsmaterieel) is er reeds overleg gepleegd; deze onderhandelingen moeten echter nog verder worden gefinaliseerd.

2. Vermits de oorspronkelijke erfpacht aan het centrum een sportbestemming toekende tot 2006, is contractueel overeengekomen dat de provincie in ieder geval tot dan de huidige bestemming van het centrum zal aanhouden. Dat belet niet dat aanvullend daarop nog kan worden gestreefd naar de invulling van andere beleidsdoelstellingen, bijvoorbeeld in de sfeer van toerisme, recreatie, milieueducatie, jeugdvorming.

De bestemming van het centrum na 2006 behoort tot de autonome bevoegdheid van de provincie. Uit de beleidsintenties die de provincie terzake heeft geformuleerd, kan nochtans worden afgeleid dat het de bedoeling is ook na het verstrijken van die termijn de sportbestemming verder aan te houden.

3. Momenteel zijn aan de uitbating van het centrum negen personeelsleden van Bloso verbonden, waarvan één vast benoemde; de andere acht zijn contractuelen (het seizoenpersoneel is hierbij niet in rekening gebracht).

Tot die negen personeelsleden behoort ook de centrumverantwoordelijke, die zijn activiteiten verdeelt over twee centra: Harelbeke en Waregem.

4. De provincie heeft nog geen definitief standpunt ingenomen met betrekking tot de eventuele overname van personeel. Een overname van een deel van het personeel behoort tot de mogelijkheden; hierover is duidelijkheid beloofd tegen 1 april aanstaande.

Overigens is overeengekomen dat een overdracht van personeel enkel mogelijk is in de mate dat de betrokkenen daarmee zelf instemmen.

5. De personeelsleden die overstappen naar de provincie doen dat tegen de condities die de provincie hun voorstelt; er weze herhaald dat zij daartoe niet verplicht zijn.

De personeelsleden die niet overstappen, zullen door Bloso worden ingeschakeld bij de uitbating van de centra die door Bloso worden behouden; deze laatsten behouden uiteraard hun huidig statuut.

6. De overdracht van het centrum zal niet gepaard gaan met naakte ontslagen, zoals in het verleden overigens al herhaaldelijk werd beklemtoond.

Vraag nr. 69
van 11 januari 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Art Nouveauzaal St.-Angela Tildonk – Bescherming

Het Sint-Angela-instituut in Tildonk herbergt een Art Nouveauzaal uit 1903 met glasramen van Evaldre, decoratieve muurschilderingen met Middeleeuwse, Keltische en Oosterse motieven van Girando, ... Het is een architecturaal meesterwerk van glas en ijzerwerk, gebouwd door architect Prémont. Niet onterecht was de Art Nouveauzaal één van de trekpleisters op de recente Open Monumentendag.

De zaal werd als decor gebruikt in een aantal films (o.m. Het verdriet van België, Moeder waarom leven wij, Crazy Love). De zaal wordt in het dagelijkse leven nog gebruikt als sport- en recreatiezaal voor de school en heeft aldus een nuttige bestemming.

Toch verdient deze zaal verdere bescherming om zijn waarde te behouden. Hier en daar ontbreken er tegels, en de gietijzeren dakconstructie verdient regelmatig nazicht en onderhoud om verval te voorkomen.

Zijn er plannen om deze zaal te beschermen en zo te behouden voor de toekomst, met een zinvolle bestemming ?

Antwoord

De Art Nouveauzaal in het Sint-Angela-instituut in Tildonk is inderdaad zeer waardevol.

Teneinde deze zaal te beschermen en aldus te behouden, is er momenteel een dossier in opmaak.

Vraag nr. 70 van 11 januari 1999 van de heer JOHAN DE ROO

Culturele en sportinfrastructuur – Middelenverhouding

Hoeveel middelen gaan er naar culturele infrastructuur, zoals verbouwing van de Vlaamse Opera, het Nederlands Toneel Gent (NTG), de Koninklijke Nederlandse Schouwburg (KNS), enzovoort, en hoeveel middelen gaan er naar sportinfrastructuur ?

Is er hier geen sprake van een wanverhouding ten nadele van de sport ?

Wat is terzake de evolutie in de begroting 1999 : hoeveel gaat daar enerzijds naar sportinfrastructuur en anderzijds naar culturele infrastructuur ?

Antwoord

Inzake de middelen die naar *culturele infrastructuur* gaan, moet een onderscheid worden gemaakt tussen middelen die worden aangewend voor de culturele infrastructuur die eigendom is van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, en middelen die ter beschikking worden gesteld van derden. Deze laatste middelen hebben geen uitstaans met

het investeringsfonds van de Vlaamse Gemeenschap voor gemeenten en provincies.

Voor de eigen infrastructuur van de Vlaamse Gemeenschap werd in 1997 voor een totaal van 228,8 miljoen frank vastgelegd. In 1998 was dit 223,4 miljoen frank. Deze middelen worden onder meer aangewend voor de restauratie van het Kasteel van Gaasbeek, het Museum van Schone Kunsten in Antwerpen, de Beursschouwburg en het Kaaitheater in Brussel, de Singel in Antwerpen, De Brakke Grond in Amsterdam, diverse culturele gebouwen in Voeren, diverse culturele centra in de rand van Brussel, het Jeugdcentrum De Hoge Rielen in Kasterlee, het Vormingscentrum voor de jeugd Destelheide in Dworp, het Europees Jeugdcentrum in Brussel.

In de jaren 1997 en 1998 werden investeringssubsidies ter beschikking gesteld van onder meer het Koninklijk Ballet van Vlaanderen en de Philharmonie van Vlaanderen voor de realisatie van een complex op 't Eilandje in Antwerpen, voor verbouwingen aan de Vooruit in Gent en het Stuc in Leuven en voor de nieuwbouw van een concertzaal in Brugge. Voor deze initiatieven werd in 1997 en 1998 respectievelijk een bedrag ter beschikking gesteld van 90 miljoen frank en 135 miljoen frank.

De Vlaamse regering heeft in 1997 een engagement genomen voor de restauratie van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel voor een totaal van 700 miljoen frank, te spreiden over de periode 1997 tot en met 2000. In 1997 werd hiervoor 69 miljoen frank via een dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie ter beschikking gesteld. Voor de overige jaren wordt er telkens 210 miljoen frank op dezelfde wijze ter beschikking gesteld.

De Vlaamse regering heeft ook de aflossing van leningen op zich genomen van bijzondere culturele verenigingen die deze leningen afsloten voor renovatie- en verbeteringswerken aan de infrastructuur waarvan zij gebruikmaken. Het gaat hierbij om de Vlaamse Opera, het Koninklijk Ballet van Vlaanderen en het Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen. Het bedrag voor deze aflossingen bedroeg in 1997 95 miljoen frank en in 1998 85 miljoen frank.

Wat de middelen voor *sportinfrastructuur* betreft, beschikt het Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openluchtrecreatie (Blos) over een jaarlijkse investeringsdotatie van 106 miljoen frank. Deze dotatie wordt besteed aan het beheer en onderhoud van de eigen Blos-centra. In 1998

werd ook beslist om de bouw van een Topsporthal in Gent mede te financieren, waarbij Bloso 50 miljoen frank investeert. Vanuit het sport- of bloso-budget zijn er geen andere infrastructuursubsidies.

Vraag nr. 71
van 14 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Beschutte werkplaatsen – Boekhoudkundige analyses

In navolging van het vroegere Rijksfonds (laatste analyse dienstjaar : 1989), maakt nu ook het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) boekhoudkundige analyses van de beschutte werkplaatsen in Vlaanderen. De huidige analyse loopt over de dienstjaren 1996 en 1997. Deze informatie is uiterst waardevol, aangezien de analyses van het VFSIPH gebaseerd zijn op gecontroleerde en dus zeer betrouwbare gegevens.

De resultaten – in welke vorm dan ook – worden onder meer voorgelegd aan de minister, de raad van bestuur van het VFSIPH, de Vlaamse Federatie van Beschutte Werkplaatsen (VLAB) en de Vlaamse Federatie voor Managementsondersteuning in de Beschutte Werkplaatsen (Vlamab).

De betrokken gegevens worden zeer laattijdig gepubliceerd (nota bene geen publicaties meer sinds 1990) en worden niet aan iedereen in dezelfde vorm ter beschikking gesteld.

En toch is het juist voor de individuele werkplaatsen van het grootste belang om hun socio-economische cijfers te kunnen vergelijken met die van hun collega's. Dit om zich beter te kunnen situeren in het landschap van beschutte werkplaatsen in Vlaanderen.

1. Is eraan gedacht om de analyse uit te breiden over de dienstjaren 1990 tot en met 1995, dit om aan te sluiten op de gegevens van het vroegere Rijksfonds ?
2. Waarom wordt het geheel van de boekhoudkundige analyses niet doorgestuurd naar alle werkplaatsen om zodoende iedereen de gelegenheid te geven voor zichzelf de nodige conclusies te trekken ?

Antwoord

Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap heeft inderdaad een analyse uitgevoerd van de boekhouding van de erkende beschutte werkplaatsen over het dienstjaar 1997, met vergelijkingen naar het dienstjaar 1996. Het betreft hier geen gecontroleerde gegevens in de formele zin, maar wel betrouwbare gegevens die het resultaat zijn van de boekhoudkundige inspectie door het Vlaams Fonds. Alle beschutte werkplaatsen werden tijdens de inspectiebezoeken geïnformeerd over de algemene resultaten voor de sector en hun positie in het geheel.

De definitieve resultaten van de analyse 1997 werden mij recentelijk voorgelegd en zullen ook aan de beheersorganen van het Vlaams Fonds worden bezorgd in de loop van de maand maart 1999. Vervolgens zal deze analyse eveneens ter beschikking worden gesteld van de beschutte werkplaatsen en de organisaties die hen vertegenwoordigen en bijstaan.

Het klopt inderdaad dat in de jaren 1990 tot 1995 de analyse van de balans en de jaarrekening gebeurde op het niveau van elke beschutte werkplaats. Sinds de automatisering van de administratie en vanaf het dienstjaar 1996 wordt deze globale analyse jaarlijks uitgevoerd.

Aangezien de boekhoudkundige gegevens voor de dienstjaren 1990 tot 1995 manueel per werkplaats werden verwerkt, en gelet op het feit dat het éénvormig boekhoudkundig plan nog geen verplichting was, betekent een globale analyse met terugwerking een zéér arbeidsintensieve opdracht, die slechts een beperkte meerwaarde toevoegt aan de gegevens waarover we beschikken. Een dergelijke inhaaloperatie wordt daarom niet overwogen.

Vraag nr. 72
van 14 januari 1999
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Bijzondere jeugdbijstand – RSZ-bijdragen op kampvergoedingen

Heel wat voorzieningen in de bijzondere jeugdbijstand en de gehandicaptenzorg betalen een forfaitair bedrag uit aan hun medewerkers bij begeleiding van vakanties. De federale overheid beschouwt dit als loon en heft hierop RSZ-bijdragen. De rechtspraak bevestigt deze stelling.

Deze interpretatie is in strijd met de CAO-bepalingen (CAO : collectieve arbeidsovereenkomst). Heel wat voorzieningen moeten hierdoor opdraaien voor hoge achterstallige kosten (cfr. schriftelijke vraag nr. 259 van 29 mei 1998 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2369).

1. Wat is het concrete resultaat van de besprekingen met de federale minister van Sociale Zaken hieromtrent ?
2. Waarom worden achterstallige RSZ-bijdragen (RSZ : Rijksdienst voor Sociale Zekerheid), gezien de verwarde en onduidelijke reglementering, niet in enigerlei mate vergoed ?

Antwoord

Reeds meer dan twee jaar dring ik er bij de federale minister van Sociale Zaken Magda De Galan op aan deze aangelegenheid een oplossing te geven. Als gevolg van mijn talloze interventies en na interpellatie in de Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft zij uiteindelijk op 6 mei 1998 een ontwerp van koninklijk besluit (KB) voor advies aan de Nationale Arbeidsraad voorgelegd. Deze Raad heeft op 23 november 1998 advies uitgebracht.

Het ontwerp ligt nu ter goedkeuring bij de federale minister van Begroting. Na principiële goedkeuring door de federale ministerraad zal het ontwerp voor advies aan de Raad van State worden voorgelegd.

Het voorliggende ontwerp, waarvan de tekst evenwel niet in mijn bezit is, voorziet in een terugwerkende kracht tot 1 juli 1998. Niettegenstaande de Nationale Arbeidsraad in haar advies het probleem van de toepassing in de tijd heeft aangehaald en bijzondere aandacht heeft gevraagd voor de weerslag ervan op de lopende geschillen, heeft minister De Galan de datum van 1 juli 1998 aangehouden. In voornoemd advies wordt bovendien gesteld dat de in de Nationale Arbeidsraad vertegenwoordigde werknemers- en werkgeversorganisaties zich ertoe verbonden hebben een gepaste oplossing te zoeken in het beheerscomité van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

Zoals ik in het verleden reeds meermaals heb gesteld, zal ook voor de eventuele periode tussen de datum van inwerkingtreding van de Vlaamse CAO en die van het nieuwe KB een oplossing moeten worden geboden. De voorgestelde terugwerkende kracht gaat niet ver genoeg terug. Maar zelfs met behoud van de voorgestelde datum kan voor de tussenperiode perfect een nieuw administratief

compromis worden uitgewerkt waardoor de achterstallige RSZ-bijdragen vervallen.

Ik blijf dan ook aandringen, zowel bij minister De Galan als bij de Rijksdienst.

Vraag nr. 73 van 15 januari 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Zuid-Nederlandse literatuur – Herdruk oude werken

Oudere, waardevolle literaire werken worden haast nooit herdrukt. Daardoor dreigt een breuk met het verleden.

Op 12 december 1982 werd terzake een voorstel van decreet ingediend door mevrouw Rika De Backer en de heer Paul Tant, dat bepaalde dat elk jaar minstens twee werken van waarde uit de Zuid-Nederlandse letterkunde die niet meer in de handel verkrijgbaar zijn, zouden worden herdrukt. De Koninklijke Academie voor Taal- en Letterkunde zou terzake adviseren.

Werden er sindsdien op dit vlak nog initiatieven genomen en zo ja, welke ?

Zo neen, wat is dan het beleidsstandpunt terzake ? Het voorstel van twee werken per jaar lijkt mij alleszins een bescheiden doelstelling, die het waard is om opnieuw onderzocht te worden.

Antwoord

Het is overdreven te zeggen dat er geen herdrukken verschijnen van Zuid-Nederlandse literatuur.

Naast de werken die worden herdrukt als schoolliteratuur, bestaan er ook academische uitgaven van oudere Zuid-Nederlandse literatuur. Van talrijke schrijvers die in de literaire canon zijn opgenomen, wordt thans het volledige werk heruitgegeven. Dit gebeurt in het kader van een herdenkingsjaar, maar ook los daarvan komen deze werken in aanmerking voor productieondersteuning. De advisering terzake is toevertrouwd aan de Beoordelingscommissie Letteren.

Ook de Koninklijke Academie voor Taal- en Letterkunde, waarvan de werking losstaat van de administratie Cultuur, zorgt geregeld voor herdrukken.

Ook belangrijk zijn de door ons gesubsidieerde literaire verenigingen en genootschappen die zich toespitsen op één schrijver of een tijdvak en die vanuit hun doelstellingen zorgen voor de nodige begeleiding voor herdrukken.

Uiteindelijk bepalen de uitgevers wat gepubliceerd wordt, en dit volgens de wet van vraag en aanbod. Een kwantitatieve norm van "minstens twee werken per jaar" kan moeilijk worden opgelegd.

De Vlaamse Gemeenschap steunt wel initiatieven terzake via de productiesubsidies. Zo werden reeds herdrukken gerealiseerd van Gezelle, Elsschot, Daniël Robberechts, Boon, Conscience, Jacob Van Maerlant, Cyriel Buysse, Maurice Gilliams, Stijn Streuvels, Johan Daisne, Jean Ray, Walschap, Maurice Roelants. Deze opsomming beperkt zich tot datgene wat de laatste jaren werd ondersteund.

Uitgaven van "klassieke" werken worden verder via aankopen gestimuleerd.

Ten slotte wordt dit jaar een structurele subsidie toegekend aan het AMVC (Archief en Museum voor het Vlaamse Cultuurleven) om op wetenschappelijke basis de inventarisatie en ontsluiting van het zich daar bevindend literair archief mogelijk te maken. Op die manier zal ook de wetenschappelijke teksteditie van klassieke werken worden gestimuleerd.

De ondersteuning van het AMVC is een eerste stap in een brede benadering van de wetenschappelijk verantwoorde manier van omgaan met het literaire erfgoed, waarin naast het AMVC ook de KANTL (Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde) en de werkgroep Genese (o.l.v. prof. Geert Lernout) een actieve rol spelen.

Vraag nr. 74
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Vraag nr. 133

van 15 januari 1999

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 1140

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 75
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 55

van 18 januari 1999

van de heer Carl Decaluwé

Blz. 1141

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 76
van 20 januari 1999
van mevrouw SONJA BECQ

VZW De Rand – Ondersteuning verenigingsleven

In het raam van de bespreking van de VZW De Rand was één van de belangrijkste elementen het betrekken van het lokale sociaal-culturele leven (ook van jongeren en ouderen) bij de werking.

Wil men, wat uiteindelijk de bedoeling van de VZW De Rand toch is, op een offensieve wijze de participatie en/of integratie van de anderstaligen in het Vlaamse gemeenschapsleven bewerkstelligen, dan spelen deelname, ondersteuning en stimulering van de Vlaamse verenigingen een belangrijke rol.

Dit kan door het betrekken van de verenigingen in de structuren ; doch dit kan ook door het effectief ondersteunen van lokale activiteiten, zelfs wanneer zij buiten het werkgebied van de VZW De Rand gebeuren.

1. Hoe realiseren de VZW De Rand en de verschillende centra de participatie en stimulering van het lokale verenigingsleven ?

2. Worden aan de lokale organisaties extra impulsen (samenwerking, logistieke steun, goedkoper ter beschikking stellen van lokalen, ...) geboden door de VZW en door de verschillende centra ?
3. Kan deze ondersteuning met concrete feiten voor de diverse centra worden gestaafd ?
- De lacunes in het bestaande verenigingsleven worden door de centra zelf ingevuld (bv. opstarten van jeugdwerking).
 - De verenigingen kunnen gratis hun activiteiten aankondigen en promoten via de publicatiekanalen van De Rand.

Antwoord

De participatie en de ondersteuning van het lokale verenigingsleven zijn structureel ingebed in de werking van de verschillende gemeenschapscentra.

- De programmeringscommissies van de verschillende centra bestaan uit personen afkomstig uit het plaatselijke verenigingsleven, voorgedragen door de culturele raden.
- De centrumverantwoordelijken wonen alle vergaderingen van de culturele raden bij. Sommige centrumverantwoordelijken zetelen ook in het dagelijks bestuur van de culturele raden.
- Bij de programmering van eigen activiteiten wordt steeds maximaal rekening gehouden met de activiteiten van de verenigingen en er worden geregeld samenwerkingsverbanden aangegaan.
- De lokale verenigingen genieten in elk centrum het goedkoopste tarief voor het gebruik van de lokalen. Tevens worden de lokalen gratis ter beschikking gesteld voor besloten plaatselijke activiteiten.
- Verschillende centra maken een verenigingskalender : alle activiteiten die plaatsvinden in de streek worden samengebundeld, zodat elke organisatie ze kan raadplegen.
- De verschillende centra bieden praktische en logistieke ondersteuning aan verenigingen bij het organiseren van hun activiteiten.

Enkele voorbeelden hiervan zijn : het verlenen van advies bij het zoeken naar geschikte optredens en bij de praktische aangelegenheden van hun organisaties ; het verlenen van technische steun bij de uitwerking van hun activiteiten : licht en geluid bij hun optredens ; het verlenen van logistieke ondersteuning bij het aanvragen van noodzakelijke subsidies en bij Sabam-aanbodes ; hulpverlening bij het schikken van de lokalen ; ondersteuning bij het ontwerpen van toegangskarten, affiches en andere publicaties.

Ik kan enkele praktijkvoorbeelden geven.

De Moelie in Linkebeek

- de oprichting van JeuLink onder impuls van de centrumverantwoordelijke, met als doel de jeugdwerking in Linkebeek te stimuleren en de jongeren actief betrekken bij de jeugdprogrammering van het centrum : kickertoernooi, cursus graffiti, karaoke-avond, vrij podium, caféoptredens, ...
- de naschoolse geleide kinderateliers in samenwerking met de ouderraad van de gemeentelijke basisschool ;
- de jaarlijkse toneelopvoering van de Toneelvrienden van Linkebeek ;
- het jaarlijks kerstconcert van het Sint-Cecilia-koor.

De Bosuil in Jezus-Eik

- de Paasmarkt in samenwerking met voetbalclub VOK ;
- Lente in Wenen ;
- de Week van het Bos in samenwerking met de Groendienst, afdeling Bos en Groen en de Vlaamse Klub ;
- het project aangaande de geschiedenis van Jezus-Eik in samenwerking met de Koninklijke Fanfare Zoniëngalm, Fotoklub Kreatief, Vlaamse Klub, ...

De Kam in Wezembeek-Oppem

- het opstarten van de stripbibliotheek in samenwerking met het jeugdhuis Kleinmerlijn ;
- de Herfstfeesten ;
- de 11-juli-viering.

De Lijsterbes in Kraainem

- het opstarten van de creatieve kinderateliers als naschoolse activiteiten ;
- het cultureel weekend in samenwerking met de culturele raad ;
- de actieve participatie in de jeugdraad.

De Zandloper in Wemmel

- het opstarten van het alternatief muziekcircuit Sirkwe in samenwerking met de jeugdraad ;
- het regionaal cultuuroverleg Noordrand ;
- de 11-juli-viering Noordrand.

De Boesdaelhoeve in Sint-Genesius-Rode

- de Spaanse flamencos in samenwerking met de GLTT ;
- het jaarlijks cultureel weekend in samenwerking met de culturele raad ;
- de 10x10-tentoonstelling ;
- het pyamaconcert van Jean Bosco Safari in samenwerking met de jeugdraad ;
- de Poel, concert in samenwerking met de vereniging voor mentaal gehandicapten.

Vraag nr. 77**van 20 januari 1999****van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN***VZW De Rand – Tariefpolitiek*

Enige tijd geleden haalde de burgemeester van Hoeilaart scherp uit naar de VZW De Rand. Die zou volgens hem met haar cultureel aanbod tegen dumpingprijzen een onhoudbare concurrentie inhouden voor de gemeentelijke culturele initiatieven.

Blijkbaar bestaat er hieromtrent geen overleg tussen lokale initiatiefnemers en de VZW De Rand.

Is de minister op de hoogte van die problematiek ?

Heeft hij reeds stappen ondernomen om een overleg tussen de betrokkenen tot stand te brengen ?

Meent de minister zelf dat de kritiek van de burgemeester van Hoeilaart ten aanzien van de VZW De Rand gegrond is ?

Antwoord

Reeds bij het concipiëren van de VZW De Rand werd erover gewaakt om mogelijke concurrentie met omliggende culturele centra te minimaliseren. Vandaar dat een vertegenwoordiger van deze centra een zetel kreeg in de algemene vergadering van De Rand. Tevens kreeg De Rand de opdracht de voormalige culturele centra van de Vlaamse Gemeenschap uit te bouwen tot echte gemeenschapscentra, die beantwoorden aan de noden van de lokale gemeenschap. Ook de integratie van anderstaligen werd een expliciete opdracht. Ik heb de VZW De Rand reeds meermaals gewezen op de verschillende roepingen van culturele centra en gemeenschapscentra.

Wat het overleg tussen de verschillende culturele centra en de gemeenschapscentra betreft, kan ik meedelen dat er vele formele en informele overlegmomenten zijn :

- bij de samenstelling van het cultureel programma wordt geregeld overleg gepleegd met de omliggende culturele centra om overlappingsen te vermijden ;
- er is constant overleg in verband met de uitgave van De Rand-Uit. Tweemaal per maand komen immers alle verantwoordelijken van de gemeentelijke culturele diensten samen om al hetgeen er wordt geprogrammeerd, samen te brengen ;
- de verschillende samenwerkingsprojecten in verband met schoolprogrammering vereisen een continu overleg :

Zandloper – Strombeek-Bever,
Boesdaelhoeve – De Meent – De Moelie,
voor het komende seizoen : Bosuil – Blank ;

- er waren concrete samenwerkingsinitiatieven : Circus Ronaldo (Blank – Bosuil – Papeblok – Kam – Lijsterbes) ;
- er is maandelijks overleg met alle centra van Vlaams-Brabant ;
- er is praktisch continu overleg binnen de vergaderingen van de Federatie van Vlaamse Erkende Culturele Centra (Fevecc).

Wat de zogenaamde dumpingprijzen betreft, deelt De Rand mij het volgende mee.

1. Het optreden van Jo Lemaire tegen een "reservatierecht" van 100 frank was zeker niet bedoeld als concurrentievervalsing, maar veeleer als integratiebevorderende gemeenschapsofbouw.

Dit optreden was op voorstel van de lokale programmeringscommissie uitsluitend gericht naar en bedoeld voor het verenigingsleven van Jezus-Eik. Er werd geen promotie gevoerd, enkel de leden van alle verenigingen van Jezus-Eik werden schriftelijk uitgenodigd.

Om een duidelijk zicht te krijgen op de respons op deze uitnodiging werd een reservatierecht van 100 frank gevraagd.

2. Gelijkaardig was het optreden van de Flying Pickets in De Kam. Dit optreden paste in de viering vijf jaar De Kam ; normalerwijze wordt er een optreden aangeboden aan de verschillende belanghebbenden en medewerkers. In plaats van het gebruikelijke gratis optreden te organiseren, koos de programmeringscommissie van De Kam ervoor om een belangrijke artiest op het podium te plaatsen, deze keer niet gratis, maar tegen 500 frank per plaats.

Dergelijke initiatieven vinden ook plaats in de gemeentelijke culturele centra : naar aanleiding van de opening van het nieuwe seizoen of een viering bieden ook de gemeentelijke culturele centra een optreden gratis aan.

3. Ook het optreden van Boudewijn De Groot in De Bosuil werd als voorbeeld aangehaald.

De toegangsprijzen voor Boudewijn De Groot bedroegen 900 frank, en 750 frank in voorverkoop. Dezelfde artiest trad vorig jaar op in Den Blank tegen dezelfde toegangsprijzen.

4. Om niet in concurrentie te treden met andere initiatieven werden de concerten door het Symfonieorkest van Vlaanderen verplaatst naar donderdagavonden (dus niet langer meer in de weekends).

Deze informatie moet de Vlaamse volksvertegenwoordiger toelaten te oordelen of de kritiek van de burgemeester van Hoeilaart al dan niet gegrond is.

Vraag nr. 78
van 21 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

OCMW-raad – Mannen-vrouwen

De wet van 24 mei 1994 (Belgisch Staatsblad van 1 juli 1994) streeft de bevordering van een evenwichtige verdeling van mannen en vrouwen op kandidatenlijsten voor verkiezingen na. In het Staatsblad van dezelfde datum publiceerde de minister van Binnenlandse Zaken ook een onderrichting van 22 juni 1994 betreffende deze wetgeving.

Artikel 14 wijzigt artikel 23 van de Gemeentekieswet die nu als volgt luidt : "Op een lijst mag het aantal kandidaten van hetzelfde geslacht niet meer bedragen van twee derden van het totaal aantal bij de verkiezing te begeven zetels".

Het Waals Gewest publiceerde op 28 april 1998 een decreet in het Belgisch Staatsblad tot wijziging van de organieke wet van 1976 betreffende het OCMW. Voornoemde wet werd aangevuld met een § 1 bis, die als volgt luidt : "Bij de verkiezing van de leden van het OCMW die een volledige hernieuwing van de raad inhoudt, mag het aantal gewone en plaatsvervangende kandidaten van hetzelfde geslacht niet hoger zijn dan twee derden van het totale aantal gewone en plaatsvervangende kandidaten die in dezelfde akte van voordracht voorgedragen worden (...)"

Waarom is tot op heden door de Vlaamse Gemeenschap nog geen wetgevend initiatief genomen om een gelijkaardige regeling te laten gelden – zoals die thans in Wallonië geldt – teneinde een evenwichtige opname van mannen en vrouwen op de kandidatenlijsten te verzekeren ?

Impliceert een dergelijk initiatief de wijziging van het besluit van de minister van 13 januari 1998 (Belgisch Staatsblad van 21 maart 1998) ?

Antwoord

Ik sluit mij volledig aan bij het streven van de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar een meer evenwichtige verdeling tussen mannen en vrouwen van de mandaten van lid van de raad voor maatschappelijk welzijn.

Het opleggen van een zekere proportionaliteit tussen beide seksen voor de samenstelling van de kandidatenlijsten voor de raden voor maatschappelijk welzijn is wellicht een stap in de goede richting. Dit zou, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht suggereert, kunnen gebeuren door een aanvulling van artikel 11, § 1, van de organieke OCMW-wet.

Het lijkt mij evenwel niet zinvol om hierbij overhaast te werk te gaan. In de eerste plaats zou moeten worden nagegaan of het niet mogelijk is om een omzeiling van een dergelijke verplichting – bijvoorbeeld door een opsplitsing van de voordrachtakten – uit te sluiten.

Tevens rijst de vraag op welke wijze een persoon die kandidaat-opvolger is voor meerdere kandidaat-effectieve leden, op het eventuele quotum voor zijn geslacht dient te worden aangerekend.

Ten slotte moet ook duidelijk worden bepaald wie zal instaan voor de controle op de naleving van deze verplichting. Een niet-naleving van deze verplichting zal immers de onregelmatigheid van de verkiezingen met zich meebrengen.

Ik heb mijn administratie dan ook de opdracht gegeven om na te gaan welke regelgevende initiatieven in dit verband mogelijk/nodig zijn.

Vraag nr. 79
van 21 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Kansarme gezinnen – Beleid

Recentelijk verscheen de "Kansarmoede-atlas van gezinnen met jonge kinderen 1997" van Kind en Gezin, afdeling Preventieve Zorg.

De resultaten laten een stijging zien van 0,3 % tegenover 1996, en van 0,5 % tegenover 1995. In 1997 werden aldus 2.603 kinderen geboren in een kansarm gezin, wat neerkomt op 4 % van alle geboortes in Vlaanderen. Een cijfer dat in 1998 wellicht nog zal stijgen omdat de criteria van kansarmoede inzake het maandinkomen en de ontwikkeling van de kinderen in het gezin voor 1998 ruimer geredigeerd zijn.

Naast de substantiële stijging vallen ook de regionale verschillen op : 5,2 % voor de provincie Limburg, tegenover slechts 2,5 % voor de provincie Vlaams-Brabant.

Een groot deel van de kinderen (gemiddeld 31,7 %) geboren in kansarmoede zijn allochtone kinderen. Dat aandeel vertoont ook weer sterke regionale verschillen, gaande van 48 % (Antwerpen) naar 13,6 % (West-Vlaanderen).

1. Kan de minister de gestage stijging verklaren van het aantal kinderen geboren in een kansarm gezin ?
2. Kan hij eveneens de regionale verschillen en het aandeel van allochtone kinderen verklaren ?
3. Welke structurele maatregelen stelt de minister voor opdat ook kinderen geboren in een kansarme situatie toch de volheid van kansen zouden kunnen genieten, rekening houdende met "generatiearmoede" ?
4. Neemt de minister speciale maatregelen voor allochtone gezinnen en hun kinderen ?
5. Welke budgettaire middelen trekt de minister uit om het prangende probleem van armoede en kansarmoede te bestrijden in uitvoering van het "Samenwerkingsakkoord betreffende de bestending van het armoedebeleid" ?

Antwoord

1. De *stijging* door "Kind en Gezin" vastgesteld, is licht te noemen : 0.5 % in de periode 1995-1997. Wel is er een parallel te trekken met het bestaansminimum. Uit onderstaande tabel blijkt dat in de periode 1990-1998 in het Vlaamse gewest het aantal bestaansminimumtrekkers steeg van 21.518 naar 29.373 (36,5 procentpunten).

**Aantal bestaansminimumtrekkers
in het Vlaamse gewest ; periode 1990-1998**

	Aantal	Index (1990-100)
1990	21.518	100,0
1991	21.900	101,8
1992	21.643	100,6
1993	22.109	102,7
1994	24.592	114,3
1995	26.799	124,5
1996	27.987	130,1
1997	29.178	135,6
1998	29.373	136,5

Bron : ministerie van Sociale Zaken

Verdeelt men deze bestaansminimumtrekkers volgens categorie, dan stelt men in categorie 2 "alleenstaande met inwonend(e) kind(eren)" tussen 1996 en 1998 een stijging met 5 procentpunten vast. Het zijn deze éénoudergezinnen die naar alle waarschijnlijkheid in het registratiesysteem van Kind en Gezin in sterke mate worden teruggevonden.

In verband met de *oorzaken* van de toename van kansarmoede verwijzen deskundigen (J. Vranken, D. Geldof en G. Van Menxel, Jaarboeken armoede en sociale uitsluiting) vooral naar twee factoren : de toename van de echtscheidingen en de toename van de uitsluitingen van een werkloosheidsuitkering.

Wat de eerste factor betreft, de toename van de echtscheidingen, stellen we inderdaad vast dat tussen 1990 en 1996 in het Vlaamse gewest het aantal echtscheidingen per 100.000 gehuwde vrouwen is gestegen van 701 naar 973 (Martine Corijn, CBGS). Uit een onderzoek van het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudie (Viviane Dehaes, 1994), bij 1.000 bestaansminimumcliënten, blijkt dat gezinsontbinding één van de drie belangrijkste oorzaken voor armoede is. Vooral vrouwen krijgen daarmee te maken wanneer de voornaamste kostwinner het gezin heeft verlaten en omdat zijzelf geen of onvoldoende inkomsten hebben.

In verband met de uitsluitingen van de werkloosheidsuitkeringen stelt men vast, op grond van de gegevens van de RVA (Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening), dat tussen 1994 en 1996 het aantal schorsingen wegens langdurige werkloosheid (art. 80 e.v.) van 21.230 is gestegen tot 32.044. Tussen 1996 en 1997 daalde het aantal schorsingen tot 18.903.

Er moet ten slotte worden aangestipt dat, sinds de ingrijpende reorganisatie van Kind en Gezin, die startte in 1996, kansarme gezinnen met kinderen nadrukkelijk in de focus van de dienstverlening werden geplaatst. Dit leidt ontegensprekelijk tot een beter onderkennen van de kansarmoedeproblematiek in zijn diverse verschijningsvormen.

2. Belangrijk in dit verband is het onderzoek van Kesteloot en Vandenbroecke (1996) in opdracht van de Vlaamse minister bevoegd voor de Huisvesting.

Onderzocht werd welke *buurten* in Vlaanderen en Brussel achtergesteld zijn. Dit leidde tot de

identificatie van 128 achtergestelde buurten in Vlaanderen, waarin 218.512 mensen wonen in 87.670 huishoudens.

Koplopers inzake het aantal buurten zijn Antwerpen (45) en Gent (17). Van alle mensen die in achtergestelde buurten leven, woont 63 % in twee steden, Antwerpen en Gent.

Uit het onderzoek blijkt verder dat de aanwezigheid van migranten, vooral Turken en Marokkanen, een factor is die het armoederisico van een buurt verhoogt. Dit is onder meer het geval in de negentiende-eeuwse gordels van de grote steden en in de Limburgse mijngemeenten (Maasmechelen, Heusden-Zolder, Genk en Beringen).

3. Het *beleid* voor kansarme gezinnen en hun kinderen is een inclusief beleid. Dit wil zeggen : het beleid ten aanzien van de doelgroepen dat wordt gerealiseerd in het algemene beleid van de verschillende sectoren, via algemene maatregelen en waar nodig via specifieke acties en voorzieningen. Elk van de verschillende sectoren moet dus specifieke aandacht hebben voor deze gezinnen en hun kinderen. De gesubsidieerde gezins- en welzijnsvoorzieningen (kinderopvang, gezinshulp, algemeen welzijnswerk, enzovoort) zijn in principe voor alle burgers en alle gezinnen, maar de toegankelijkheid en de participatie van juist deze bijzondere doelgroepen is een belangrijke doelstelling en kwaliteitseis.

In het kader van de toegankelijkheid van de voorzieningen zijn reeds heel wat impulsen gegeven en worden er acties ondernomen. Het strategisch plan *Zorgzaam Vlaanderen* stelt het effectief bereiken van kansarmen als een centrale doelstelling. In de verschillende sectoren wordt gewerkt aan de implementatie daarvan.

Zo ontwikkelde *Kind en Gezin* een geëigend aanbod ten aanzien van kinderen geboren in een kansarm gezin. De uitbouw van preventie- en verzorgcentra is daarvan het meest zichtbare element. De inschakeling van ervaringsdeskundigen moet het mogelijk maken dat de dienstverlening toegankelijker wordt en nauwer aansluit bij de reële zorgbehoeften van deze gezinnen.

Ook in andere sectoren wordt structureel aandacht besteed aan het bereiken van deze doelgroep.

Het decreet van het *Algemeen Welzijnswerk* van 19 december 1997 vraagt van de centra een bijzondere aandacht voor personen en bevolkingsgroepen met een verhoogd risico op verminderde welzijnskansen. In de praktijk leidt de herstructurering van het algemeen welzijnswerk en de intensieve samenwerking tussen welzijnsorganisaties tot een grotere aandacht voor de doelgroep kansarmen en tot een drempelverlaging. Bovendien wordt de methodiek van het vindplaatsgericht werken meer en meer geïntroduceerd en worden de centra in het uitvoeringsbesluit aangespoord om de doelgroep kansarmen effectief te bereiken door een goede samenwerking met externe organisaties. Dit kan zich onder meer vertalen in een decentralisatie van de werking naar buurten en wijken. De schaalvergroting op beleids- en beheersniveau is te onderscheiden van het kleinschalig werken op cliëntniveau. In de toekomst zal het bereiken van kansarmen ook kunnen worden geëvalueerd via de nieuwe registratievorm Gewiss. Algemeen kan dus worden gesteld dat binnen het algemeen welzijnswerk een grote aandacht aanwezig is voor het bereiken van kansarmen.

Sinds maart 1997 loopt er in de gemeenschapsinstellingen voor *bijzondere jeugdbijstand* een uitgebreid actieonderzoek, onder leiding van prof. Ingrid van Welzenis (onderzoeksgroep jeugdcriminologie KUL). Dit onderzoek is erop gericht trajectwerking en netwerkontwikkeling vanuit de gemeenschapsinstellingen te realiseren voor de aldaar geplaatste jongeren.

De gezinsgerichte werking van de voorzieningen bijzondere jeugdbijstand is ingeschreven in het van toepassing zijnde erkennings- en subsidiëringsbesluit. Deze norm zal nog worden versterkt bij de uitwerking van het kwaliteitsdecreet, waarbij onder meer de minimale kwaliteitseisen van het hulpverleningsaanbod aan de orde komen. In wisselwerking met de inspanningen van ambulante sectoren, zoals het algemeen welzijnswerk (zie boven), moet dit leiden tot het bieden van alternatieven voor plaatsing, daar waar deze kunnen worden vermeden. Dit sluit nauw aan bij verzuchtingen vanuit arme gezinnen.

In het kader van de bijzondere jeugdbijstand worden bovendien een aantal projecten gesubsidieerd, onder meer met de steun van of in samenwerking met armenorganisaties, met het oog op het voorkomen van plaatsing en het ontwikkelen van specifieke methodieken. De resul-

taten van deze projecten dienen te worden overgedragen aan de reguliere sectoren.

Het decreet van 15 juli 1997 houdende instelling van het *kindeffectrapport* en de toetsing van het regeringsbeleid aan de naleving van de rechten van het kind, bepaalt dat elk ontwerp van decreet op het ogenblik van indiening bij het Vlaams Parlement vergezeld moet zijn van een kindeffectrapport, voorzover de voorgenomen beslissing kennelijk het belang van het kind rechtstreeks raakt. In het kindeffectrapport wordt nagegaan wat de effecten op het kind zijn van een voorgenomen beslissing. Het VN-Verdrag van de Rechten van het Kind vormt hierbij de leidraad. Ook hier is de aandacht voor kinderen van arme gezinnen een wezenlijk element.

Wat de beleidsvoorbereiding en advisering over het kansarmoedebeleid betreft, blijft de *Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding (VICA)* een belangrijk instrument. De werkgroepen "Jongeren en Kansarmoede" en "Welzijn en Kansarmoede" zullen de thematiek van kinderen geboren in een kansarm gezin verder onderzoeken en daar te gepasten tijde aanbevelingen voor doen. Ook in het kader van de Gezins- en Welzijnsraad is een vaste commissie Ontwikkeling en Emancipatie werkzaam die adviseert over inclusief welzijnsbevorderend en armoedebeleid.

4. Het beleid ten aanzien van *etnisch-culturele minderheden* heeft in een recent decreet met zijn uitvoeringsbesluiten een concrete vorm gekregen. Het behoort onder andere tot de kerntaken van de integratiecentra om deze doelgroepen nauwer bij de samenleving te betrekken en de toegankelijkheid van de voorzieningen en sectoren te bevorderen. Initiatieven als multiculturele kinderopvang, moeder-kindprojecten, spel-o-theken en schoolopbouwwerk zullen dan ook door hen worden ondersteund en gestimuleerd.

Verder dient ook hier te worden verwezen naar het inclusieve beleid. De ondersteuningsteams allochtonen in de bijzondere jeugdbijstand, de interculturele medewerkers binnen de preventiecentra van Kind en Gezin en het project van de inschakeling van allochtonen medewerkers in de kinderdagverblijven, zijn hier voorbeelden van.

Voor een ruimer overzicht verwijs ik naar het Jaarrapport 1998 van de Interdepartementale

Commissie Etnisch-culturele Minderheden, dat in april 1999 uitgegeven wordt.

5. In het *samenwerkingsakkoord* is de oprichting van het "Steunpunt tot de bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting" gepland, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap een bijdrage van 2,8 miljoen inzet. Dit steunpunt heeft als opdracht de inspanningen van de verschillende overheden te coördineren. De bovenvermelde initiatieven binnen de welzijnssector passen daarin.

Vermeldenswaard is ook dat heel wat middelen van het Sociaal Impulsfonds, via de gemeenten en OCMW's, worden ingezet voor het verbeteren van de situatie van kansarme gezinnen en hun kinderen. Trouwens, de financiële tegemoetkoming van de Vlaamse Gemeenschap in de werking van de OCMW's verloopt sindsdien, ter vervanging van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn, via het Sociaal Impulsfonds.

Vraag nr. 81
van 22 januari 1999
van de heer JOHNNY GOOS

Symfonieorkest van Vlaanderen – Erkenning

Met ontsteltenis heb ik kennis genomen van het advies van de Beoordelingscommissie Muziek om het Symfonieorkest van Vlaanderen niet te erkennen.

Is deze commissie dan niet op de hoogte van het feit dat er de afgelopen jaren, en zeker in het laatste jaar, erg hard werd gewerkt aan de kwaliteit van het orkest, zodat het nu zonder problemen naast vele andere symfonische orkesten in binnen- en buitenland kan staan? Is de commissie zich niet bewust van het feit dat zij, door nu de erkenning te weigeren, de uitbouw tot een artistiek volwaardig en bestendig symfonisch orkest onmogelijk maakt?

Kan het feit dat het Symfonieorkest van Vlaanderen wel eens optreedt in zalen met een minder goede akoestische kwaliteit, of werken uitvoert die ook door andere orkesten worden gespeeld, inderdaad een argument zijn om de erkenning negatief te adviseren? Onderscheidt het Symfonieorkest van Vlaanderen zich met de compositieopdrachten, de creaties en de consequente aandacht voor Vlaamse muziek, niet wel degelijk van de andere orkesten? En neemt dit orkest dan geen unieke plaats in binnen ons muzikaal landschap, omdat het

onder meer in zijn eigen regio zorgt voor de erg noodzakelijke spreiding van klassieke muziek?

1. Wordt de beoordelingscommissie om een nieuw advies gevraagd over het Symfonieorkest van Vlaanderen, waarbij rekening gehouden wordt met de huidige muzikale kwaliteiten van het orkest?
2. Overweegt de minister het orkest toch te erkennen, ook als de Beoordelingscommissie op haar standpunt blijft?

Antwoord

In uitvoering van het Muziekdecreet van 31 maart 1998 besliste de Vlaamse regering op 26 januari laatstleden over het verlenen van erkenningen en het toekennen van vierjarige financieringsbudgetten aan die muziekverenigingen die daartoe een ontvankelijke aanvraag hadden ingediend. De verleende erkenningen en de toegekende financieringsbudgetten gelden voor de eerste vierjarige erkennings- en subsidiëringsperiode, die startte op 1 januari laatstleden en eindigt op 31 december 2002.

Het Symfonieorkest van Vlaanderen werd niet erkend.

De Beoordelingscommissie Muziek beoordeelde het artistiek en financieel beleidsplan dat door het Symfonieorkest van Vlaanderen werd ingediend, aan de hand van de artistieke erkenningsvoorwaarden bepaald in het Muziekdecreet.

In dit artistiek en financieel beleidsplan had het Symfonieorkest van Vlaanderen zijn artistieke en zakelijke beleidsvisie voor de volgende vier jaar (1999-2002) toegelicht en zijn artistieke, organisatorische en financiële planning voor diezelfde periode uiteengezet.

Volgens dit beleidsplan had het Symfonieorkest van Vlaanderen de ambitie om zowel nationaal, als internationaal uit te groeien tot een "eersterangs" symfonieorkest. Om dit te kunnen realiseren, zou het orkest zijn vaste kern uitbreiden tot 62 musici, die met het orkest verbonden zouden zijn door een jaarcontract. Tevens zou het aantal concerten en de geografische spreiding ervan verder worden uitgebouwd.

Aan de Vlaamse Gemeenschap werd gevraagd om de verdere groei van het orkest te ondersteunen met een jaarlijkse subsidie van ongeveer 50 miljoen.

De Beoordelingscommissie Muziek stelde terecht vast dat artistiek het orkest zich positioneerde naast de andere symfonische orkesten die in Vlaanderen het symfonisch repertoire uitvoeren. Dit bleek ook uit de meegedeelde artistieke planning, waarin het grote repertoire voor symfonieorkest ruim aan bod kwam.

Op dit ogenblik wordt dit segment van het muzieklandschap in Vlaanderen reeds in belangrijke mate ingevuld door een zestal andere symfonische orkesten, naast het Symfonieorkest van Vlaanderen.

In eerste instantie gaat het hier om het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Vlaanderen, het Vlaams Radio Orkest (het voormalig VRT-Filharmonisch orkest) en het Symfonisch Orkest van de Vlaamse Opera. De Vlaamse Gemeenschap is met die drie orkesten structureel verbonden en ondersteunt hen nominatief. Naast voormelde drie orkesten moet ook melding worden gemaakt van de beide biculturele symfonische orkesten, het Nationaal Orkest van België en het Symfonieorkest van de Munt, die beide structureel door de federale overheid worden ondersteund en die beide ook geregeld concerten in Brussel en in de rest van Vlaanderen.

Ten slotte moet ook worden verwezen naar het Filharmonisch Jeugdorkest van Vlaanderen, dat jaarlijks een 10 à 15 symfonische concerten in Vlaanderen uitvoert.

De Beoordelingscommissie Muziek stelde verder vast dat op het ogenblik dat zij haar artistieke adviezen formuleerde, de artistieke kwaliteit van het Symfonieorkest van Vlaanderen slechts erg matig was. Dit standpunt was gebaseerd zowel op concertervaringen uit het verleden, als op zeer recente prospectie.

Mer bepaald hadden enkele daartoe gedelegeerde leden van de beoordelingscommissie het orkest beluisterd tijdens concerten in de loop van de maanden november en december. Er werd vastgesteld dat het orkest problemen had onder meer met samspel, klankkleur, intonatie en artistieke visie in het algemeen.

Meer fundamenteel stelde de Beoordelingscommissie vragen bij de toekomstige positie van dit orkest binnen het symfonisch segment van het muzieklandschap in Vlaanderen. Daarbij heeft de commissie rekening gehouden met de beleidsmatige keuzes die het Vlaamse muziekbeleid in het – soms zeer recente – verleden heeft gemaakt.

Immers, het beleid heeft aan drie symfonische orkesten reeds een vaste plaats binnen dit Vlaamse muzieklandschap toegewezen, meer bepaald aan de drie nominatief gesubsidieerde symfonische orkesten : het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Vlaanderen, het Vlaams Radio Orkest en het Symfonisch Orkest van de Vlaamse Opera.

Ik verwijs terzake onder meer naar de bespreking eind 1997 van het ontwerp van decreet tot machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de VZW Vlaams Omroeporkest en Kamerkoor.

Hierbij mag ook niet uit het oog worden verloren dat het Vlaams Radio Orkest, dat de opdracht heeft gekregen om het Vlaamse symfonische repertoire en het twintigste-eeuwse symfonische repertoire te ontsluiten en te promoten, zich op dit ogenblik nog in een overgangsfase bevindt.

Op grond van alle voormelde elementen stelde de Beoordelingscommissie Muziek dan ook de volgende fundamentele vragen : is er in het Vlaamse muzieklandschap nog plaats voor een vierde volwaardig symfonisch orkest naast de drie bestaande volwaardige (en structureel ondersteunde) symfonische orkesten en/of is er in het Vlaamse muzieklandschap een zinvolle plaats voor een structureel (en met een belangrijk bedrag) gesubsidieerd "tweederangs" symfonisch orkest ?

De commissie was van mening dat beide vragen negatief moesten worden beantwoord en adviseerde dan ook om het Symfonieorkest van Vlaanderen niet te erkennen.

Dit advies hield dus rekening met de erkenningsvoorwaarden "originaliteit van de geplande programmatie/artistieke lijn", onder meer ten aanzien van andere symfonische orkesten, en "het streven naar een zinvolle spreiding en/of publiekswerving".

In ondergeschikte orde had de Beoordelingscommissie ook een bedenking geformuleerd met betrekking tot de geschiktheid van enkele zalen waarin het Symfonieorkest van Vlaanderen concerteerde. Meer bepaald was de commissie van oordeel dat die zalen onvoldoende geschikt waren (qua akoestiek en/of podiumruimte) voor het uitvoeren van symfonische concerten.

In het Muziekdecreet werd dit criterium ook uitdrukkelijk opgenomen. In artikel 4, § 4, wordt namelijk verwezen naar "de keuze van de lokaliteit waar de activiteiten plaatshebben, met bijzondere

aandacht voor de geschiktheid en de capaciteit ervan".

De administratie had het organisatorisch en zakelijk beleid van het orkest positief beoordeeld, maar heeft zich in haar definitief advies met betrekking tot het al dan niet erkennen van het Symfonieorkest van Vlaanderen aangesloten bij het – in dit beleidsdomein logischerwijze prioritaire – artistieke advies van de Beoordelingscommissie.

Ik heb geen enkele reden om te twijfelen aan de integriteit, de onafhankelijkheid, de bekwaamheid of de oordeelkunde van de leden van de Beoordelingscommissie. De verstrekte adviezen waren telkenmale voldoende en overtuigend gemotiveerd en er werd nauwgezet rekening gehouden met de bepalingen van het Muziekdecreet.

Om die redenen heb ik aan de Vlaamse regering voorgesteld om de adviezen van de Beoordelingscommissie Muziek en van de administratie met betrekking tot het al dan niet verlenen van een erkenning, wat volgens het Muziekdecreet een kwaliteitslabel is, te volgen.

De Vlaamse regering heeft dit standpunt ook onderschreven.

Ik vestig de aandacht op het feit dat alle adviezen van de Beoordelingscommissie Muziek bij consensus werden geformuleerd. Het advies is dan ook een resultante van de kennis, de ervaring en de meningen van alle leden van de commissie. Dit leidde tot genuanceerde en feitelijk goed onderbouwde adviezen na grondige kennisname van de ingediende bezwaarschriften. De subjectieve ervaring van één lid was dus nooit doorslaggevend.

Overgangsmaatregel

De Vlaamse regering heeft, samen met haar beslissing van 26 januari laatstleden inzake de eerste erkenningen en structurele subsidies, tegelijkertijd de minister van Cultuur gemachtigd tot het uitwerken van een overgangsmaatregel voor de orkesten en ensembles die geen erkenning kregen, maar die gedurende verscheidende jaren een substantiële subsidie ontvingen vanwege de Vlaamse Gemeenschap. In concreto gaat het hier om het ensemble I Fiamminghi en het Symfonieorkest van Vlaanderen.

Deze overgangsmaatregel zal erop gericht zijn deze orkesten alsnog een kans te geven op heroriëntatie/herpositionering en kwaliteitsverbetering. Gesprekken hierover zijn aan de gang met de

orkesten zelf en de Beoordelingscommissie Muziek.

Vraag nr. 83 van 25 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VZW De Rand – Overzicht sportinfrastructuur

Een van de talrijke klachten die vaak worden gehoord vanwege de overgebleven Nederlandstalige inwoners in de zes faciliteitengemeenten rond Brussel is het gebrek aan Nederlandstalige sportclubs en aan sportinfrastructuur waar ze terecht kunnen.

Bloso beschikt overigens niet over een overzicht van het sportieve aanbod waarvan Nederlandstaligen in die gemeenten kunnen gebruikmaken. Wel is er een inventaris van de infrastructuur (in heel Vlaanderen overigens) aan de gang, die in september zou moeten zijn afgerond, maar dat volstaat mijns inziens niet.

Beschikt de VZW De Rand over een overzicht van Nederlandstalige sportclubs of werkt ze aan de opstelling ervan ?

Antwoord

Op dit ogenblik is de VZW De Rand actief bezig met de opmaak van een steekkaart met vermelding van alle mogelijkheden tot vrijetijdsbesteding in de volledige rand rond Brussel.

Alle gemeentebesturen werden aangeschreven met de vraag een lijst door te zenden met alle mogelijke verenigingen en hun coördinaten. Een vijftal gemeenten hebben hierop positief gereageerd. De vraag zal worden herhaald. Tevens zal de VZW De Rand zich in verbinding stellen met de plaatselijke verantwoordelijken.

Het is de bedoeling dat de volledige vrijetijdssteekkaart klaar zal zijn omstreeks eind april 1999. Uiteraard zal deze lijst de Nederlandstalige sportclubs bevatten.

Vraag nr. 84 van 28 januari 1999 van mevrouw SONJA BECQ

Speelpleinwerking – Organisatie

De uitbouw van de grabbelpaswerkingen voor oudere jongeren en van een speelpleinwerking die vaak voor -12-jarigen is bedoeld, speelt in op de nood aan een gevarieerd aanbod van activiteiten en opvang van kinderen en van jongeren in de schoolvakanties.

Gemeenten nemen daarin vrij initiatief en slagen erin een aantrekkelijk aanbod uit te werken.

Inzake speelpleinwerking is er naast een verscheidenheid in organisatie, ook een grote variatie inzake de door de ouders te betalen dagprijs en inzake de verloning van de monitoren, waarvan soms een brevet wordt gevraagd.

1. Worden inzake speelpleinwerking bepaalde (kwaliteits)eisen gesteld aan de gemeenten (bv. met betrekking tot de opleiding van de monitoren, de verhouding aantal kinderen/aantal monitoren, dag- of uurprijs) ?
2. Is het mogelijk uitsluitend in het raam van tewerkstellingsinitiatieven (PWA – WEB) speelpleinwerking uit te bouwen ?
3. Heeft de minister gegevens over het gemiddeld aantal kinderen dat per dag wordt opgevangen, het aantal aanwezige monitoren (al dan niet met een brevet), de dagprijs en de verloning/vergoeding van de monitoren ? Daarnaast had ik graag een overzicht hiervan met betrekking tot de initiatieven gesitueerd in Vlaams-Brabant.
4. In het raam van de buitenschoolse kinderopvang is een tarifieringscommissie aan het werk, die voor de tarifiering van de initiatieven "buitenschoolse opvang" de tarieven van de verschillende initiatieven in aanmerking neemt.

Worden in dit verband ook de tarieven van de speelpleinwerking in ogenschouw genomen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

1. Het speelpleinwerk wordt door de Vlaamse Gemeenschap sinds het in werking treden van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een

jeugdwerkbeleid, niet langer rechtstreeks gesubsidieerd.

Wel kunnen de kredieten waarop de gemeentebesturen aanspraak kunnen maken krachtens dit decreet worden gebruikt voor de ondersteuning of de uitbouw van een speelpleinwerking. Genoemd decreet gaat ervan uit dat de gemeentebesturen het best geplaatst zijn om zelf de normen te bepalen waaraan de lokale jeugdwerkinitiatieven moeten voldoen.

Daarom worden vanuit de Vlaamse overheid geen bijkomende eisen gesteld inzake bijvoorbeeld de opleiding van de monitoren, de verhouding aantal kinderen/aantal monitoren, dag- of uurprijs.

2. De meeste speelpleinwerkingen werken traditioneel vooral (of uitsluitend) met vrijwilligers, die een (beperkte) vergoeding krijgen.

Elke initiatiefnemer kan zelf bepalen of hij met vrijwilligers of met beroepskrachten wenst te werken, en in dit laatste geval, of hij een beroep wenst te doen op tewerkstellingsprogramma's.

3. Er zijn bij mijn administratie geen gegevens voorhanden over het gemiddeld aantal kinderen of het aantal monitoren.
4. Neen, daar speelpleinwerking in eerste instantie niet als opvang mag worden beschouwd en speelpleinwerking niet gevat wordt onder de definitie van buitenschoolse kinderopvang in de terzake geldende besluiten van de Vlaamse regering.

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 21
van 15 januari 1999
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAELE

Regionaal Integratiecentrum Foyer – Subsidiëring

Het Regionaal Integratiecentrum Foyer wordt door de Vlaamse Gemeenschap gesubsidieerd.

1. In het kader van welke bevoegdheden gebeurt dat, hoeveel bedragen de respectieve subsidies

en op welke begrotingsposten werden zij ingeschreven ?

2. Wat is het aandeel van de verleende subsidies in het totale inkomen van de Foyer ?
3. Wat zijn de eigen inkomsten en waaruit bestaan zij ?
4. Wat zijn de inkomsten uit subsidies van andere overheden ? Welke overheden zijn dat en hoeveel bedragen de respectieve subsidies ?
5. Hoeveel personeelsleden stelt de Foyer tewerk ? In welke statuten ?

Wordt er personeel tewerkgesteld in het kader van tewerkstellingsprogramma's ? Door welke overheden worden die dan gefinancierd ?

Antwoord

Het Regionaal Integratiecentrum Foyer ressorteert niet onder mijn bevoegdheid, noch voor de erkenning, noch voor de werking.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger kan zich wenden tot de heer Luc Martens, Vlaams minister bevoegd voor het beleid inzake allochtonen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 41
van 9 december 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Gedetacheerd personeel Export Vlaanderen – Kritiek Rekenhof

Het Rekenhof zou reeds bij herhaling navraag hebben gedaan naar de terugvordering van wedden en toelagen van gedetacheerde personeelsleden van Export Vlaanderen.

Tot op heden werd daar blijkbaar geen gevolg aan gegeven (Boek van het Rekenhof 1998, blz. 206).

Om hoeveel gedetacheerde personeelsleden gaat het en welke bedragen zijn daarmee gemoeid ?

Waarom is de terugvordering nog niet gebeurd ?

Antwoord

Het is mij niet helemaal duidelijk wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger precies bedoelt. Waarschijnlijk doelt hij op de detachering bij mijn kabinet van één ambtenaar van Export Vlaanderen voor de periode van 1 juli 1995 tot 12 januari 1997. Deze ambtenaar werd op mijn kabinet belast met exportaangelegenheden en haar functie betekende voor Export Vlaanderen een belangrijk toegevoegde waarde.

Gelet op de mij toegewezen bevoegdheden omtrent het administratief beheer van en toezicht op Export Vlaanderen, heb ik met een schrijven van 30 juni 1995 de directeur-generaal van Export Vlaanderen verzocht geen terugbetaling van de uitbetaalde wedden en toelagen te vorderen.

Per brief van 27 juli 1995 heeft Export Vlaanderen mij ervan op de hoogte gebracht dat dit zou worden voorgelegd aan de raad van bestuur, met de vraag dat het gedetacheerd personeelslid tijdelijk zou worden vervangen door een contractueel personeelslid. In hetzelfde schrijven werd mijn toestemming gevraagd om, wegens personeelsgebrek, het gedetacheerde personeelslid te vervangen. In mijn brief van 1 augustus 1995 heb ik daarmee ingestemd.

In zijn vergadering van 27 september 1995 heeft de raad van bestuur zijn akkoord gegeven aan de niet-terugvordering van de wedde.

Vraag nr. 44
van 22 december 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

VLAM – Personeel – Projecten

De VZW VLAM (Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing) heeft in 1997 liefst 756 miljoen ontvangen voor haar werking, waarvan 544 miljoen uit verplichte bijdragen door de bedrijven van de sectoren landbouw, tuinbouw en visserij.

Dit is een vrij aanzienlijk bedrag, waarvan vele zelfstandigen en bedrijven zich afvragen op welke wijze de besteding gebeurt. Zij hebben inderdaad

ernstige twijfels over het nut van de aanwending van de gevraagde bijdragen.

Zij stellen ook vast dat een administratie op de been werd gebracht en hebben geen enkel zicht op de kennis en ervaring van het tewerkgestelde personeel.

1. Hoeveel personeelsleden werken er momenteel bij de VZW VLAM ?

Op welke manier werden zij aangeworven ?

Werden er aanwervingsexamens georganiseerd, of op welke andere wijze kwamen zij terecht in de administratie van VLAM ?

2. Hoeveel bedragen de personeelskosten van VLAM, sociale lasten inbegrepen, alsmede eventueel toegekende bijzondere vergoedingen ?
3. Werkt al het personeel met een bediendencontract of een tijdelijk contract van bepaalde duur ?
4. Hoeveel projecten werden er reeds door de VZW VLAM opgestart sedert haar oprichting ? Welke waren de hieraan verbonden kosten ?

Antwoord

1. Einde 1998 waren er 32 personen in binnen- en buitenland die een arbeidsovereenkomst hadden met de VZW VLAM. In uitvoering van artikel 7, § 2 van het decreet van 20 december 1996 betreffende het Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing, keurde de Vlaamse regering op 17 november 1998 principieel een besluit goed over de terbeschikkingstelling van personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap naar het Promotiecentrum. Het gaat om 24 statutaire ambtenaren en 4 contractuele personeelsleden. Het ontwerpbesluit is voor advies overgezonden aan de Raad van State. Voor de VZW VLAM werken aldus in totaal 60 personen.

De 32 personen met een arbeidsovereenkomst met de VZW VLAM zijn hetzij personeelsleden van de vroegere VZW Promotie Afzet bij de Nationale Dienst voor de Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten (NDALTP), hetzij personeelsleden rechtstreeks aangeworven door de VZW VLAM. Zowel de VZW Promotie Afzet als de NDALTP zelf werden naar aanleiding van de regionalisering van de promotiebevoegd-

heden (Sint-Michielsakkoorden) geliquideerd, respectievelijk afgeschaft. Bij de aanwervingen door de VZW VLAM wordt uitgegaan van een duidelijke functieomschrijving en wordt een beroep gedaan op de tussenkomst van een extern selectiebureau (VDAB-Consult).

De 28 personeelsleden van het ministerie zijn hoofdzakelijk afkomstig van de federale NDALTP en werden aangeworven volgens de regels die voor de parastatale van type B van toepassing waren. Sinds de regionalisering gebeurden geen aanwervingen van statutaire personeelsleden voor de VLAM.

2. De personeelskosten van de personen met een arbeidsovereenkomst met de VZW VLAM bedroegen in 1998 52,2 miljoen frank, inclusief sociale lasten en aanvullende voordelen zoals een groepsverzekering voor pensioen.

De personeelskosten voor de statutaire ambtenaren zijn geraamd op 41,6 miljoen frank, en op 4,7 miljoen frank voor de contractuele personeelsleden. De personeelskosten voor de statutaire ambtenaren komen niet ten laste van de VZW VLAM zelf.

3. Behalve voor specifieke opdrachten, zoals onthaalpersoneel op buitenlandse beurzen of ontvangingen, genieten de personeelsleden van de VZW VLAM een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.
4. Naast de uitgaven voor de algemene werking, hebben de uitgaven van de VZW VLAM betrekking op de uitvoering van een horizontaal programma en van acht sectoriële programma's, zoals die na overleg in de sectoriële adviesgroepen bij de VLAM worden vastgesteld. Het activiteitenverslag van de VLAM geeft daarover meer gedetailleerde informatie. Voor 1997, het eerste werkjaar van de VZW VLAM in zijn nieuwe constellatie, beliepen de daaraan verbonden kosten (exclusief voorzieningen voor promotiefondsen) 824,8 miljoen frank.

Vraag nr. 45 van 4 januari 1999 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaamse regering – Verplaatsingen per vliegtuig

Zopas werd in het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel overgegaan tot de uitreiking van het Vlaams Sportjuweel, waarvoor als laureaat werd

uitgeroepen veldrijder Sven Nijs, wereldkampioen bij de beloften.

Deze toonaangevende sportman diende evenwel 's anderendaags een belangrijke wedstrijd te betwisten in Italië. Om zijn aanwezigheid op de uitreiking te verzekeren, zou volgens een Vlaamse krant de Vlaamse regering haar straalvliegtuig te zijner beschikking hebben gesteld om hem naar Italië te vliegen.

1. Is het inderdaad zo dat de Vlaamse regering beschikt over een vliegtuig voor de verplaatsingen van de ministers naar het buitenland? Of gaat het om een toestel dat af en toe wordt gecharterd?
2. Indien dit laatste het geval is, door welke maatschappij wordt dit vliegtuig ter beschikking gesteld van de Vlaamse regering?

Waar is de thuisbasis van dit toestel?

Tegen welk tarief wordt het vliegtuig gebruikt?

3. Wat was de kostprijs voor het overvliegen naar Italië van de winnaar van het Vlaams Sportjuweel?

Is er voor dergelijke uitgaven een begrotingspost?

4. Welk bedrag werd in 1996 en 1997 betaald voor de verplaatsingen per vliegtuig naar het buitenland van de Vlaamse regering?

Kan deze kostprijs worden opgesplitst naargelang het gaat om lijnvluchten of vluchten met een gecharterd vliegtuig?

Antwoord

1. De Vlaamse regering beschikt niet over een regeersvliegtuig.
2. Buitenlandse zendingen van regeringsleden vinden, afhankelijk van de bestemming en de beschikbare tijd, plaats met de wagen, de trein of het vliegtuig. Ik ben niet op de hoogte van het inzetten van andere vervoermiddelen, zoals bijvoorbeeld een schip.

Verplaatsingen per vliegtuig kunnen met een lijnvlucht, een militair toestel of een privé-toestel worden uitgevoerd. Aangezien het hier gaat om een levering van diensten, worden telkens

de procedures van de wet op de openbare aanbestedingen gevolgd.

3. De organisatie van de uitreiking van het Vlaams Sportjuweel was de verantwoordelijkheid van het Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie (Blosa), dat hiervoor over een speciaal budget beschikt.
4. De leden van de Vlaamse regering hebben met betrekking tot de buitenlandse zendingen reeds uitgebreide informatie aan het Vlaams Parlement bezorgd. Ik verwijs in het bijzonder naar mijn gecoördineerde antwoord van 2 juni 1998 en mijn aanvullend gecoördineerd antwoord van 24 juni 1998 op vraag nr. 139 van 16 april 1998 van de heer Filip Dewinter (*resp. Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 26 juni 1998, blz. 2225 en BVA nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2259 – red.*).

Vraag nr. 49 van 8 januari 1999 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Europees Merkenbureau – Taalgebruik

De regeling uit 1993 voor het taalgebruik in het Europees Merkenbureau werd fel bekritiseerd.

Deze regeling komt erop neer dat alle werktalen van de Europese Unie (EU) voor het indienen van aanvragen mogen worden gebruikt. Bij het instellen van een procedure na afwijzing van de vraag, moet echter worden gebruikgemaakt van het Engels, Duits, Frans, Spaans of Italiaans.

Kan de minister-president, ook belast met Europese Aangelegenheden, meedelen hoeveel maal vanuit Vlaanderen na afwijzing een procedure in één van de vijf voornoemde talen werd ingesteld en in welke van de vijf talen dat gebeurde?

Antwoord

Het antwoord op de vraag kan niet binnen een korte tijdspanne worden verstrekt. Met het oog op de verzameling van de gevraagde informatie hebben de bevoegde diensten van de Vlaamse regering zich tot de bevoegde instanties, waaronder het Europees Merkenbureau zelf, gewend.

Zodra de gevraagde informatie ter beschikking is, zal ik een aanvullend antwoord verstrekken.

Vraag nr. 50
van 11 januari 1999
van de heer LEO CANNAERTS

Doctoraatsbeurzen IWT – Voorwaarden

Via het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie (IWT) kunnen doctoraatsbeurzen worden toegekend aan studenten die aan een van onze universiteiten afstuderen. Er blijkt nogal wat verwarring te heersen rond een van de voorwaarden die worden gesteld in verband met de behaalde graad tijdens de licentiaatsstudies.

Volgens sommigen heeft de behaalde graad (voldoening, onderscheiding, ...) geen enkele invloed op de beoordeling. Anderen zeggen dan weer dat betrokkene moet afstuderen met minstens de graad van onderscheiding.

Kan de minister-president hierover duidelijkheid verschaffen ?

Ingeval de graad wel een onderdeel van de beoordeling vormt, zijn er nog vragen hieromtrent. De ene universiteit kent bij het einde van de studies een graad toe op basis van de voorbije vier academiejaren, dus een gemiddelde. De andere universiteit kent het licentiaatsdiploma toe met een graad die alleen slaat op het laatste jaar.

Graag vernam ik hoe het IWT hiertegenover staat en of er eventueel geen uniformiteit tussen de universiteiten moet worden nagestreefd ?

Antwoord

Vooreerst dient duidelijk te worden gesteld dat in het kader van de evaluatie van beursaanvragen de graadvermelding geenszins als een beoordelingscriterium, maar als een ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gehanteerd.

Graadvermelding als ontvankelijkheidsvoorwaarde

In het reglement voor de aanvraag en toekenning van specialisatiebeurzen (**bijlage 1**) wordt onder "3. Kandidaatsvoorwaarden" het volgende hierover vermeld :

"Graadvereiste ... De kandidaat moet het hierboven vermelde basisdiploma van de 2de cyclus hebben behaald met tenminste de vermelding "onderscheiding", of met een gelijkwaardige vermelding."

Indien het tweede cyclusdiploma dus met ten minste "onderscheiding" werd behaald (deze vermelding

dient expliciet op het diploma voor te komen), wordt het dossier op dit punt als ontvankelijk verklaard.

Tijdens de beoordeling van de kandidaat en zijn project wordt de deskundigen er evenwel op gewezen dat geen rekening wordt gehouden met de behaalde graden bij de toekenning van de kandidaatscore, teneinde de impact van mogelijke differentiaties tussen universiteiten en zelfs faculteiten op dit punt zoveel mogelijk uit te sluiten.

Berekeningswijzen van graadvermeldingen en bijbehorende problemen

Reeds tijdens de ontvankelijkheidsprocedure van september 1996 werd het IWT geconfronteerd met gevallen waarbij de kandidaat louter door een verschillende berekeningswijze van de graadvermelding voor het eindexamen, geen "onderscheiding" behaalde en derhalve niet in aanmerking kwam voor een beursaanvraag.

Dit probleem doet zich vrijwel uitsluitend voor aan de Universiteit Gent (UG), waar zelfs per faculteit een verschillende berekeningswijze wordt toegepast. Zo is het dus mogelijk dat een UG-student een "onderscheiding" behaalt in het laatste jaar van de opleiding, maar na berekening (waarbij de resultaten van de vorige jaren ook in rekening worden gebracht) toch een "voldoening" op het diploma wordt vermeld. Omgekeerd komt het minder, maar toch ook voor dat bepaalde studenten in het laatste opleidingsjaar minder goed presteren (met een "voldoening" als gevolg) als de jaren daarvoor, maar via de berekening toch een "onderscheiding" krijgen.

Naar aanleiding hiervan – overigens werden ook tijdens 1997 en 1998 UG-beursaanvragen ontvankelijk verklaard voor deze reden – zond het IWT op 3 januari 1997 (zie **bijlage 2**) een schrijven aan de heer J. Van de Perre van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR), met het verzoek een onderzoek in te stellen met als doel de berekeningswijze over alle faculteiten en universiteiten heen te uniformiseren. Op 21 maart 1997 ontving het IWT een reactie (zie **bijlage 3**) van de toenmalige voorzitter van de VLIR, professor J. Willems, waarin werd gesteld dat een dergelijke uniformisering als niet haalbaar noch wenselijk werd beschouwd. De VLIR verklaarde verder dat het aan het IWT toekwam om de graadvermelding op de diploma's te interpreteren.

Daar het IWT ervan is overtuigd dat dit probleem bij voorkeur op een (inter)universitair niveau wordt opgelost, werd tot hiertoe geen verdere actie ondernomen.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 77
van 22 december 1998
van mevrouw VERA DUA

Antibiotica in veevoeders – Nutriëntenuitstoot

Momenteel wordt door de Europese Commissie een voorstel uitgewerkt waarin een verbod op het gebruik van bepaalde antibiotica in veevoeders wordt ingevoerd. Het verbod zal betrekking hebben op een aantal antibiotica die grote verwantschap vertonen met geneesmiddelen voor menselijk gebruik, en dit met het oog op de bescherming van de volksgezondheid, vermits de eerste gevallen van resistentie bij mensen ten aanzien van bepaalde ziektekiemen werden vastgesteld ten gevolge van het gebruik van antibiotica in veevoeders. Er is trouwens een algemene trend tot het verbieden van alle antibiotica voor niet-geneeskundige doeleinden in veevoeders, en dit om alle risico's op resistentie te voorkomen.

Volgens bepaalde wetenschappers heeft het gebruik van antibiotica in veevoeders niet alleen een groeibevorderend effect, maar zou dit ook een invloed hebben op de voederreconversie en dus op de uitstoot van nutriënten via de mest.

Indien deze stelling juist is, dan betekent dit dat bij het invoeren van een dergelijk verbod alle prognoses over de nutriëntenuitstoot gemaakt in het kader van het Mestactieplan, zullen moeten worden herberekend en dat ook de afspraken met de veevoederindustrie gemaakt in het kader van een vroegere convenant en van de nieuwe milieubeleidsvereenkomst (MBO), zullen moeten worden herbekeken.

1. Beschikt de minister over gegevens met betrekking tot de invloed van het gebruik van antibiotica in veevoeders op de voederreconversie en op de nutriëntenuitstoot via de mest ?

2. Wat is de invloed van een dergelijk Europees verbod op de totale nutriëntenuitstoot in Vlaanderen en dus op de totale mestoverschotten ?

3. In hoeverre kan het verbod op het gebruik van antibiotica in veevoeders het voorwerp uitmaken van het convenant met de veevoederbedrijven en van de nieuwe milieubeleidsvereenkomst ?

4. Welke stappen heeft de minister eventueel reeds ondernomen bij de bevoegde federale minister om op Europees vlak dit verbod zo spoedig mogelijk ingang te doen vinden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

Gecoördineerd antwoord

Navraag bij de voorzitter van de TWUN (Technische Werkgroep Uitscheidingsnormen), die de uitscheidingsnormen van het mestdecreet heeft geëvalueerd en nieuwe uitscheidingsnormen heeft voorgesteld, leert dat ten gevolge van een verbod op het gebruik van bepaalde antibiotica, de voederconversie bij varkens met 3 tot 5 % verslechtert. Een gelijklopende toename van de difosforpentoxydeuitscheiding mag worden verwacht. Het effect op de stikstofuitstoot zou geringer zijn daar op dit moment, gelet op de lage grondstofprijzen, de voeders meer stikstof bevatten dan nodig.

Aan de Mestbank zal opdracht worden gegeven om deze aangelegenheid samen met de TWUN eventueel nog nader te onderzoeken, waarna verdere stappen kunnen worden ondernomen.

Het Vlaams Gewest is niet bevoegd om convenants op te stellen in het kader van antibiotica in de veevoeding, daar dit een federale materie is.

Vraag nr. 79
van 22 december 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Cargovil – OVAM-bodemsanering

Voor de ontwikkeling van een nieuwe bedrijvzone in Vilvoorde werd Cargovil opgericht door het Vlaams Gewest. De commerciële exploitatie werd in handen gegeven van Novovil, dat deel uitmaakt van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij Vlaams-Brabant (GOM).

Op het terrein van Novovil hebben zich reeds enkele bedrijven gevestigd op een klein, niet-vervuild gedeelte van de volledige site, die vroeger een stortplaats was.

De vestiging van andere bedrijven blijkt echter te worden opgehouden omdat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) de site ambtshalve zou moeten saneren.

1. Werd een termijn bepaald waarbinnen OVAM de site diende te saneren ?

Welke zijn de redenen waarom met die sanering nog geen aanvang werd genomen ?

Werden de kosten voor sanering reeds berekend en wat is het prijskaartje dat eraan is verbonden ?

2. Was de Vlaamse regering op de hoogte van het vroegere stort op het ogenblik dat Cargovil werd opgericht ?
3. Wie was de eigenaar ervan ? Hoeveel werd door de Vlaamse regering betaald om dit terrein over te nemen en geschikt te maken voor de vestiging van bedrijven ?
4. Zijn er nog andere terreinen in het Vlaamse gewest die ambtshalve door OVAM zouden moeten worden gesaneerd ? Heeft men nu reeds enig idee van de totale uitgave die hiermee gepaard zou gaan ?
5. Wat is de totale oppervlakte die door OVAM moet worden gesaneerd om bedrijfsklaar te maken ?

Antwoord

1. In de industriezone Cargovil moet een onderscheid worden gemaakt tussen de voormalige Zennebedding en de opgehoogde industriezone van ongeveer 75 ha.

Het verontreinigde slib in de voormalige Zennebedding werd door de OVAM gesaneerd ; deze werken werden beëindigd in 1997.

Op basis van het oriënterend bodemonderzoek voor de industriezone dat op 23 januari 1997 in opdracht van de OVAM werd opgesteld door een erkend bodemsaneringsdeskundige, werden de terreinen van de industriezone Cargovil op-

genomen in het register van verontreinigde gronden.

In uitvoering van artikel 30 van het bodemsaneringsdecreet werden deze gronden bij besluit van de Vlaamse regering op 7 juli 1998 aangeduid als historisch verontreinigde gronden waarop bodemsanering moet plaatsvinden. De eerste fase van bodemsanering is het beschrijvend bodemonderzoek. Dit onderzoek is reeds gestart in opdracht van de GOM Vlaams-Brabant. Een eerste verslag van 4 mei 1998 is bij de OVAM ingediend. Het verdere onderzoek is nog in uitvoering. Pas in de volgende fase, het bodemsaneringsproject, zal een duidelijke raming kunnen worden gemaakt van de saneringskosten. De sanering gebeurt dus niet ambtshalve door de OVAM.

2. Deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister bevoegd voor Economie.
3. Deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister bevoegd voor Economie.
4. De terreinen die door de OVAM ambtshalve moeten worden gesaneerd, zijn opgenomen in de lijst van artikel 46 die jaarlijks door de Vlaamse regering wordt goedgekeurd. Voor 1998 gebeurde dit op 24 maart 1998 (Belgisch Staatsblad van 20 mei 1998).

Het betreft hier negen dossiers waarvoor in 1998 de sanering werd gestart of voortgezet. De totale raming van de kosten bedroeg circa 2,130 miljard frank.

5. Het bodemsaneringsproject voor Cargovil is nog niet opgesteld. Noch de te saneren oppervlakte, noch de saneringswijze zijn bekend.

Vraag nr. 84 van 8 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bebat-brochure – Taalgebruik

Door de VZW Bebat, het fonds voor de ophaling van gebruikte batterijen, wordt onder meer in Sint-Genesius-Rode een tweetalige folder verspreid, met het Frans voorop.

Eenzijds is dit duidelijk in overtreding met de taalwetgeving, die stelt dat in Vlaamse faciliteitengemeenten het Nederlands als eerste taal moet

worden gebruikt, anderzijds druist dit in tegen de richtlijnen van de Vlaamse regering inzake de interpretatie van de faciliteiten.

Op de voorpagina van de bewuste folder lees ik nochtans dat de activiteiten van Bebat in samenwerking met onder meer het Vlaams Gewest verlopen.

1. Waaruit bestaat die samenwerking ?
2. Is het opportuun dat op het ogenblik waarop de Vlaamse regering de faciliteiten restrictief tracht te doen toepassen, een dergelijk initiatief wordt gesteund ?
3. Werde de bedoelde folder in alle Vlaamse faciliteitengemeenten verspreid ?
4. Welke maatregelen heeft de minister getroffen om een herhaling van de geschetste feiten te vermijden ?

Antwoord

Op 17 juni 1997 hebben de drie gewesten een protocolovereenkomst met de VZW Bebat afgesloten betreffende de inzameling en de verwerking van gebruikte batterijen.

Overeenkomstig artikel 12 van deze protocolovereenkomst werd een begeleidingscommissie opgericht waarin vertegenwoordigers van de VZW Bebat en de drie gewesten zetelen.

In deze begeleidingscommissie werd de inhoud van de brochure goedgekeurd. De verspreiding van deze brochure, een eentalige of tweetalige folder, is verder een verantwoordelijkheid van de VZW Bebat.

Via mijn vertegenwoordiger in de bovenvermelde begeleidingscommissie zal ik dit probleem bespreken met de VZW Bebat.

Vraag nr. 89 van 11 januari 1999 van de heer MARC OLIVIER

Knelpuntberoepen – VDAB-opleidingen voor arbeidersfuncties

Heel wat vacante jobs worden niet ingevuld. Upedi, de beroepsorganisatie van de uitzendkantoren, heeft voor de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) een studie uitgevoerd be-

treffende moeilijk in te vullen arbeidersfuncties in Vlaanderen.

Op de lijst van dergelijke functies staan onder meer lassers, vrachtwagenchauffeurs voor internationale bestemmingen, vrachtwagen- en automonteurs, elektromechanici, heftruckchauffeurs, elektriciens en plaatwerkers.

In West-Vlaanderen heeft de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), gezien het grote aantal vacatures, een opleidingscursus georganiseerd waarbij vrouwen werden aangesproken. Het resultaat was bijzonder hoopvol. Niet alleen wat het aanbod betreft, maar ook inzake de motivatie en het opleidingsresultaat.

Bepaalde uitzendbureaus nemen met evenveel succes initiatieven op andere vlakken, ook voor on- en laaggeschoolden.

1. Welke opleidingen biedt de VDAB op dit moment aan om het hierboven geschetste probleem te verhelpen en wat is het resultaat ?
2. Welke uitzendbureaus hebben gelijkaardige initiatieven genomen en met welke resultaat ?
3. Heeft de administratie kennis van opleidingen voor vrouwen met het oog op moeilijk in te vullen arbeidersfuncties ?

Antwoord

1. De VDAB publiceert sinds 1989 jaarlijks een analyse van de knelpuntberoepen op basis van de door hem afgehandelde vacatures. Deze analyse gebeurt zowel op Vlaams niveau als op subregionaal niveau (zie als **bijlage 1** : Analyse vacatures 1997 – Deel 1 : Knelpuntberoepen, met de meest recente analyse betreffende de vacatures van 1997). Tabel 1 (blz. 12) geeft een overzicht van de belangrijkste beroepsgroepen waarin knelpuntberoepen kunnen worden gesitueerd ; tabel 2 (vanaf blz. 14) geeft een overzicht van de knelpuntberoepen zelf.

De opleidingen van de VDAB zijn modulair opgevat om zowel rekening te houden met de basiskennis van de cursist, als met de beroepsvereisten die worden gesteld door de werkgever. Een lijst van de opleidingen (alfabetisch en volgens opleidingscode) is gevoegd als **bijlage 2**.

De lijst van opleidingen sluit nauw aan bij de knelpuntberoepen. Bovendien houdt de VDAB momenteel een aantal beroepen uit de knelpuntlijst, of beperkt althans het knelpuntenka-

rakter ervan door opleiding te verstrekken, bijvoorbeeld voor schilders of in grafische technieken.

De analyse van de knelpuntberoepen wordt gebruikt als basis voor de planning van de opleidingen. De nota aan het Beheerscomité van 22 juni 1998 en de nota betreffende het beleidsplan 1999 (zie **bijlage 3**) geven hierover meer bijzonderheden. Deze opleidingsplanning wordt ook jaarlijks besproken met de sectoren.

Bijgevoegde tabellen bevatten de beëindigde opleidingen in 1998 en de uitstroomresultaten naar de arbeidsmarkt van werkzoekenden, zes maanden nadat zij (in 1997) een opleiding hadden beëindigd (**bijlage 4**). Bijna 60 % is aan het werk, meer dan 10 % is in een verdere opleiding gestart.

Uit het "Doelmatigheidsonderzoek beroepsopleiding" uitgevoerd door het Hoger Instituut voor de Arbeid (HIVA) in 1995, bleek dat in het eerste jaar na de opleiding 34 % meer deelnemers werkten dan een vergelijkbare groep werkzoekenden die geen opleiding hadden gevolgd (Jaarverslag VDAB 1995, blz. 53).

2. Zonder exhaustief te willen zijn, worden hier een aantal specifieke initiatieven naar voor gebracht waarbij de uitzendsector is betrokken.

Ten eerste is er een overeenkomst tussen het Steunpunt Lokale Netwerken Opleiding en Tewerkstelling en Upedi, gericht op de wederinschakeling op de arbeidsmarkt van laaggeschoolde langdurig werklozen via uitzendarbeid. De bedoeling hierbij is dat de derdenpromotor instaat voor de opleiding, en de consultant van het uitzendkantoor voor het toeleiden naar een concrete vacature.

Ten tweede is er het initiatief sociale cohesie. Interlabor Group behoort tot de stichters van het Netwerk van Ondernemingen voor Sociale Cohesie. In dit kader heeft Interlabor op sociale cohesie afgestemde departementen opgericht met het oog op het bevorderen van de integratie van kansarmen. Hierdoor werden in een jaar tijd een tweehonderdtal langdurige betrekkingen gecreëerd.

Ten slotte is er Interimbrug. De kerndoelstelling van het Interimbrugproject is het structureel bevorderen van de reïntegratie en de tewerkstelling van risicogroepen op de arbeidsmarkt via uitzendarbeid. Hierdoor konden in 1998 849 personen worden tewerkgesteld, waarvan 114 vaste indienstnemeningen, voornamelijk als arbeider. Het gaat hier om 37 % vrouwen.

3. De opleidingen van de VDAB staan open zowel voor mannen als voor vrouwen. De schoolse opleiding en ervaring van de werkzoekenden heeft uiteraard een invloed op de mogelijkheid tot het volgen van cursussen, waarvoor reeds een basiskennis is vereist.

In de nieuwe Europese richtnormen werkgelegenheid, is er specifiek aandacht voor de gelijke kansen tussen mannen en vrouwen. Actie 1 van het Vlaams Actieplan 1999 spreekt van "steun aan concrete geïntegreerde acties van bedrijven en sectoren om knelpuntenberoepen en -sectoren toegankelijker en aantrekkelijker te maken voor vrouwen en het aanbieden van een algemene handleiding en checklist met aandachtspunten voor een hogere tewerkstelling van vrouwen in het bedrijf". Er zal op het Vlaamse niveau een stuurgroep worden opgericht, die enerzijds optreedt als gangmaker voor concrete initiatieven van de sectoren en van de VDAB, en anderzijds als klankbord zal fungeren voor de opgedane ervaringen naar aanleiding van concrete acties.

Met betrekking tot de knelpuntberoepen is er verder de vaststelling dat het hier veel traditionele mannenberoepen betreft. Op de rondetafelconferentie die de SERV op 10 november 1998 organiseerde rond knelpuntberoepen, waren een aantal sectoren bereid om na te gaan hoe bepaalde beroepen en sectoren beter konden worden opgesteld voor vrouwen.

**Vraag nr. 90
van 11 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER**

Opleiding door uitzendbureaus – Erkenning

Teneinde tegemoet te komen aan de vraag van de bedrijven naar beter opgeleide uitzendkrachten, verzorgen uitzendkantoren met enige regelmaat zelf de opleiding van uitzendkrachten. Logischerwijze vergroot dit ook de kansen op tewerkstelling voor de betrokken uitzendkrachten.

1. Worden dergelijke opleidingen erkend door de Vlaamse overheid ?

Zo neen, waarom worden deze opleidingen niet erkend om aldus de waarde en de legitimiteit ervan te verbeteren ?

2. Kunnen deze opleidingen in samenwerking met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) worden georganiseerd ?

3. Is er aan financiële stimulansen gedacht wanneer enig tewerkstellingsresultaat wordt bereikt ?

Antwoord

1. Overeenkomstig de vigerende wetgeving kunnen uitzendkantoren enkel opleidingen aanbieden aan personen die via een arbeidsovereenkomst zijn verbonden aan het uitzendkantoor, en dus niet aan personen die als werkzoekend louter zijn ingeschreven bij het uitzendkantoor. Opleidingen voor deze laatsten worden verzorgd door de institutionele opleidingsverstrekkers (zoals VDAB) en/of door derdenorganisaties (bv. in het kader van projecten voor sociale cohesie), en niet door de uitzendkantoren.

De opleidingen verstrekt door de uitzendkantoren aan uitzendkrachten (dit zijn de personen verbonden aan het uitzendkantoor via een arbeidsovereenkomst), zijn te beschouwen als een gewone opleiding in het kader van een werkgever-werknemerrelatie. Hier spelen de incentives die de Vlaamse regering in het kader van opleiding biedt.

2. In beide gevallen (uitzendkrachten en ingeschrevenen) kan er worden samengewerkt met de VDAB. Zo sloot de VDAB reeds een samenwerkingssakkoord af met Creyfs' Interim. Binnen deze overeenkomst kunnen kandidaat-interimarissen een aantal welomschreven opleidingen georganiseerd binnen de VDAB-opleidingscentra, volgen.

Voor de opleiding van uitzendkrachten gelden dezelfde regels als voor elk ander bedrijf dat een opleiding organiseert voor zijn werknemers. In dit kader moet dus aan de VDAB een vergoeding worden betaald, tenzij in bepaalde gevallen waarin betalingsvrijstellingen of -verminderingen door de VDAB worden toegestaan.

Onderhandelingen met andere uitzendbureaus die geïnteresseerd zijn in dit samenwerkingsmodel, zijn gaande. VDAB werkt op dezelfde basis samen met het publieke uitzendbureau T-Interim.

Uit de ervaring blijkt dat de uitzendbureaus het hele scala van opleidingsaanbieders contacteren waarin VDAB een mogelijke partner is van dergelijke projecten.

3. Er zijn geen financiële stimulansen bij het effectieve moment van tewerkstelling. Uitkering van premies die bedrijven stimuleren tot een actief

aanwervingsbeleid, behoort niet tot de bevoegdheid van de VDAB.

Aangepaste opleiding en vorming van een uitzendkracht betekent echter een grote meerwaarde bij de zoektocht naar en kans op een interim-tewerkstelling. De collectieve arbeidsovereenkomst van 14 mei 1997, beschrijvende de maatregelen tot bevordering van de tewerkstelling van uitzendkrachten, betekent hiertoe een extra stimulans. Artikel 4, eerste module, bepaalt dat indien men extra vormingsinspanningen doet om aan bijkomende vorming en opleiding te doen voor uitzendkrachten, men kan putten uit het Sociaal Fonds voor de Uitzendkrachten.

Zowel vanuit het Europese als het Vlaamse beleidsvlak blijft de intentie om de inspanningen inzake vorming van werkzoekenden en werknemers te verhogen.

Vraag nr. 92 van 14 januari 1999

van de heer LIEVEN DEHANDSCHUTTER

VDAB-beroepsopleidingsprogramma's – EU-subsidies

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) doet een beroep op financiële middelen van het Europese Leonardo da Vinci-programma. Met deze middelen kan de VDAB beroepsopleidingsprogramma's organiseren.

1. Welke acties heeft de VDAB sinds 1995 opgezet in het kader van het Leonardo da Vinci-programma (graag volledige opsomming) ?
2. In welke mate werd deze Europese steun ingezet bovenop de eigen VDAB-middelen ?

Antwoord

1. De VDAB heeft sinds 1995 twee verschillende soorten acties opgezet in het kader van Leonardo da Vinci :
 - de realisatie van een aantal projecten waarbij rechtstreeks een beroep wordt gedaan op financiële middelen van het Leonardo da Vinci-programma ;
 - de oprichting van de VZW Vlaams Leonardo da Vinci-Agentschap, samen met het departement van Onderwijs en het Vlaams Insti-

tuut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO).

a) De projectrealisatie

Sedert 1995 heeft de VDAB in het kader van Leonardo da Vinci als projectcontractant negen acties (projecten) zelf opgestart :

- vier opeenvolgende acties van buitenlandse stages voor werkloze cursisten (contract 1995, 1996, 1997 en 1998),
- het project Ditra,
- het project Reface,
- het project Workable Languages,
- het project Feedbaqt,
- het project ATTI.

Een korte beschrijving van deze acties gaat als bijlage.

Naast deze negen zelf geleide projecten verleende de VDAB zijn medewerking aan enkele projecten van andere Vlaamse promotoren, die een gedeelte van de Leonardo-subsidie voor hun project aan de VDAB doorstortten in verhouding met de investeringen. In één geval was deze medewerking aanzienlijk. Het gaat om het project Inspire (Sociaal-Economisch Raad van Vlaanderen), waarvan de VDAB de coördinatie verzorgde.

In al de andere gevallen gaat het om beperkte medewerking : TIG-multimedia (Belgisch Instituut voor Lastechniek), Environmental Care for Production Workers (Fabrimetal), Route Conselling (Hoger Instituut voor de Arbeid – HIVA), Cremmet (Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs – ARGO), IPWI (Hogeschool Gent), Avocaad (Hogeschool van Wetenschap en Kunst), FES (Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen – VIZO) en Related (Strategisch Plan Kempen – SPK).

b) In 1995 hebben het departement Onderwijs, de VDAB en het VIZO samen de VZW Vlaams Leonardo da Vinci-Agentschap opgericht met als doel de geplande organisatie van een Vlaams assistentiebureau ten behoeve van de klanten van Leonardo da Vinci (projectpromotoren) in gemeenschappelijk overleg te organiseren, wat voor de Europese Unie een toegejuichte uitzondering is.

De samenwerking tussen de drie Vlaamse overheidsorganisaties verloopt overigens zeer goed en zeer klantgericht. VDAB, het departement Onderwijs en het VIZO hebben elk personeelsleden naar dit Agentschap

gedetacheerd. Het Agentschap ontvangt voor zijn prestaties in Vlaanderen subsidie van de Europese Commissie, net zoals in de andere lidstaten het geval is.

2. In alle gevallen werden de acties gefinancierd met Vlaamse middelen, maar de dienst ontving voor deze investering Europese subsidie. Het gaat dus in alle gevallen per definitie over additionele middelen, waarbij wordt gestreefd naar een subsidieratio van $\pm 50\%$ van de kosten (verschillende percentages per project).

Deze Leonardo da Vinci-middelen zijn evenwel beperkt en maken deze stages en projecten financieel verantwoord. Ze hebben als doelstelling om de beroepsopleiding nog klantgericht en performanter te maken en er de noodzakelijke vernieuwing in aan te brengen, wat trouwens ook de bedoeling is van de steun van de Europese Commissie via zijn directoraat-generaal XXII.

Zoals reeds vermeld in het antwoord op subvraag 1, wordt het Vlaams Leonardo da Vinci-Agentschap gefinancierd door de drie betrokken Vlaamse overheidsinstellingen en wordt het gedeelte subsidie dat het agentschap van de Europese Commissie ontvangt, aan deze instellingen doorgestort.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 93
van 14 januari 1999
van de heer LIEVEN DEHANDSCHUTTER**

Agenor – Gedetacheerd VDAB-personeel

Het Bureau voor Technische Bijstand Agenor beheert in opdracht van de Europese Commissie de financiële middelen van het beroepsopleidingsprogramma Leonardo da Vinci. Ook de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) doet een beroep op deze middelen om beroepsopleidingsprogramma's te organiseren.

1. Heeft de VDAB ooit overwogen aandeelhouder te worden van het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?

a) Wanneer, op wiens initiatief en op welke bestuursvergadering(en) werd dit besproken ?

b) Welke beslissing werd genomen met betrekking tot dit dossier ?

- c) Welke participatie houdt de VDAB aan in het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?
2. Overweegt de VDAB alsnog aandeelhouder te worden van het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?
- a) Wanneer, op wiens initiatief en op welke bestuursvergadering(en) zal dit voorstel ter sprake komen ?
- b) Welke participatie zou de VDAB nemen in het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?
3. Heeft de VDAB in het verleden personeelsleden gedetacheerd naar het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?
- a) Hoeveel ambtenaren werden van de VDAB gedetacheerd naar het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?
- b) Wanneer en op wiens initiatief is dit gebeurd ?
- c) Welke VDAB-instantie heeft daarover beslist ?
- d) Welke argumenten werden gehanteerd om VDAB-personeelsleden te detacheren naar het Bureau voor Technische Bijstand Agenor ?
4. Betaalt de VDAB het volledige loon van zijn gedetacheerde Agenor-personeelsleden indien zij in hoofde van hun andere functie een bijkomende vergoeding ontvangen ?

Strookt deze praktijk met het statuut van VDAB-personeelsleden ?

5. Welke argumenten haalt de VDAB aan om zijn gedetacheerde Agenor-personeelsleden een extra vergoeding te laten ontvangen voor een bijkomende Agenor-opdracht ?

Is dit een wettelijk aanvaardbare praktijk ?

Op welke wijze verzekerde de VDAB zich ervan dat zijn gedetacheerde Agenor-personeelsleden zich voltijds met hun VDAB-opdracht bezighielden ?

6. Zijn de gedetacheerde VDAB-personeelsleden nog steeds voltijds tewerkgesteld bij de VDAB en/of Agenor ? Zo neen, in welke situatie bevin-

den ze zich (halftijdse tewerkstelling, verlof zonder wedde, ...) ?

Antwoord

1. a) Het aandeelhouderschap van Agenor werd door de VDAB niet overwogen.
- b) Er werd in verband met een aandeelhouderschap nooit een dossier aangelegd.
- c) De VDAB heeft geen enkele participatie gehad in Agenor.
2. a) De VDAB overweegt het aandeelhouderschap in Agenor niet. Dit zal ook niet ter sprake worden gebracht.
- b) Gezien het antwoord op subvraag 2a) voorziet de VDAB geen enkele participatie.
3. a) De VDAB heeft één persoon naar het Bureau voor Technische Bijstand Agenor gedetacheerd, sedert 1 januari 1993 op deeltijdse basis, sedert 1 juli 1996 op voltijdse basis en dit tot en met 31 december 1997. Sedert 1 januari 1998 heeft betrokkene verlof zonder wedde.

Er werd bepaald dat door de VDAB daarnaast ook prestaties van andere medewerkers zouden worden geleverd. Deze prestaties werden geleverd door een medewerker op basis van een maximum van twee dagen per week in 1993 – 1994 – 1995 en tachtig dagen op jaarbasis in 1996.

Geen van beide personeelsleden heeft het ambtenarenstatuut.

- b) Dit is gebeurd op vraag van Agenor en werd goedgekeurd door het Beheerscomité in december 1992 met herbevestiging in december 1993.
- c) De beslissing werd genomen door het VDAB-Beheerscomité ten opzichte van het Bureau voor Technische Assistentie Agenor voor het programma Force. Bij het continueren van de opdracht van Agenor als Bureau voor Technische Assistentie Leonardo da Vinci, werd de samenstelling op die beslissingsbasis voortgezet, aangezien Force in Leonardo da Vinci werd geïntegreerd.
- d) De VDAB heeft ervoor geopteerd om ten behoeve van zijn klantenservice op Europees niveau samen te werken met de Euro-

pese Commissie en de door haar gemandateerde instellingen.

In dezelfde geest wordt ook samengewerkt met de Vlaamse administraties Economie, Werkgelegenheid en Buitenlandse Betrekkingen, met vergelijkbare bemiddelings- en opleidingsinstellingen in Europa en met Vlaamse opleidingsinstellingen als het departement Onderwijs en het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (VIZO).

Deze opstelling heeft er in het kader van Leonardo da Vinci overigens toe geleid dat de VDAB samen met het departement Onderwijs en het VIZO op Vlaams niveau de VZW Vlaams Leonardo da Vinci-Agentschap heeft opgericht. Bij dit agentschap zijn drie personeelsleden van de VDAB werkzaam.

In dezelfde geest werd tot respectievelijk de detachering en de prestaties van bovenvermelde medewerkers beslist ten opzichte van de Europese Commissie, via het door haar gemandateerde Bureau voor Technische Bijstand. Dit gebeurde eerst in het raam van het programma Force en werd onder Leonardo da Vinci, waarin Force werd geïntegreerd, vervolgd. Het was de bedoeling dat de VDAB ten behoeve van de klantenservice en de Europese samenwerking meer directe contacten zou hebben met de Europese Commissie, uiteraard zonder hiervoor een beroep te doen op enige voorkennis of favoritisme.

De beslissingen zijn dus in essentie ingegeven door de bekommernis om de Europese en Vlaamse samenwerking op het gebied van de beroepsopleiding te helpen bevorderen, wat de gebruikers van deze beroepsopleiding in hun hoedanigheid van Europese burgers ten goede komt.

4. Personeelsleden die worden gedetacheerd (bv. naar ministeriële kabinetten, VZW's die actief zijn rond tewerkstelling en opleidingsmateries, arbeidsmarktobservatoria) ontvangen verder hun loon waarop ze recht hebben als VDAB-werknemer. Voor de VDAB blijft een dergelijke detachering een budgettaire nuloperatie, omdat de bruto-loonkosten steeds worden teruggevorderd.

De VDAB wordt niet op de hoogte gebracht indien de gedetacheerde bijkomende vergoedingen ontvangt. Het reglement van de VDAB-personeelsleden bevat dienaangaande geen specifieke bepalingen.

5. Als de VDAB een personeelslid "detacheert", dan zorgt hij ervoor dat de verder uitbetaalde

lonen worden gerecupereerd. Het gedetacheerd personeelslid ressorteert tijdens die periode – wat betreft zijn uurregeling, zijn eventuele specifieke taken en al dan niet daarvan ontvangen bijkomende vergoedingen betreft – niet verder meer onder de VDAB. De VDAB moet of kan niet nagaan of er eventueel extra vergoedingen worden uitbetaald.

De detachering hield in dat de betrokken personen binnen deze detachering hun opdrachten krijgen van Agenor.

6. Vanaf 1 januari 1998 ontving de in punt 3 a), eerste lid, bedoelde persoon geen vergoedingen meer van de VDAB. De arbeidsovereenkomst van betrokkene werd in onderlinge overeenkomst voor onbepaalde duur geschorst.

Sinds 1 januari 1998 worden daarnaast geen extra personeelsleden ter beschikking gesteld.

**Vraag nr. 96
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE**

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
en Ruimtelijke Ordening
Vraag nr. 133
van 15 januari 1999
van de heer Carl Decaluwé
Blz. 1140

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

**Vraag nr. 39
van 11 december 1998
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN**

Informatisering gemeenten – Samenwerking Gemeentekrediet-CEVI

In 1997 zijn sluiske onderhandelingen gevoerd tussen het Gemeentekrediet en verschillende VZW's uit de publieke sector, met als opdracht begeleiding en samenwerking met de gemeenten te organiseren bij de informatisering. Deze onderhandelingen, die eigenlijk het merkteken mogen dragen van de sjacheraars in de souks, gebeurden in de grootste geheimzinnigheid.

Het eindresultaat is dat het Gemeentekrediet bij CEVI 51 % van de aandelen koopt en CEVI dus aandeelhouder wordt van een NV. De leden van de raad van bestuur van CEVI worden voor een deel lid van de raad van bestuur van de NV. Zij worden dus koopbare leden in een opdracht gegeven door de gemeentelijke en provinciale overheid.

De gemeenten die lid waren van de intercommunale CEVI werden laattijdig op de hoogte gebracht van deze transformatie, ze werden er bovendien slecht over ingelicht en vele gemeenteraden moesten holderdebolder dit dossier behandelen, vermits begin december 1998 een algemene vergadering plaatsvond die haar goedkeuring zou hechten aan deze operatie.

1. Was de minister op de hoogte van deze inzichten ?
2. Het Gemeentekrediet heeft greep op de informaticabehoefte van alle gemeenten in dit land.

Wat denkt de minister daarover ?

3. Het democratisch onevenwicht is duidelijk. Winst en marktbeheersing zijn de doelstelling van de NV Gemeentekrediet-CEVI.

Op welke wijze is dit te verzoenen met het algemeen belang ?

Kan de minister ook meedelen hoe het in de rest van het land is gelopen tussen het Gemeentekrediet en andere intercommunales uit de informaticasector ?

Antwoord

1. Ik was niet op de hoogte van de inzichten van de VZW CEVI en het Gemeentekrediet om een NV op te richten. Dat is ook begrijpelijk, vermits de VZW CEVI als rechtspersoon niet is onderworpen aan mijn toezicht.
2. Op zich leidt het afsluiten van een overeenkomst door de VZW CEVI met het Gemeentekrediet tot oprichting van een NV er niet toe dat laatstgenoemde een greep krijgt op de infor-

maticabehoefte van alle gemeenten in dit land. In Vlaanderen is het Gemeentekrediet reeds langer betrokken bij initiatieven van de gemeenten inzake het beheer van hun informaticadiensten.

In de mate dat deze keuze van de gemeenten op een democratische en correcte wijze is totstandgekomen, mag ik als toezichthoudend minister daarover geen persoonlijk oordeel vellen.

3. Het valt niet uit te sluiten dat ook privaatrechtelijke verenigingen of vennootschappen belangen dienen die passen in de verwezenlijking van het algemeen belang. Wanneer een VZW-structuur wordt aangewend om gemeenten en provincies te laten participeren in een commerciële vennootschap, zonder dat dit het voorwerp uitmaakt van een beslissing van de democratisch verkozen raden, moet dit als problematisch worden ervaren.

Hoedanook kan dergelijke vennootschap instaan voor de dienstverlening ten behoeve van de openbare besturen via toepassing van de wetgeving op de overheidsopdrachten.

Wat Vlaanderen betreft, kan ik nog melden dat het Gemeentekrediet als minderheidsaandeelhouder participeert in de intercommunale CIPA en ook, zij het niet in een gelijkaardig intercommunale verband, samenwerkt met de gemeenten in Vlaams-Brabant.

Vraag nr. 41 van 22 december 1998 van de heer LUDO SANNEN

Vereniging Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen – Studiereizen (2)

Uit het antwoord dat ik van de minister kreeg op mijn schriftelijke vraag nr. 235 van 24 september 1998 verneem ik dat bij de organisatie van studiereizen door de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen het aantal deelnemers jaarlijks wordt beperkt tot ongeveer 50 en dat de deelnamekosten variëren van ongeveer 30.000 tot 60.000 frank per deelnemer.

Verder meldt de minister dat aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) onmiddellijk werd gevraagd de gegevens die zijzelf niet kon verschaffen, met name wie de kosten draagt en op welke basis deelnemers aan de studiereizen worden geselecteerd, aan de betrokken sociale huisvestingsmaatschappijen op te vragen (*Bulletin van Vragen*

en Antwoorden nr. 5 van 18 december 1998, blz. 861 – red.).

1. Om hoeveel deelnemers aan studiereizen gaat het per huisvestingsmaatschappij en wat is het bedrag dat per huisvestingsmaatschappij jaarlijks, in de afgelopen vijf jaar, werd gependend ?
2. Wat is het antwoord van de betrokken sociale huisvestingsmaatschappijen op de vraag wie de kosten draagt en op welke basis deelnemers aan de studiereizen worden geselecteerd ?

Antwoord

De VHM heeft mij op 13 januari jongstleden schriftelijk meegedeeld dat zij de sociale huisvestingsmaatschappijen bij omzendbrief heeft verzocht haar onverwijld in kennis te stellen van hun gegevens met betrekking tot bovenvermelde vraag.

Zodra de VHM over de nodige gegevens beschikt, zal zij mij deze zo vlug mogelijk toezenden zodat ik een meer uitgebreid antwoord kan bezorgen.

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 56
van 18 januari 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vertaling internationale documenten – Afspraken met Nederland

Naar aanleiding van mijn mondelinge vraag van 14 januari 1997 over de Nederlandstalige vertaling van het Pekingdocument en van de internationale documenten in het algemeen, stelde de minister-president dat de werkafspraken tussen de Belgische en de Nederlandse overheid om beurtelings multilaterale verdragen te vertalen, niet meer werden

toegepast (*Handelingen nr. 21 van 28 januari 1997, blz. 149-151 – red.*).

Hij verklaarde bij de federale regering te zullen aandringen om haar vertaalcapaciteit te verruimen door de eigen vertaaldienst te versterken, vertaalwerk uit te besteden en/of meer elektronische vertaaltechnieken in te schakelen, zodat de werkverdeling met Nederland evenwichtiger kon zijn.

Deed de minister-president ondertussen de stappen waartoe hij zich engageerde om de vroegere werkafspraken te activeren ?

Zo ja, wat is het resultaat ?

Vraag nr. 47
van 7 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Fietstoerisme – Fietsenverhuur in stations

Het fietstoerisme wordt van verschillende kanten gepromoot. De fietsenverhuur die sinds jaren door de NMBS wordt georganiseerd in verschillende stations, draagt bij tot een vorm van actief toerisme.

Bestaat er een overeenkomst waarbij met de NMBS en de erkende diensten voor toerisme de voorwaarden zijn vastgelegd om tot een georganiseerd fietsenverhuur te komen ?

Wat zijn die voorwaarden ?

In welke stations in het Vlaamse gewest is er fietsenverhuur ? Hoeveel verhuringen zijn er respectievelijk op jaarbasis ?

In welke stations is in de loop van de voorbije drie jaar het verhuren van fietsen afgeschaft omdat ze niet aan de overeengekomen voorwaarden voldeden ?

Vraag nr. 57
van 21 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Millenniumprobleem – Maatregelen

1999, en zeker 9 september (9-9-1999), zou volgens specialisten her en der al een behoorlijke voorproef kunnen zijn op het echte millenniumprobleem dat zich naar alle waarschijnlijkheid zal doen gelden vanaf 1 januari volgend jaar. Immers '99 wordt door veel oudere programma's geïnterpreteerd als "end of file" of "einde van alle gegevens". Alles wat daarna wordt ingevoerd, wordt

* datum van afsluiting : 23/2

dan niet meer gelezen/opgeslagen en dus gewoon verwijderd.

Inmiddels zijn we op minder dan een jaar van 2000 verwijderd en dringt dus de tijd om het echte millenniumprobleem aan te pakken, voorzover dat nog niet gebeurd is. Het probleem is bekend : in het verleden hebben nogal wat programmeurs en chip-producenten hun toevlucht gezocht in een datumnotering met twee cijfers, bijvoorbeeld 78 in plaats van 1978. Zolang het verschil tussen die twee laatste cijfers 1 is, is er niets aan de hand. Wanneer 99 echter plots 00 wordt zit er 99 jaar verschil tussen en kunnen computersystemen danig worden ontwricht. Het jaar 2000 is ook nog eens schrikkeljaar. Bovendien kan een kettingreactie ontstaan tussen de diverse computers en systemen, waardoor computers op zichzelf misschien "2000-proof" zijn, maar verkeerde informatie krijgen van andere die dat niet zijn. Dat heeft onder meer te maken met het feit dat geheugen – zeker intern, maar ook extern – in die tijd een erg kostbaar goed was en elke besparing daarop noodzakelijk was. Daarenboven hield 20 jaar geleden niemand het voor mogelijk dat de programma's die toen geschreven werden, nog zouden worden gebruikt anno 2000. Niets is echter minder waar : veel van die software wordt nu nog integraal gebruikt of er werd op voortgebouwd zonder de datumnotatie te veranderen.

Niet alleen software zal last ondervinden van de "millennium-bug" of "Y2K", maar ook en vooral de zogenaamde "embedded chips", waarvan niemand nog precies weet waarvoor en waarin ze allemaal werden gebruikt ; bovendien kunnen die vrijwel nooit worden geherprogrammeerd en is vervanging van de toestellen of de chips de enige mogelijkheid. Een gemiddeld passagiersvliegtuig heeft al gauw enkele duizenden, zometertien duizenden van die chips aan boord ; vandaar dat een aantal grote luchtvaartmaatschappijen al heeft beslist in elk geval op 1 januari 1999 niet te vliegen. Het staat inmiddels vast dat alle elektronica die een datumnotatie gebruikt en ouder is dan vijf jaar, potentieel problemen kan ondervinden.

Nu al worden de kosten wereldwijd geschat op liefst 18.000 miljard frank ; de kostprijs voor België zou alles bij elkaar 172 miljard bedragen. Omdat niemand weet hoe het uiteindelijk zal aflopen, kunnen de kosten nog vele malen hoger zijn, eenmaal de definitieve balans is opgemaakt.

Veel grote bedrijven en instellingen zijn, evenals overheden, al een paar jaar bezig met herprogrammeren en testen. Cijfers over kleine- en middelgrote ondernemingen geven echter aan dat daar veel

minder aandacht wordt besteed aan het probleem, sensibiliseringsprogramma's ten spijt.

1. Wordt er binnen de Vlaamse overheid aan het probleem gewerkt en wat zijn de resultaten ?
2. Heeft de Vlaamse overheid zicht op de problemen die kunnen rijzen bij steden en gemeenten ?
3. Is de Vlaamse overheid zich bewust van het "(9-9)99-probleem" en het "schrikkeljaarprobleem" en zo ja, worden er maatregelen overwogen ?
4. Zet de Vlaamse overheid ook informatiecampaagnes op naar burgers en bedrijven, of wordt die taak volledig waargenomen door de federale overheid (o.m. Millenniumforum 2000) ?
5. Heeft de Vlaamse overheid een noodscenario klaar voor het geval het onverhoopt toch fout mocht gaan ?
6. Wordt er in deze samengewerkt met de federale en Europese overheden en zo neen, is daar behoefte aan ?
7. Wat heeft het "millenniumprobleem" de Vlaamse overheid totnogtoe gekost ?
8. Acht de minister-president het, met de gegevens waarover hij nu beschikt, wenselijk om de bevolking op te roepen specifieke voorzorgen te nemen ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 86
van 8 januari 1999
van de heer JOS STASSEN

Beschermde landschap Kemmelberg – Speelbos

Het provinciebestuur van West-Vlaanderen is eigenaar van de bij koninklijk besluit van 24 december 1979 als landschap beschermde Kemmelberg in de West-Vlaamse gemeente Heuvelland. Dit landschap is daarenboven een erkend en planologisch vastgelegd natuurgebied, dat omwille van de heropbouw van zijn natuurwaarden bijna volledig werd afgesloten.

Ingaande op het voorstel van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, aan de openbare besturen om een deel van het openbaar domein te bestemmen als "speelbos", wenst het West-Vlaamse provinciebestuur een ten behoeve van de natuurheropbouw afgesloten deel van de Kemmelberg, namelijk hoek Kattedekkerhofstraat-Bergstraat, open te stellen en als "speelzone" in te richten vanaf 2001. Bovendien wenst het provinciebestuur dit gebied zo snel mogelijk tot 31 december 2000 voorlopig toegankelijk te stellen als tijdelijke speelzone.

Daartoe werd door de provincie nu reeds een politieel toegankelijkheidsreglement goedgekeurd, na gunstig advies van de gemeente Heuvelland, van de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en in de adviescommissie van 15 december, zonder melding te maken van het advies van Monumenten en Landschappen. Want omdat het om een beschermd landschap gaat, werd uiteraard ook het advies van Monumenten en Landschappen gevraagd. Maar aangezien dit advies negatief en bindend was, werd dit door het provinciebestuur gewoon genegeerd en niet in de overwegingen van het ontwerpreglement voor de provincieraadsleden vermeld.

1. Steunt de minister Monumenten en Landschappen ofwel Aminal, en op welke gronden ?
2. In hoeverre is het verantwoord speelbossen toe te laten in beschermde landschappen en natuurgebieden, zeker in die welke door overbetreding (bv. door rally's en andere sportmanifestaties) zeer erosiegevoelig zijn en permanent moeten worden heropgebouwd door ze af te sluiten ?
3. Vreest de minister niet dat een eventueel gunstig advies van zijnentwege een precedent zal scheppen ten voordele van andere recreatieve mogelijkheden, waardoor het beschermingsbesluit in de feiten zou worden uitgehold ?

N.B. Een vraag over deze problematiek werd ook gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn (resp. blz. 1130 en 1200).

Vraag nr. 97
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

1. Kan de minister een overzicht geven van de resultaten van de evaluaties 1996, 1997 en 1998 van de leidinggevende ambtenaren van de VOI's waarvoor hij bevoegd is en van de gevolgen die daaraan werden gekoppeld voor de betrokken ambtenaren ?
2. Wat was de budgettaire weerslag van die gevolgen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financien, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
 VAN FINANCIEN, BEGROTING EN
 GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 37
van 7 januari 1999
van de heer JOHAN WEYTS

Successierechten – Aandeelhouderssyndicaten

Bepaalde beursgenoteerde financiële en/of industriële groepen hebben de plicht de aandeelhouders bekend te maken die deel uitmaken van het syndicaat welke enerzijds het bewijs levert tot die meerderheid te behoren en anderzijds zich garant stelt voor de blokkeringsmeerderheid.

De leden van dergelijk syndicaat hebben echter het probleem dat zij, door te bevestigen dat zij dergelijk pakket aandelen bezitten, bij erfenis altijd zullen worden geconfronteerd met de hogere schalen inzake erfenisrechten.

Dit heeft tot gevolg dat zij momenteel geneigd zijn deze aandelen onder te brengen in buitenlandse vennootschappen, die dan in hun plaats kunnen verschijnen op de algemene vergaderingen.

De nieuwe politieke wind inzake deze materie heeft ertoe geleid dat successierechten bij familiale ondernemingen recentelijk werden herleid tot 3 %.

Mocht deze maatregel worden uitgebreid naar aandelen van families die toetreden tot een syndicaat van dergelijke grote financiële of industriële groepen, dan zou dit een bijzondere aanmoediging vormen om het aandelenbezit bekend te maken in hun persoonlijke naam.

Het spreekt vanzelf dat het toetreden tot dergelijk meerderheidssyndicaat de garantie moet betekenen zowel voor de Vlaamse verankering, als voor de toekomstige groei van deze bedrijven.

Is eraan gedacht deze maatregel uit te breiden naar aandelen van families die toetreden tot een syndicaat van dergelijke grote financiële of industriële groepen? Wat waren eventueel de pro's en contra's?

Vraag nr. 41
van 14 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Belastingverdragen – Gewestelijke belangen

Ik begrijp dat inzake belastingverdragen met andere landen – onder meer in verband met de dubbelbelasting – niet kan worden gesproken over gemengde verdragen. De Vlaamse Gemeenschap kan dan ook bij onderhandelingen over wijzigingen van die verdragen niet worden betrokken.

Nochtans hebben de gemeenten, waarvoor de aanvullende personenbelasting de omvangrijkste in-

komstenbron is, veel belang bij de wijziging van de belastingverdragen.

Dat het Belgisch-Nederlands verdrag van 1971 dat dubbelbelasting wil voorkomen, tot gevolg heeft dat Vlaamse gemeenten in het Nederlands-Vlaams grensgebied in een aantal gevallen geen belasting kunnen heffen op inwoners die in Nederland werkzaam zijn, raakt een essentieel gegeven van de gemeentefinanciën, waarvoor de gewesten bevoegd zijn.

De problematiek rijst in België ook met andere buurlanden. Ik verneem dat de Duitse Bondsrepubliek bereidheid zou tonen, vooral voor de gemeenten in het Duits-Belgisch grensgebied, ter compensatie van gederfde inkomsten een globaal bedrag ter beschikking te stellen voor de federale regering, én wat de aanvullende personenbelasting betreft ook voor de gemeenten.

Als onderhandelingen invloed hebben op de financiële belangen van Vlaamse gemeenten, hetzij door het vermelde voornemen van de Duitse Bondsrepubliek, hetzij door voorstellen vanuit Nederland, lijkt de betrokkenheid van de gewesten voor de hand te liggen.

Kan de minister in het licht hiervan meedelen wat zij terzake reeds ondernomen heeft en welke maatregelen zij in het vooruitzicht stelt?

Vraag nr. 44
van 20 januari 1999
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Meningitispreventie – Financiering

Er worden steeds meer gevallen van besmettelijke meningitis gesignaleerd in scholen en universiteiten. Recentelijk werd een geval vastgesteld aan het RUCA (Rijksuniversitair Centrum Antwerpen). Als gevolg daarvan moesten alle studenten en het universiteitspersoneel naar de arts. Ze kregen zonder onderzoek een antibioticabehandeling voorgeschreven.

Uit het antwoord op een schriftelijke vraag aan de federale minister van Sociale Zaken blijkt dat de ziekteverzekering niet terugbetaalt indien de geneeskundige verzorging wordt geëist door derden (werkgevers, particuliere instellingen of openbare besturen).

Het verplichte onderzoek zal om die reden dus niet in aanmerking kunnen komen voor verzekeringste-gemoetkoming.

Voorts wijst de minister erop dat de preventieve gezondheidszorg tot de bevoegdheid van de ge-meenschappen behoort.

1. Op welke wijze wordt de preventieve meningi-tisbehandeling in het bovengenoemde concrete geval gefinancierd ?
2. Zijn de kosten van een preventieve behandeling strikt genomen ten laste van de student, of moeten ze worden gedragen door de onderwijsin-stelling of door de gemeenschap die bevoegd is voor preventie ?

Vraag nr. 45
van 21 januari 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Inning onroerende voorheffing – Verminderingen

Vanaf dit jaar start de Vlaamse overheid met de eigen inning van de onroerende voorheffing.

1. Hoeveel werd er de laatste vijf jaar geïnd, dit opgesplitst per jaar ?
2. Hoeveel mensen hebben de laatste vijf jaar een beroep gedaan op een vermindering van de on-roerende voorheffing, dit eveneens opgesplitst per jaar ?

Kan hierbij het totaal bedrag van deze vermin-dering per jaar worden weergegeven ?

3. Kan reeds een prognose worden gemaakt van het aantal mensen dat door de verbetering van de inning automatisch een vermindering zal krijgen op de onroerende voorheffing ?

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 69
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Sedert een aantal jaren worden de leidende ambte-naren van de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks geë-valueerd door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering laat zich hierbij adviseren door een extern bureau. Dit extern bureau werd door de Vlaamse regering belast met een opdracht van drie jaar. In de loop van 1999 moet dus worden beslist of deze opdracht al dan niet wordt verlengd.

Bij sommige instellingen gebeurt de evaluatie niet door de Vlaamse regering, maar valt zij onder de verantwoordelijkheid van de raad van bestuur. De raad van bestuur kan zich hiervoor laten bijstaan door een extern bureau of door externe deskundi-gen.

1. Kan de minister een overzicht geven van de ex-terne bureaus die zijn aangesteld bij de Vlaamse Gemeenschap en haar openbare instellingen en van de respectieve kostprijs ervan ?
2. Werden deze externe bureaus reeds zelf geëva-lueerd met het oog op een mogelijke verlenging van hun contract ?
3. Bij welke diensten en/of openbare instellingen evalueert de Vlaamse Gemeenschap (via een extern bureau) zelf en bij welke gebeurt dit door de raad van bestuur, en waarom werd bij de ene gekozen voor een extern bureau en bij de andere voor evaluatie door de raad van be-stuur ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Weten-schap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse rege-ring, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina De-meester-De Meyer, Vlaams minister van Fi-nanciën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onder-wijs en Ambtenarenzaken, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Land-bouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stede-lijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Wel-zijn.

Vraag nr. 71
van 18 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE

Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten

1. Kan de minister een overzicht geven van de resultaten van de evaluaties 1996, 1997 en 1998 van de leidinggevende ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de VOI's waarvoor hij bevoegd is, en van de gevolgen die daaraan werden gekoppeld voor de betrokken ambtenaren ?
2. Wat was de budgettaire weerslag van die gevolgen ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en aan de ministers Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 75
van 22 januari 1999
van de heer FREDDY DE VILDER

Decreet rechtspositie – Tijdelijke directeurs

Door de wijziging van het decreet "rechtspositie" (27 maart 1991) ingevoerd ingevolge artikel 122 van het decreet van 14 juli 1998 houdende de diverse maatregelen met betrekking tot het secundair onderwijs, treden een aantal onzekerheden op in de rechtspositie van de directeurs die reeds lang (meer dan zeven jaar) een directieambt bekleden in het onderwijs. Zij dreigen hiermee als het ware tussen twee stoelen te vallen.

Graag zou ik volgende vragen stellen aan de minister bij artikel 55quinquies § 3.

Onverminderd artikel 55terdecies, komen de personeelsleden die toegelaten zijn tot de proeftijd op 1 januari 1999, of die belast zijn met het tijdelijk waarnemen van een vacante of niet-vacante betrekking van directeur op 1 januari 1999 en tot op het ogenblik van de vaste benoeming tijdelijk belast blijven met dezelfde betrekking, nog in aanmerking voor een vaste benoeming in dit ambt.

1. In welke situatie komen deze tijdelijke directeurs terecht als ze bijvoorbeeld langdurig ziek worden ? Bij een ziekte van meer dan 14 dagen vallen ze terug op de wedde van hun benoeming (bijvoorbeeld leraar SO) en kunnen ze vervangen worden. Blijven zij dan belast met dezelfde betrekking in de terminologie van artikel 55quinquies § 3 ?
2. Wat wordt hun situatie indien ten gevolge van de vorming van schoolgroepen of in de nasleep daarvan hun school bijvoorbeeld fusioneert ? Wat indien zij ten gevolge hiervan nog een directiefunctie zouden bekleden ? Is dit dan dezelfde terminologie van 55quinquies § 3 ? Wat indien zij op die manier hun directieambt verliezen ? Hebben zij dan gedurende bijvoorbeeld acht jaar geen enkele pensioenbonus verdiend, terwijl parlementsleden of leden van een schepencollege, ongeacht hun voorafgaand sociaal statuut, deze pensioenbonus reeds na één (volledig) mandaat verwerven ?

Bij artikel 55terdecies, waarnaar in art. 55quinquies § 3 verwezen wordt, dat de vast benoeming op 55 jaar bij de mandaatfunctie regelt, had ik graag antwoord op volgende vragen.

3. Gaat de mandaatfunctie effectief in op 1 september 1999 ?
4. Indien de mandaatfunctie, zoals beweerd wordt in sommige onderwijskringen, pas zou ingaan in 2004, hoe kan dan een tijdelijke directeur van nu 52 jaar met 8 jaar dienst in dezelfde betrekking nog ooit benoemd geraken ?
5. Volgen er nog benoemingsronden als de mandaatfunctie later dan voorzien ingaat ?

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 43
van 14 januari 1999
van mevrouw GERDA RASKIN

Heffing leegstand – Gemeentelijk patrimonium

Het decreet op leegstand heeft tot doel de leegstand in Vlaanderen tegen te gaan.

Overeenkomstig dit decreet zijn het de gemeenten die de inventaris opmaken van de leegstaande panden. In de praktijk blijkt dat deze inventaris niet steeds alle leegstaande gemeentelijke eigendommen bevat. Zo is ons een geval bekend waarbij de gemeente "vergat" een leegstaande gemeentelijke eigendom te vermelden, iets wat recentelijk zou rechtgezet zijn.

1. Op welke wijze wordt effectief gecontroleerd of de gemeenten hun leegstaand patrimonium opnemen in de inventaris van de leegstaande panden ?
2. Werden er reeds inbreuken vastgesteld bij het opmaken van deze inventaris door het niet opnemen van gemeentelijk leegstaand onroerend goed in de inventaris ?
3. Op welke wijze worden vastgestelde inbreuken gesanctioneerd ?
4. Bestaan er studies, inventarissen of andere gegevens over leegstaande panden, eigendom van de gemeentelijke, provinciale, gewestelijke of federale overheden, en bevatten deze gegevens eventueel de verdeling van deze leegstaande panden over de verschillende Vlaamse gemeenten en de overeenstemmende bedragen aan leegstandsbelasting die de respectieve overheden dienden te betalen ?

Vraag nr. 49
van 20 januari 1999
van de heer MARC OLIVIER

Vlaamse Wooncode – Uitvoeringsbesluiten

Op 19 augustus 1997 verscheen het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode in het

Belgisch Staatsblad. Op basis daarvan dienden een aantal uitvoeringsbesluiten te worden genomen.

1. Welke besluiten werden reeds genomen ?
2. Welke besluiten zijn reeds in het Belgisch Staatsblad verschenen en wanneer ?
3. Welke besluiten worden nog genomen ?

Binnen welke termijn worden die genomen ?

Vraag nr. 50
van 20 januari 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlabinvestproject Kerkeveld (Kraainem) – Eigendomssituatie

In de gemeente Kraainem bestaat juridische onduidelijkheid over de eigendom van de gronden waarop het Vlabinvestproject Kerkeveld wordt uitgevoerd. Bij de opheffing van de unitaire provincie Brabant werden de betrokken percelen niet formeel overgeheveld naar de provincie Vlaams-Brabant.

Het lijkt dan ook aangewezen dat het Vlaams Gewest zich deze gronden zo snel mogelijk toeëigent om klaarheid te scheppen in dit bouwdoossier.

1. Welke onduidelijkheid bestaat er over de eigendom van de gronden waarop het Vlabinvestproject Kerkeveld in Kraainem wordt uitgevoerd ?
2. Zijn er juridische bezwaren tegen een formele toeëigening van bovengenoemde gronden door het Vlaams Gewest ? Zo ja, welke ?

Zo neen, wanneer zet de Vlaamse regering de nodige stappen om formeel eigenaar te worden van deze gronden ?

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
41	09.12.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gedetacheerd personeel Export Vlaanderen – Kritiek Rekenhof</i>	1217
44	22.12.1998	F. Vermeiren	<i>VLAM – Personeel – Projecten</i>	1217
45	04.01.1999	F. Vermeiren	<i>Vlaamse regering – Verplaatsingen per vliegtuig</i>	1218
○ 47	07.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Fietstoerisme – Fietsenverhuur in stations</i>	1230
49	08.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Europees Merkenbureau – Taalgebruik</i>	1219
50	11.01.1999	L. Cannaerts	<i>Doctoraatsbeurzen IWT – Voorwaarden</i>	1220
△ 53	15.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Infolijn – Samenwerking met Ombudsdienst</i>	1121
55	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1121
○ 56	18.01.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vertaling internationale documenten – Afspraken met Nederland</i>	1230
○ 57	21.01.1999	M. Olivier	<i>Millenniumprobleem – Maatregelen</i>	1230
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
108	04.01.1999	D. Van Mechelen	<i>N111 Stabroek – Herstelling</i>	1122
109	07.01.1999	M. Vandenbussche	<i>Openbaar vervoer – Samenwerkingsakkoord met Brussels Gewest</i>	1122
111	07.01.1999	C. Decaluwé	<i>Publicaties De Lijn – Politici</i>	1124
112	07.01.1999	J. De Roo	<i>Schipdonkkanaal – Verbredingsplannen</i>	1124
114	07.01.1999	L. Cannaerts	<i>Ambachtelijke zones in kleine gemeenten – Aanbod</i>	1125
115	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zeekanaal Brussel-Schelde – Industrierreinen</i>	1127
116	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Mobiliteit – Klein-Brabant</i>	1128
117	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Project jachthaven St.-Amands – Bezwaren</i>	1128
119	08.01.1999	D. Van Mechelen	<i>Afbraak illegale gebouwen – Milieuprincipes</i>	1129
120	08.01.1999	J. Malcorps	<i>Beschermd abdijlandschap Westmalle – Verankering in gewestplan</i>	1130
121	08.01.1999	J. Stassen	<i>Beschermd landschap Kemmelberg – Speelbos</i>	1130
122	08.01.1999	P. Desmet	<i>N43 Waregem-Kortrijk – Onderhoud fietspad</i>	1131
△ 123	08.01.1999	J. De Meyer	<i>Kanaal Gent-Terneuzen – Studie waterpeilverhoging</i>	1132
124	11.01.1999	J. Malcorps	<i>De Mosterdpot (Duffel) – Bouwvergunning</i>	1133
125	14.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Dienst voor de Scheepvaart – Voorzitterschap en burgerrechten</i>	1134
126	14.01.1999	C. Decaluwé	<i>E17 Kortrijk-Franse grens – Derde rijvak</i>	1135
127	14.01.1999	J. Sauwens	<i>Dienst voor de Scheepvaart – Lidmaatschap Europese binnenhavens</i>	1135

128	14.01.1999	J. Sauwens	<i>Project tolheffing A2 Maastricht – Verkeerseffect voor Limburg</i>	1136
129	14.01.1999	J. Penris	<i>Loodswezen – Consultancy-opdracht</i>	1136
130	14.01.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>De Lijn Limburg – Impact wijziging NMBS-dienstregeling</i>	1137
131	14.01.1999	C. Decaluwé	<i>Ring Lendeledé – Planning</i>	1138
△ 132	15.01.1999	J. Malcorps	<i>Vellen van bomen – Natuurvergunningplicht</i>	1138
133	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1140
134	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Wegenwerken – Schadevergoeding</i>	1141
135	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1141
△ 136	18.01.1999	J. Malcorps	<i>Luchthaven Oostende – Zondagsvluchten en geluidshinder</i>	1141
137	20.01.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Openbaar vervoer – Samenwerkingsakkoord met Brussels Gewest</i>	1142
138	20.01.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Bouwproject OCMW Linkebeek – Stand van zaken</i>	1143
139	20.01.1999	C. Decaluwé	<i>Verkeerswisselaar E17/N58 Lauwe – Veiligheid</i>	1143
140	20.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Stedenbouw Antwerpen – Onderzoek</i>	1144
141	20.01.1999	C. Vandebroek	<i>Zwartrijders – Regionale verschillen</i>	1144
142	20.01.1999	D. Van Mechelen	<i>Grensovergang Putte (Kapellen) – Verkeersveiligheid</i>	1145
143	20.01.1999	J. De Roo	<i>Afbraakvonnissen – Stand van zaken</i>	1145
144	20.01.1999	P. Lachaert	<i>Gewestplanwijziging Gentse en Kanaalzone – Onteigeningen</i>	1146
145	20.01.1999	D. Ramoudt	<i>Luchthaven Oostende – Veiligheidsomheining</i>	1147
146	20.01.1999	M. Keulen	<i>Aanleg A69 Limburg – Overleg met Nederland</i>	1148
147	20.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Buslijn Bergen-op-Zoom-Antwerpen – Haltes</i>	1149
148	20.01.1999	J. De Roo	<i>Uitdieping Schelde – Studies – Evolutie tonnenmaat</i>	1150
149	21.01.1999	M. Doomst	<i>Investeringsprogramma wegen Vlaams-Brabant – Knelpuntscores</i>	1152
150	21.01.1999	C. Verwimp-Sillis	<i>Afbraakvorderingen – Stand van zaken</i>	1153
151	21.01.1999	M. Olivier	<i>Zwarte punten – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	1154
152	21.01.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>N8 Ninove-Brussel – Verkeersveiligheid</i>	1154
153	21.01.1999	M. Tyberghien-Vandenbussche	<i>N 515 Wervik-Komen – Fietspad</i>	1155
154	21.01.1999	G. Vanleenhove	<i>Nieuwe zeesluis Oostende – Studie – Standpunt</i>	1155
155	21.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Lijn – Deeltijdsenabonement</i>	1156
156	21.01.1999	M. De Schamphelaere	<i>Luchthavens Deurne en Oostende – Aanwervingen brandweerkorps</i>	1157
157	25.01.1999	H. Marsoul	<i>Tervuursesteenweg Leefdaal – Veiligheid</i>	1157
159	25.01.1999	P. Huybrechts	<i>Lobroekdok Antwerpen – Overdracht – Waterbergingsfunctie</i>	1158
161	25.01.1999	G. Raskin	<i>Brusselsesteenweg Leuven-Brussel – Fietspaden</i>	1158
163	25.01.1999	J. Maes	<i>Hoge Blekker Koksijde – Bestemming villa La Cicogne</i>	1159
166	28.01.1999	G. Raskin	<i>Bouwdossiers – Inzagerecht</i>	1159

T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

77	22.12.1998	V. Dua	<i>Antibiotica in veevoeders – Nutriëntenuitstoot</i>	1221
79	22.12.1998	F. Vermeiren	<i>Cargovil – OVAM-bodemsanering</i>	1221
83	08.01.1999	F. Vermeiren	<i>CO₂-emissie – Huishoudelijke verwarming</i>	1160
84	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bebat-brochure – Taalgebruik</i>	1222
85	08.01.1999	D. Van Mechelen	<i>Afbraak illegale gebouwen – Milieuprincipes</i>	1161
○ 86	08.01.1999	J. Stassen	<i>Beschermd landschap Kemmelberg – Speelbos</i>	1231
87	08.01.1999	J. De Meyer	<i>Kanaal Gent-Terneuzen – Studie waterpeilverhoging</i>	1161
89	11.01.1999	M. Olivier	<i>Knelpuntberoepen – VDAB-opleidingen voor arbeidersfuncties</i>	1223
90	11.01.1999	M. Olivier	<i>Opleiding door uitzendbureaus – Erkenning</i>	1224
91	14.01.1999	C. Decaluwé	<i>PRESTI 3 – Projecten</i>	1161
92	14.01.1999	L. Dehandschutter	<i>VDAB-beroepsopleidingsprogramma's – EU-subsidies</i>	1225
93	14.01.1999	L. Dehandschutter	<i>Agenor – Gedetacheerd VDAB-personeel</i>	1226
96	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1228
○ 97	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1232
98	18.01.1999	J. Malcorps	<i>Luchthaven Oostende – Zondagsvluchten en geluidshinder</i>	1162
111	28.01.1999	C. Van Eyken	<i>Vervuiling Neerpedebeek (Anderlecht) – Oorzaken</i>	1162

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

○ 37	07.01.1999	J. Weyts	<i>Successierechten – Aandeelhouderssyndicaten</i>	1232
38	07.01.1999	J. De Roo	<i>Dopingonderzoek – Financiële middelen</i>	1162
40	08.01.1999	Y. Avontroodt	<i>Vlaamse Gezondheidsraad – Werkgroep secundaire kankerpreventie</i>	1163
○ 41	14.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Belastingverdragen – Gewestelijke belangen</i>	1233
42	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1165
43	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1165
○ 44	20.01.1999	P. Van Grembergen	<i>Meningitispreventie – Financiering</i>	1233
○ 45	21.01.1999	J. De Roo	<i>Inning onroerende voorheffing – Verminderingen</i>	1234

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

54	04.01.1999	J. Maes	<i>Basisonderwijs – Revalidatie tijdens lesuren</i>	1165
55	04.01.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Hervorming schoolsecretariaten – Boventallige personeelsleden</i>	1166
56	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Laken – Sociale voordelen</i>	1169
57	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Neder-over-Heembeek – Sociale voordelen</i>	1169
58	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Koekelberg – Sociale voordelen</i>	1170
59	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs St.-Jans-Molenbeek – Sociale voordelen</i>	1170
60	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Jette – Sociale voordelen</i>	1171
61	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs St.-Lambrechts-Woluwe – Sociale voordelen</i>	1171

	62	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Brussel-stad – Sociale voordelen</i>	1172
	63	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Evere – Sociale voordelen</i>	1172
	64	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Haren – Sociale voordelen</i>	1173
	65	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Vorst – Sociale voordelen</i>	1173
	66	04.01.1999	W. Vandenbossche	<i>Basisonderwijs Sint-Pieters-Woluwe – Sociale voordelen</i>	1174
	67	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Partijpolitieke activiteiten in gemeenschapsscholen – Maatregelen</i>	1174
	68	11.01.1999	G. Raskin	<i>Studiebeursstichtingen – Evaluatie</i>	1175
○	69	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1234
	70	15.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Infolijn – Samenwerking met Ombudsdienst</i>	1177
○	71	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1235
	72	18.01.1999	M. Olivier	<i>Leerkrachten Kleding – Leerlingenaantal en tewerkstelling</i>	1177
○	75	22.01.1999	F. De Vilder	<i>Decreet rechtspositie – Tijdelijke directeurs</i>	1235

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

	35	04.01.1999	F. Vermeiren	<i>Mercuriusproject – Criteria</i>	1179
	36	04.01.1999	F. Vermeiren	<i>Milieureglementering – Assimilatie door bedrijven</i>	1181
	37	04.01.1999	M. De Schamphelaere	<i>VRT levensbeschouwelijke programma's – Uitzenduur</i>	1181
	38	07.01.1999	L. Cannaerts	<i>Bedrijven met vestigingsproblemen – GOM-ondersteuning</i>	1182
	39	08.01.1999	R. Van Walleghem	<i>VRT Journaal – Berichtgeving pro-Irakbetoging</i>	1183
	40	08.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VRT Voor de dag – Objectiviteit</i>	1184
	41	14.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VRT Studio Ket – Kritiek</i>	1185
	42	14.01.1999	D. Lootens-Stael	<i>VIZO-brochure – Taalgebruik</i>	1186
	43	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1186
	44	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1186
	45	25.01.1999	G. Raskin	<i>VRT-gebouwen – Onroerende voorheffing</i>	1186
	49	02.02.1999	D. Lootens-Stael	<i>VTM-uitzending toespraken 11 en 21 juli – Aanrekening</i>	1187

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

	39	11.12.1998	P. Van Grembergen	<i>Informatisering gemeenten – Samenwerking Gemeentekrediet-CEVI</i>	1228
	41	22.12.1998	L. Sannen	<i>Vereniging Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen – Studiereizen (2)</i>	1229
○	43	14.01.1999	G. Raskin	<i>Heffing leegstand – Gemeentelijk patrimonium</i>	1236
	44	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1188
	45	15.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Aanwezigheid arrondissementscommissaris bij gemeenteraden</i>	1188
	47	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1188
	49	20.01.1999	M. Olivier	<i>Vlaamse Wooncode – Uitvoeringsbesluiten</i>	1236

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

20	21.10.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Decreet kunstwerken in openbare gebouwen – Toepassing</i>	1188
60	04.01.1998	M. Vandenbussche	<i>Studie gesubsidieerd podiumaanbod – Brussel</i>	1190
61	04.01.1999	J. Maes	<i>Symfonieorkest van Vlaanderen – Erkenning</i>	1191
62	07.01.1999	J. De Roo	<i>Bijzondere jeugdbijstand – Oost-Vlaanderen</i>	1194
63	07.01.1999	S. Becq	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Evaluatie</i>	1195
64	07.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Nederlands – Engelse termen</i>	1198
65	07.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Europese Cultuurraad – Opzet</i>	1199
66	08.01.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Paritair subcomité welzijnssector – Vrouwelijke vertegenwoordiging</i> . . .	1200
67	08.01.1999	J. Stassen	<i>Beschermde landschap Kemmelberg – Speelbos</i>	1200
68	08.01.1999	M. Olivier	<i>BLOSO-watersportcentrum Harelbeke – Overdracht aan provincie</i>	1201
69	11.01.1999	G. Raskin	<i>Art Nouveauzaal St.-Angela Tildonk – Bescherming</i>	1202
70	11.01.1999	J. De Roo	<i>Culturele en sportinfrastructuur – Middelenverhouding</i>	1203
71	14.01.1999	M. Olivier	<i>Beschutte werkplaatsen – Boekhoudkundige analyses</i>	1204
72	14.01.1999	B. Vandendriessche	<i>Bijzondere jeugdbijstand – RSZ-bijdragen op kampvergoedingen</i>	1204
73	15.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>Zuid-Nederlandse literatuur – Herdruk oude werken</i>	1205
74	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1206
75	18.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Resultaten</i>	1206
76	20.01.1999	S. Becq	<i>VZW De Rand – Ondersteuning verenigingsleven</i>	1206
77	20.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW De Rand – Tariefpolitiek</i>	1208
78	21.01.1999	M. Olivier	<i>OCMW-raad – Mannen-vrouwen</i>	1209
79	21.01.1999	M. Olivier	<i>Kansarme gezinnen – Beleid</i>	1210
81	22.01.1999	J. Goos	<i>Symfonieorkest van Vlaanderen – Erkenning</i>	1213
83	25.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW De Rand – Overzicht sportinfrastructuur</i>	1215
84	28.01.1999	S. Becq	<i>Speelpleinwerking – Organisatie</i>	1215

B. GROUWELS, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

21	15.01.1999	D. Lootens-Stael	<i>Regionaal Integratiecentrum Foyer – Subsidïering</i>	1216
----	------------	-------------------------	---	------